

Danielle Steel

CHARLES STREET 44

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Danielle Steel: 44 Charles Street
Delacorte Press, New York, 2011
Published in the United States by Delacorte Press,
an imprint of The Random House Publishing Group,
a division of Random House, Inc., New York
Copyright © 2011 by Danielle Steel
All rights reserved
Jacket design: Derek Walls
Jacket photograph: © Rudy Sulgan/Corbis
Author photograph: © Brigitte Lacombe

Fordította *Sóvágó Katalin*

Hungarian translation
© by *Sóvágó Katalin*, 2011

Hungarian edition
© by *Maecenas Könyvkiadó*, 2011

honlap: www.maecenaskiado.hu

*Csodálatos, drága gyermekeimnek,
Batie-nek, Trevornak, Toddnak, Nicknek,
Samnek, Victoriának, Vanessának,
Maxxnek és Zarának ajánlom.
Vigyázzatok magatokra, tudjatok szeretni,
legyetek derűsek és meggondoltak!
Legyetek bölcsek, ha tudtok,
legyetek együttérzők és megbocsátók!
És legyetek mindig áldottak és szerencsések!
Íme egy tökéletes recept az élethez.*

Szívem minden szeretetével:
mami/d.s.

1. fejezet

Francesca Thayer olyan sokáig ült az íróasztalánál, hogy a számok kezdtek összemósodni a szeme előtt. Legalább ezerszer átnézte már, egész hétvégén számolt, de mindig ugyanaz az eredmény jött ki. Hajnali három óra volt, Francesca hullámos, hosszú szőke fürtjei filces csomókba tapadtak össze, mert oda sem figyelve egyfolytában turkált a hajában. Meg akarta menteni a vállalkozását és a házát, de eddig nem talált megoldást. Émelygett, ha arra gondolt, hogy mind a kettőt elveszítheti.

Ő és Todd, a kedvese négy éve vágtak bele a közös üzletbe. Galériát nyitottak a New York-i West Viliágé negyedben, ahol kezdő művészek alkotásait kínálták roppant ésszerű áron. Francesca a szíven viselte a művészek sorsát, akiket felkarolt. Töviről hegyire ismerte a művészet világát, amelyről Todd semmit sem tudott. Eddig két galériát vezetett, az egyiket friss diplomásként a belvárosban, a másikat Tribecában, ám ez a közös galéria volt az élete álma. Francesca apja közismert festő volt, aki rendkívüli sikereket ért el a közelmúltban, ő maga képzőművészetből szerzett diplomát, és a közös galéria nagyon jó kritikákat kapott. Todd lelkesen gyűjtötte a modern művészek alkotásait, és izgalmas ötletnek találta, hogy segítsen a barátnőjének a galéria beindításában, mivel megunta, hogy a Wall Streeten ügyvédkedjen. Böven volt félretett pénze, és úgy számította, hogy évekig megélhet belőle. Kidolgozott egy pénzügyi tervet, amely azt mutatta, hogy három éven belül nyereségesek lesznek. Viszont nem vette figyelembe, hogy Francescának szenvedélye az ismeretlen művészek pártolása, akiknek a munkáiért sokkal kevesebbet fizetnek, és a nyereségnél fontosabbnak tartja, hogy megismertesse ezeket az alkotásokat a nagyközönséggel. Francesca sokkal kevésbé volt pénzéhes, mint Todd. Ő mecénás is volt, nem csak galéria tulajdonos. Todd azért szállt be az üzletbe, hogy keressen rajta. Érdekes és üdítő változatosságnak tűnt a neves ügyvédi irodánál töltött évek után, ahol folyton adóügyekkel és ingatlanokkal kellett foglalkoznia. Most viszont azt mondta, unja az elvárásolt művészeket, nem fogja bevárni, hogy a félretett pénze elfogyjon. A szegénység egyáltalán nem izgalmas. Todd negyvenéves volt, ismét rendesen akart keresni. Amikor ezt szóba hozta Francescának, már megvolt az állása egy Wall Street-i cégnél, ahol megígérték, hogy egy éven belül üzlettárs lehet. Részéről végzett a műkereskedelemmel.

Viszont Francesca ragaszkodott hozzá, és mindenáron sikerre akarta vinni a galériát. A barátjától eltérően nem bánta, hogy nincs pénze. Ám az elmúlt évben kezdett megromlani a kapcsolatuk, amitől Todd még kevésbé szerette a vállalkozást. Örökösen veszekedtek, hogy ki mit csinált, ki kivel találkozott, mihez kezdjenek a galériával. Francesca felkutatta a művészeket, dolgozott velük, ellátta a bemutatókon a kurátorságot. Todd kezelte a pénzt és fizette a számlákat.

A legrosszabb az volt, hogy a kapcsolatuknak is bealkonyult. Öt éven át éltek együtt. Francesca éppen betöltötte a harmincat, amikor megismerkedett a harmincöt éves férfival.

Nem akarta elhinni, hogy egy ilyen stabilnak látszó kapcsolat így széthullhasson egyetlen év alatt. Sose akartak összeházasodni, de most már ebben sem értettek egyet. Amikor Todd betöltötte a negyvenet, váratlanul kitalálta, hogy hagyományos életet akar élni. Vonzani kezdte a házasság, és nem akarta tovább halogatni az apaságot. Ám a

harmincöt éves Francesca ugyanazt akarta, amit harmincévesen. Öt évvel ezelőtt volt szó köztük gyerekekről, de a nő előbb sikerre akarta vinni a galériát. Amikor megismerkedtek, őszintén megmondta a barátjának, hogy borzad a házasságtól. Páholyból nézhette végig, hogyan szűrja el ötször egymás után a házasságait az anyja, akinek a férjhez menés volt a mániája. Francesca egész életében arra törekedett, hogy ne essen ugyanazokba a hibákba. Mindig restelkedett az anyja miatt, és esze ágában sem volt követni a példáját.

Hatéves volt, amikor a szülei elváltak. Végignézhetette, hogyan csapong viszonyból viszonyba hallatlanul jóképű, elragadó, felelőtlen apja. Általában nagyon fiatal lányokat szedett fel, általában hat hónapra. Az apai viselkedés és az anyai rögeszmés férjvadászat következtében Francesca a szó szoros értelmében undorodott mindenféle kapcsolattól, amíg meg nem ismerte Toddot. Barátjának szülei nagyon csúnyán váltak el, amikor Todd tizennégy éves volt, így ő is vonakodott a nősüléstől. Ez összekötötte őket addig, amíg férfinak az a gondolata nem támadt, hogy a házasságnak mégis van értelme. Unja ezt a cigánytempót, mondta a barátnőjének, amikor emberek csak úgy együtt élnek házasság nélkül, és helyénvalónak tartják, hogy rózsabokorban jöjjenek a világra a gyerekeik. Ahogy a negyvenedik születésnapján elfújta a gyertyákat a tortáján, mintha kicserélték volna: felcsapott konzervatívna. Francesca viszont olyannak szerette az életüket, amilyen, és nem akart változtatni rajta.

Az utóbbi hónapokban Todd összes barátja sorra elköltözött a belvárosba. Todd panaszkodott West Village-re, ahol laktak, és amelyet Francesca szeretett. Utálatosnak találta a környezetet és a szomszédságot. Ráadásul kevéssel a galéria megnyitása után beleszerettek egy lepusztult házba. Egy havas decemberi délutánon fedezték fel, és valósággal lázba jöttek tőle. Mivel a ház teljes felújításra szorult, nagyon olcsón megkapták. A felújítás nagy részét maguk végezték. Ha nem a galériában dolgoztak, otthon szorgoskodtak. A ház egy év múlva ragyogott. Kiárusításokon vásárolták a bútorokat, apránként varázsolták otthonná. Erre Todd azt állította, hogy teljes négy éve nem csinál mást, mint hol barkácsol, hol egy lyukas mosogató alatt fekszik. Társasházi, kényelmes, korszerű lakást akart, amelyben valaki más végez el minden munkát. Francesca elszántan harcolt a vállalkozásáért és a házáért. Kapcsolatának csődje ellenére is meg akarta tartani mindkettőt, csak azt nem tudta, hogyan. De épp elég rossz volt elveszíteni Toddot, nem akart megválni még a galériájától és az otthonától is.

Próbálkoztak mindennel; semmi sem mentette meg a kapcsolatukat. Jártak párkapcsolati tanácsadásra, egyéni terápiára. Adtak egymásnak két hónap szünetet. Beszéltek és beszéltek és beszéltek, amíg bele nem kékültek. Kompromisszumot kötöttek mindenütt, ahol kötni lehet. Ám Todd be akarta zárni vagy el akarta adni a galériát, amitől Francescának megszakadt volna a szíve. Továbbá a férfi házasságot akart, gyerekeket akart, Francesca meg nem akart, vagy legalábbis most még nem – bár lehet, hogy soha. Továbbra is viszolygott a házasságtól, még egy olyan férfival is, akit szeretett. Francesca hihetetlenül unalmasnak találta Todd új barátait, aki viszont sablonosnak és korlátoltnak találta a régi barátait. Azt mondta, torkig van a vegákkal, az éhező művészekkel, az általa balosnak minősített nézetekkel. Francesca nem is értette, hogy tudtak ennyire eltávolodni egymástól alig pár év alatt, márpedig ez történt.

Utoljára már nem is nyaraltak együtt, ki-ki ment a maga útján. Maine-i megszokott vitorlázásuk helyett Francesca három hetet töltött egy művésztelepen. Todd Európába utazott a barátaival, a hétvégeken Hamptonsba járt. Szeptemberre, egy évvel azután, hogy elkezdődtek köztük a veszekedések, belátták, hogy reménytelen a dolog, és közös megegyezéssel abbahagyták a próbálkozást.

Csak abban nem jutottak megegyezésre, hogy mi legyen a galériával és a házzal. Francesca az összes megtakarítását és minden összeszedhető centjét beleolte a házba. Todd elvárta, hogy fizesse ki neki a fél ház értékét, ha meg akarja tartani a házat, vagy

pedig egyezzen bele az eladásba. Ez tulajdonképpen méltányos elvárás volt, viszont Francescának nem volt ennyi pénze. Todd hagyott neki időt, hogy kieszeljen valamilyen megoldást. Ám novemberben semmivel sem állt közelebb hozzá, mint szeptemberben. A férfi pedig várta, hogy a barátnője észre térjen, és feladja a küszködést, mert ő az év végére el kívánta adni a házat, vagy pedig kártalanítást kért. És az üzletből is ki akart szállni akkorra. Ha volt ideje, még mindig besegített Francescának a hétvégeken, de már nem adta bele a szívét a munkába.

Mind jobban idegesítette őket, hogy egy fedél alatt kell élniük, holott a kapcsolatuk már kihűlt. Hónapok óta külön szobában aludtak, és Todd, ha csak tehetett, a barátaival töltötte az időt. Rossz volt ez mindkettejüknek. Francescát felzaklatta, hogy le kell zárni a kapcsolatát, de ugyanennyire idegeskedett a galéria és a ház miatt is. Szájíze keserű volt a vereségtől. Hogy gyűlölte! Az is elég rossz, hogy a kapcsolatuk befuccsolt – öt közös év elég hosszú idő ahhoz, hogy ismét nulláról kezdje az életét. Becsukni vagy eladni a galériát, elveszíteni a házat – ez már több a soknál. Ócska pulóverban és farmerban ült a számok fölött, de nem találta a bűvös megoldást. A világ minden összeadásától, kivonásától vagy szorzásától sem lett annyi pénze, hogy kifizethesse Toddot. Könnyek peregtek az arcán, ahogy nézte a végeredményt.

Előre tudta, mit fog mondani az anyja, aki nagyon ellenezte, hogy Francesca vállalkozzon és házat vásároljon egy férfival közösen, akit szeret, de akihez nem akar feleségül menni. Ez a lehető legrosszabb kombinációja az üzleti befektetésnek és a románcnak.

– És mi lesz, ha szakítotok? – kérdezte, eleve feltételezve, hogy ez fog történni, miután neki minden kapcsolata válással végződött. – Hogy fogtok megegyezni így, asszonytartás és házassági szerződés nélkül? – Francesca anyja szerint minden kapcsolatnak házassági szerződéssel kell kezdődnie, és tartásdíjjal kell végződnie.

– Majd megegyezünk, mama, úgy, ahogy te a válásaidnál! – felelte Francesca. Bosszantotta az anyja felvetése. Úgyszólván minden bosszantotta, amit az anyja mondott. – Jó ügyvédekkel, annyi szeretettel, amennyi még lesz bennünk egymás iránt akkor, ha ez esetleg bekövetkezik, civilizáltan és kölcsönös tisztelettel.

Az anyja összes válása tisztességes megegyezéssel történt, és változatlan barátság fűzte a volt férjeihez, akik még mindig imádták. Thalia Hamish Anders Thayer Johnson di San Giovane gyönyörű volt, sikkos, elkényeztetett, önimádó, lehengerlő, bűbájos, és a legtöbb ember véleménye szerint kissé flúgos. Francesca „színes egyéniségnek” nevezte, ha elnéző akart lenni, ám igazság szerint halálosan szégyenkezett miatta. Thalia három amerikait vett férjül, és két európaiat. Mindkét európai férje – egy brit és egy olasz – arisztokrata volt. Négyyszer elvált, az utolsó alkalommal megözvegyült. Férjei között volt egy nagyon sikeres író, utána Francesca apja, a festő, majd egy híres brit bankárcsalád örököse, egy texasi ingatlanfejlesztő, aki hatalmas tartásdíjjal és két plázával ajándékozta meg Thaliát a válás után, és ez lehetővé tette, hogy az asszony feleségül menjen egy üres zsebű, ám elbájoló olasz grófhoz, aki nyolc hónappal később szörnyethalt a Ferrarijában egy végzetes római karambol miatt.

Francesca szerint az anyja úgy viselkedett, mintha egy másik bolygóról került volna a Földre. Egyetlen közös tulajdonságuk sem volt. Most majd persze azt fogja mondani: „Én figyelmeztettelek!”, ha a lánya beszámol a szakításról, bár egyelőre nem volt bátorsága hozzá. Nem akarta hallani az anyja véleményét.

Thalia nem ajánlotta fel, hogy segít, amikor Francesca megvásárolta a házat és a galériát. Most sem fog segíteni. Meggondolatlan beruházásnak tartotta a házat, és nem tetszett neki a környék. Toddhoz hasonlóan ő is azt tanácsolná a lányának, hogy adja el, mindkettejüknek haszna lesz belőle. De Francescának nem kellett a pénz, ő a házban akart maradni, és meg volt győződve róla, hogy van rá mód, csak még nem találta meg. Az

anyja ebben sem fog segíteni. Mikor segített? Nem volt gyakorlatias asszony. Egész életében a férfiakra támaszkodott, és urasan megélt a tőlük kapott tartásdíjból. Soha életében nem keresett egy vasat sem a maga erejéből, kizárólag férjhez menéssel, vagy válással. Francesca szerint ez egyenlő volt a prostitúcióval.

Ő teljesen független volt, és az is akart maradni. Az anyja életét látva döntött úgy, hogy sose épít senkire, főleg egy férfira. Egyetlen gyerek volt. Apjának, Henry Thayernek semmivel sem volt több esze, mint Thaliának. Ezt az aranyos linkócit és szoknyavadászt, aki éveken át csak tengődött a művészetéből, tizenegy éve az a hihetetlen szerencse érte, hogy ötvennégy éves korában megismerkedett Avery Willisszel. A nőt kérte föl jogi képviselőnek egy perben egy csaló műkereskedő ellen. Avery megnyerte neki a pert, utána segített befektetni az újonnan szerzett pénzt, és nem engedte, hogy nőkre költse. Francesca szerint az apja életében egyszer tett tanúságot zsenialitásáról, mégpedig akkor, amikor egy évvel később feleségül vette Averyt. Az ügyvédnö segítségével, akinek ötvenévesen ez volt az első házassága, tíz év alatt csinos vagyona tett szert jó minőségű értékpapírokból és néhány kitűnő ingatlanbefektetésnek köszönhetően. A felesége rábeszélte, hogy vásároljon egy házat a SoHóban. Ő és Avery máig ott laktak, és Henry ott festett. Mostanra egy hétvégi házuk is volt Connecticutban. Avery lett a férje ügynöke, Henry képeinek ára az édig szökött, és életében először volt annyi esze, hogy hű maradjon a feleségéhez. Odáig volt Averyért, valósággal bálványozta. Francesca anyja mellett Avery volt az egyetlen nő, akiért vállalta a házasságot, habár az ég nem lehetett messzebb a földtől, mint Avery Thaliától.

Averynek, a köztisztviselőben álló jogásznak, akinek sose kellett eltartatnia magát, ma már a férje volt az egyetlen ügyfele. Mutatóssá asszony volt, ha nem is észbontó szépség, azonkívül józan, praktikus egyéniség, és kiváló koponya. Ő és Francesca az első perctől megkedvelték egymást. Koránál fogva az anyja is lehetett volna a fiatal nőnek, de nem akart az lenni. Nem voltak saját gyerekei, és amíg férjhez nem ment, ugyanúgy gyanakodott a házasságra, mint Francesca. A szüleire csak annyit mondott, hogy futóbolondok voltak. Francesca és a mostohaanyja nagyon összebarátkoztak ebben a tíz évben. Avery hatvanévesen is megőrizte fiatalos üdeségét. Csak két évvel volt fiatalabb Francesca anyjánál, de Thaliát egészen más anyagból szőtték.

A hatvankét éves Thaliának az volt minden vágya, hogy találjon magának még egy férjet. Meg volt győződve arról, hogy a hatodik lesz az utolsó és a legjobb. Francesca ebben kevésbé volt biztos, és reménykedett, hogy az anyjának mégis lesz elég esze, és nem megy férjhez már megint. Thalia olyan elszántsággal vadászott a hatodik férjre, amivel a lánya szerint elijesztette az összes lehetséges jelöltet. Nehéz volt elhinni róla, hogy tizenhat éve özvegy, bár rengeteg viszonya volt. Negyvenöt éves korára öt férjet fogyasztott el. Búslakodott, hogy miért nem lehet újra ötvenéves! Akkor biztosan nagyobb esélye lenne új férjet találni, mint ebben a korban!

Avery viszont tökéletesen elégedett volt a mostani életével. Kapott egy férjet, akit imádozott, és akinek bolondériáit jó humorral tűrte. Nem voltak illúziói a férjével kapcsolatban, tudta, milyen kergén viselkedett a múltban. Nők százaival feküdt le az Atlanti-óceán két partján és Európában. Szívesen mondogatta, hogy „rossz fiú” volt, mielőtt megismerte Averyt. Francesca aztán tudta, hogy ez mennyire igaz. Henry csakugyan rossz és felelőtlen volt férjnek és apának, és „fiú” lesz holtáig, akkor is, ha megéri a kilencvenet. Óriási tehetsége mellett is megmaradt gyereknek. Thalia sem volt jobb, csak neki még tehetség sem jutott.

Francesca életében Avery volt az egyetlen józan ember, aki két lábbal állt a földön. Valóságos áldást jelentett a férjének és a mostohalányának. Francescának most az ő véleményére lett volna szüksége, de nem merte felhívni. Olyan nehéz volt beismerni, hogy vereséget szenvedett minden fronton: a kapcsolatában és a vergődő vállalkozásában is,

főleg akkor, ha be kell zárnia, vagy el kell adnia. Még a szeretett házat sem tarthatja meg a Charles Streeten, hacsak nem lesz pénze kifizetni Toddot. Hogy az ördögbe fizesse ki, ha egyszer nincs pénze? Csodára még Avery sem képes.

Végül lekapcsolta a villanyt a hálósobája melletti irodában. Lefelé indult a konyhába, hogy melegítsen magának egy csésze tejet, amitől könnyebben elalszik. Kitartó csepegést hallott, és látta, hogy a tetőablak résén beszivárog a víz. A lépcsőkorlátra hullott, és lassan lefolyt rajta. Korábban is beázott már, Todd többször próbálta megjavítani, de ma ismét csepegni kezdett a novemberi nagy esők miatt, és Todd ma éjszaka nincs itt, hogy betömje a rést. Folyton mondta a barátnőjének, hogy egyedül nem lesz képes fenntartani a házat, és talán igaza volt. Ám Francesca akkor is meg akarta próbálni. Nem érdekelte, ha beázik a tető, vagy a fejére dől a ház. Nem adja fel, kerüljön, amibe kerül. Megtesz érte mindent, amit kell.

Konok arccal bement a konyhába. Visszafelé jövet törülközőt terített a lépcsőkorlátra, hogy magába szívja a nedvességet. Mást egyelőre nem tehet. Majd szól reggel Toddnak. Elutazott hétvégére a barátaival, de majd elintézi, ha megjön. Épp ezért akarja eladni a házat. Unja az örökös problémákat, és ha nem élnek együtt, a ház sem kell. Todd ki akart szállni. Ha Francesca megtalálja a módját, hogy kifizesse, minden gond az ő nyakába zúdul. Sóhajtván felment a lépcsőn, és megfogadta, hogy reggel felhívja a mostohaanyját. Neki talán eszébe jut valami megoldás. Avery volt most az egyetlen reménye. Ragaszkodott a beázó házához, a tengődő galériájához és tizenöt kezdő művészehez. Négy évet fektetett beléjük. Gondoljon Todd vagy az anyja, amit akar, ő akkor se mond le se az álmáról, se a házáról.

2. fejezet

Reggel sokkal könnyebben ment a beszélgetés Averyvel, mint várta. Rögtön jobban érezte magát. Pár percig diskuráltak és nevetgéltek az apja legújabb idétlenségein. Sok szempontból úgy viselkedett, mint egy kedves kamasz, amit Avery imádni valónak talált, Francesca pedig megtanulta megbocsátani apai gyarlóságait. A jókedvű csevegés után a tárgyra tért, és ismertette a helyzetet. Feszengve beszámolt a szakításról, a házzal és a galériával kapcsolatos dilemmájáról, és arról, hogy mennyire kétségbe van esve.

– Sajnálattal hallom – mondta Avery együttérzően. – Volt egy olyan sejtelmem, hogy ilyesmi történhet. Nem sokat láttuk Toddot az utóbbi hónapokban. – Igazság szerint egyszer sem látták: a nyáron nemegyszer fordult elő, hogy Francesca egyedül járt náluk Connecticutban. Mindig kitalált valamilyen mentséget a barátjának, de Avery gyanította, hogy többről lehet szó. Henry osztotta a véleményét, de nem akart tapintatlan kérdéseket föltenni a lányának, aki mindig nagyon zárkózott volt. – Ha csakugyan van valami, Francesca majd szól, ha készen áll rá – mondta a feleségének, aki egyetértett vele, és nem is csodálkozott túlságosan a hír hallatán. – Ez kemény, amit a galériáról és a házról mondasz. Veszteséges a galéria? Mert akkor nehéz lesz eladni.

– Nem igazán, de nem is hoz elég pénzt. Szerintem senkinek sem fog kelleni, ha nincs rajta haszon. Todd úgy gondolja, hogy ha emelném az árakat, két-három éven belül nyereséges lennék, de ha továbbra is ragaszkodom a kezdő művészekhez, sose látok belőlük pénzt. De én nem akarok befutott művészekkel dolgozni. Az egészen más műfaj, és nem azt akartam, amikor megnyitottam.

Francesca nagyon idealistán szemlélte a művészetet. Toddnak ez volt ellene az egyik fő panasza. Kelendőbb kínálatot akart, hogy növelje a bevételüket, Francesca pedig nem volt hajlandó erre a kompromisszumra, bár most már kezdte belátni, hogy rákényszerülhet, még ha undorral is. A komoly művészeket szerette, akkor is, ha ismeretlenek, a kommersz nem az ő műfaja volt, legfeljebb Toddé. Most ismerkedett meg egy japán festővel, akiben óriási tehetséget látott. A festő remek kritikákat kapott az első kiállítására, de Francesca szinte alig adott el valamit a műveiből. Viszont egy ismeretlennél nem számíthatott fel többet. Nagyon szigorú etikai elvek alapján vezette az üzletét.

– Köthetnél egy kis kompromisszumot önmagaddal, és árusíthatnál néhány feljövőben levő művésztől is – javasolta józanul Avery. Sokat tanult a festészetről Francesca apjától, az üzletről pedig mindent tudott. Ám Henry egészen más stílusban festett, és Averynek köszönhetően ma már csillagászati árakat kérhetett a képeiért. – Ne beszéljük meg a házat elsőnek? Van valamid, amit eladhatsz, hogy kifizethesd Todd részét? – kérdezte gyakorlatiasan. Francesca elcsüggedt. Nem volt semmije. Épp ez a baj.

– Dehogy van! Mindenemet beleöltem a házba. A havi jelzálogtörlesztést is alig bírom összekaparni. De már kitaláltam, hogy azt miből fizetem. Fogadhatok albérlőket. Azt hiszem, hármat kibírok, és ez legalább a jelzálogot megoldja.

– Nem tudlak elképzelni, ahogy idegenekkel laksz együtt – mondta őszintén Avery. Tudta, hogy a mostohalánya nagyon visszahúzódó, és mint egyetlen gyerek, mindig magányos volt kissé. Bár az albérlők kétségtelenül jól jönnének ebben az esetben. Avery ebből is láthatta, milyen elszántan harcol Francesca a házért, hiszen számára nagy áldozatot jelentene, hogy idegeneket fogadjon be oda. – Bár ha kibírod, ezzel meg lennének oldva a havi törlesztések. Viszont ha megtartod a házat, miből fizetsz Toddnak?

– Avery elgondolkozott, és hirtelen támadt egy ötlete. – Nem tudom, te hogy állsz a dologhoz, de végül is van hat festményed az apádtól, köztük a korai munkássága legjobb darabjai. Rengeteget hoznának egy árverésen! Akár annyit is, hogy egészben kifizethesd, amivel Toddnek tartozol, már ha kész vagy eladni őket. Fel is hívhatom Henry legfontosabb galériáját a belvárosban. Kapnának a korai munkáin! Azokra mindig van piac.

Francesca elszörnyedt. Már a gondolattól is lelkifurdalása lett. El sem tudta képzelni, hogy eladja az apja festményeit. Még sose tett ilyet. Igaz, még sohasem volt ilyen kétségbeejtő helyzetben, és most nincs semmi mása, amit eladhatna.

– Szerinted mit szólna hozzá papa? – kérdezte aggódalmasan. Henry Thayer minden széllel bélelt kelekótyasága ellenére az apja volt, akit szeretett, és mélységesen tisztelte a munkásságát. Nagy becsben tartotta ezt a hat képet.

– Szerintem meg fogja érteni – mondta kedvesen Avery. – Mielőtt összeházasodtunk, örökösen eladogatta a dolgait, hogy egyáltalán legyen miből élnie. Ő aztán mindenkinél jobban tudja, hogy milyen ez. Egyszer még egy kis Pollockot is eladott, hogy megadhassa anyádnak a tartozását. Tedd azt, Francesca, amit tenned kell. – Avery gyakorlatias asszony volt, azért is akart vele beszélni Francesca. Sokkal inkább vele, mint a szüleivel.

– Talán az is elég lesz, ha ötöt adok el. Így megtarthatok egyet. Papától kaptam őket. Szemétnek érzem magamat, hogy ezekből akarok házat venni.

– Nem látom, hogy lenne más választásod.

– Valóban nincs. – Francesca eddig még nem is gondolt a festményekre. De hát semmiféle vagyona sem volt, amiből kifizethette volna Toddot. Még az is átsuhant az agyán, hogy inkább a házat kellene pénzzé tenni, és nem a festményeket. Szíve szerint egyiket sem adta volna el. – Nem hívnád föl azt a galériát? Legalább tudjam, mit mondanak. Ha tisztességes árat kínálnak, azt hiszem, mégis eladom a képeket. De csak ötöt ajánlj fel. Megpróbálok legalább egyet megtartani. – Borzasztóan ragaszkodott a képekhez. Ez is nagy áldozat lesz. Még egy nagy áldozat.

– Telefonálni fogok – ígérte meg Avery. – Van egy listájuk apád rajongóiból. Azt hiszem, azonnal lecsapnak a képekre, hacsak nem akarsz addig várni, amíg egy árverésen eladhatod.

– Nem várhatok – sóhajtott Francesca. – Todd már hónapok óta el akarja adni a házat. Megígértem neki, hogy az év végéig vagy fizetek, vagy beleegyezem a ház eladásába. Addig már két hónap sincs hátra. Nincs időm kivárni az árverést.

– Akkor utánanézzünk, mit mond a galéria. Ahogy befejeztük a beszélgetést, rögtön felhívom őket. – Averynek volt egy másik ötlete is, bár nem tudta, hogy a férje mit szólna hozzá. – Apád az első pillanattól kezdve lelkesedett a munkáért, amelyet a galériában végzel. Ugyanúgy szereti a kezdő művészeket, mint te. Arra gondoltam, hogy esetleg lehetne a társad, afféle csendestárs, nem mintha Henryre bármiben is jellemző lenne a csönd. De talán érdekelné, hogy besegítsen neked addig, amíg nyereséges nem lesz a galéria. Mint mondtad, Toddnek nagyon mérsékelt igényei vannak az üzletben. – Todd igazán úriember volt. Beérte egy jelképes összeggel, ami alig valamivel haladta meg az eredeti beruházását. A ház, az már más téma volt, annak jelentősen megnőtt az értéke négy év alatt, de Todd ebben is tisztességesnek mutatkozott. Azért akart több pénzt a házból, hogy vásárolhasson magának egy lakást. Nagyon korrektül intézte az egész szakítást és a közös vállalkozásuk felbontását. Neki is keserű csalódást okozott, hogy a kapcsolatuk véget ért. Egyikük sem számított rá, hogy idáig juthatnak, de most már tudomásul vették, hogy nincs közös jövőjük, és igyekeztek minél hamarabb tiszta lapot nyitni. Francesca szerette volna minél előbb letenni a súlyos terhet.

– Éppen apát megkérni, hogy fektessen be a galériámba? Ez még sose jutott eszembe! – mondta izgatottan. – Mit gondolsz, hajlandó lenne?

– Meglehet. Érdekelheti, abban pedig bizonyos vagyok, hogy szívesen segítene rajtad. Nem olyan nagy befektetés az. Ebédeljtek együtt, és kérdezz rá! – Francescának tetszett az ötlet. Sokkal valószínűbb, hogy Henry segít, és nem az anyja, aki kezdettől rosszalta a terveit. Sose érdekelt a művészet, noha neki is voltak Thayer-képei, amelyeknek mostanában roppant megnőtt az ársíója. Thaliának fogalma sem volt ennek a tucatnyi alkotásnak az értékéről, amelyeket Henry a pályája kezdetén festett, inkább csak érzelmi okokból ragaszkodott hozzájuk, de most már el nem adta volna őket, hiszen valóságos aranybányának bizonyultak. Francesca se gondolta volna, hogy egyszer még ezeket kell pénzzé tennie.

– Telefonálok neki, és meghívom holnap ebédre. – Két hónap óta először ébredt fel benne a remény. – Csodatevő vagy, Avery, ráadásul lángész. Pokoli szerencséje van az apámnak, hogy te vagy a felesége.

– Nem szerencsésebb nálam. Apád rendes ember, főleg azóta, hogy nem gyűjti a nőket. – Avery a férje számos levitézlett barátnőjét ismerte, sokukkal rokonszenvezett is, bár volt néhány, akiket meglehetősen kergének talált, lévén ő a legjózanabb Henry Thayer összes partnere között. Még Francesca anyját is kedvelte. Thalia olyan észbontó volt a maga nemében, amit Avery ellenállhatatlannak és roppant mulatságosnak tartott. Ugyanakkor megértette, hogy Francescát feszélyezi az anyja. Még Averynek is el kellett ismernie, hogy Thalia roppant nyomasztó lehetett anyának, főleg egy olyan gyerek számára, aki tökéletesen átlagos anyát szeretett volna, és Thaliát kétségtelenül nem lehetett átlagosnak nevezni. Bár Henry is elég különc és szabados volt. Mindent el lehetett mondani róluk, csak azt nem, hogy hagyományos szülők: nem is csoda, hogy Francesca rendkívül visszahúzódó lett mellettük, és egyáltalán nem akart rájuk hasonlítani. Sokkal jobban emlékeztetett a mostohaanyjára, mint a vér szerinti szüleire. Henry és Thalia eleve nem illettek össze. Szöges ellentétei voltak egymásnak, Avery már azon is csodálkozott, hogy hét évig kibírta a házasságuk, amelynek a lányuk lett az egyetlen említésre méltó eredménye. Ma már jó haverok voltak. Thalia egyébként kedvelte Averyt, aki mindenkit meghódított az eszével és barátságos, jó természetével. Okos, szerény, tárgyilagos, gyakorlatias teremtés volt, vagyis dicsekedhetett mindazokkal a tulajdonságokkal, amelyek hiányoztak Francesca anyjából.

– Azt hiszem, megoldottad valamennyi problémámat – mondta Francesca, és megkönnyebbülten sóhajtott.

– Nem igazán. Még fel kell hívnom apád műkereskedőjét, neked pedig beszélned kell apáddal a galériáról. Viszont azt hiszem, kezdetnek ez is jó! – bátorította Avery. Remélte, hogy jóra fordulnak Francesca dolgai. Szerette a fiatal nőt, jó embernek tartotta. Igazán megérdemel egy kis jutalmat kemény munkájáért. Avery nagyon nem szeretete volna, ha mindent elveszít, csak azért, mert szakított a barátjával.

– Tudtam, hogy segítesz kitalálni valamit! – hálálkodott Francesca. Hónapok óta először volt bizakodó és derűs a hangja. – Csak azt nem tudom, hol keressem a kivezető utat. Sehogy sem találok a megoldást.

– Mert túl közelről nézed – mondta egyszerűen Avery. – Néha arra van szükség, hogy egy kívülálló hozakodjon elő valamilyen tervvel. Reménykedjünk, hogy bejön. Amint beszéltem apád műkereskedőjével, rögtön értesítelek. Egyébként jól időzítettél. Az illető hamarosan utazik Miami-ba az Art Baselra¹, és ha nem lennének vevői az apád korai munkáira, ott sok érdeklődővel találkozol. Talán már év végére megkapod a pénzed.

– Örülni fog Todd – jegyezte meg Francesca szomorkásan.

¹ Modern művészeti kiállítás és vásár, amit 2002 óta minden évben megtartanak Miami-ban.

– Neked is lesz okod az öröme, ha ezen az áron megtarthatod a házat – mondta Avery. Noha Todd és Francesca nem voltak házasok, épp elég mindent kellett elrendezniük és megosztaniuk. Majdnem olyan rossz volt, mint egy válás.

– Nagyon boldog leszek a házzal – erősködött Francesca. – Azt hiszem, most már ideje szólnom a szüleimnek Toddról. Őszintén megmondom, nagyon félek tőle. Papa nem csinál ügyet belőle, viszont anyám hétszázszor az orrom alá fogja dörgölni, hogy ő már az elején figyelmeztetett. Örültségnek tartotta, hogy házasság nélkül vásárolunk házat, és belevágunk egy közös üzletbe.

– Pedig ma ez a szokás. Nagyon sok olyan párnak vannak közös beruházásai, akik csak együtt élnek.

– Mondd ezt meg anyámnak! – Francesca savanyúan mosolygott.

– Nem próbálkoznék vele – közölte Avery, és mindketten kacagtak. Thalia nem ismert más véleményt a sajátján kívül, és attól senki sem tántoríthatta el.

– Hát akkor felhívom papát, és megbeszélem vele az ebédet. Anyámnak is beszámolok Toddról. Majd értesíts, hogy mit mondott a műkereskedő!

– Ígérem, azonnal felhívlak. Addig is fel a fejjel! Minden jóra fordul! – biztatta Avery.

Bárcsak az anyja lenne ilyen! Thalia sokkal inkább Mame néni² mint anya. Avery viszont több jó barátnál.

Francesca sokáig ült és töprengett az íróasztalánál, mielőtt ismét fölemelte a telefont. Jobban érezte magát, amióta beszélt a mostohaanyjával. Avery segített neki, úgy, ahogy Francesca remélte. Benne sose kellett csalódnia, és mindig voltak jó, épkezláb ötletei, amelyek rendszerint beváltak, úgy, mint az apja esetében. Henrynek máig ugyanúgy imponált a második felesége, mint az első pillanatban. Avery csodákat művelt a férje kedvéért, és ezt mi sem bizonyította meggyőzőbben annál, hogy nagyon jól éltek. Averynek volt saját vagyona. Jól keresett a szakmájában, és a pénzét ügyesen fektette be. Csak nevetett volna, ha valakitől azt hallja, hogy saját magán kívül más is eltarthatja az embert. Ahogy ő mondta, nem azért gályázott egy életen át, hogy egy férfira hagyatkozzék. Mindig azt tette a pénzével, ami neki tetszett, és ezen a házasság sem változtatott. Henry sokkal nagyobb hasznot húzott a házasságukból, mint a felesége. Pénzügyileg neki volt szüksége Averyre, nem az asszonynek órá. Viszont annál jobban függtek egymástól érzelmileg. Francesca szerint ennek így kellett lennie. Azt remélte, hogy ő is ezt kapja meg az élettől Todd személyében. Hát nem kapta meg, és most szétválnak. Nagyon fájt.

Következőnek az anyját hívta fel. Thalia szinte azt sem kérdezte meg a lányától, hogy van, hanem hosszas fejtegetésbe kezdett önmagáról, hogy mit csinál, éppen kire duzzog, milyen borzasztó munkát végzett a lakberendezője, milyen vacak befektetéseket csinált nemrég a tőzsdeügynöke, és hogy ez mennyire kikészíti őt idegileg.

– Bezzeg, ha lenne egy férjem, aki eltart! – lamentált.

– Nincs neked szükséged férjre – figyelmeztette Francesca szárazon. – Don bőkezűen gondoskodott rólad. – A két plázából tíz lett az évek során, és Thaliának más befektetései is voltak. Egyáltalán nem volt az a koldus, akinek próbálta beállítani magát. Frappánsan bizonyította az ellenkezőjét a pazar kis tetőlakosztály az Ötödik sugárúton, amelyből fantasztikus kilátás nyílt a Central Parkra.

– Nem is mondom, hogy nem gondoskodott! De akkor is olyan ijesztő, ha nincs az embernek férje, aki megvédje! – panaszkodott az anyja, és sikerült egészen gyámoltalan hangot megütnie, holott gyámoltalan sem volt. Francesca nem mondta neki, hogy tizenhat év alatt megszokhatta volna a férj nélküli állapotot: ennyi idő telt el azóta, hogy az utolsó házastárs elhalálozott Rómában, özvegyére hagyva a grófnői címet, amelyet Thalia

² Patrik Dennis amerikai író ikonikus teremtménye: bohém, hóbortos nagynéni

roppantul élvezett. Csak azt sajnálta, hogy nem herceg volt a férje. Már évekkal ezelőtt bevallotta a lányának, hogy nagyon szeretett volna hercegné lenni, bár a grófné se rossz. Ó, kérem, San Giovane grófné!

Francesca úgy döntött, hogy ezúttal ajtóstul ront a házba.

– Todd és én szakítottunk – mondta csendesen, és várta, mit szól erre az anyja.

– Mikor történt ez? – hökkent meg Thalia, mint aki semmit sem sejtett, nem úgy, mint Henry és Avery.

– Hónapok óta érlelődik. Megpróbáltuk rendbe hozni, de nem ment. Todd visszamegy ügyvédnek, és azt akarja, hogy vásároljam ki a galériából és a házból.

– És ki tudod? – kérdezte Thalia. Nem volt együttérzés a hangjában, csak kíváncsiság.

– Most még nem, de remélem, az év végére sikerül. – Nem közölte az anyjával, hogy Averyvel már megbeszélte, és kikérte a tanácsát. Nem akarta megbántani. De Avery tanácsa akkor is hasznosabb volt, mint az anyjáé, aki másokra bízta a pénze kezelését. Avery mindig maga hozza meg a nagy döntéseket.

– Én megmondtam neked, hogy nem kellett volna megvásárolnod azt a házat, és felesleges volt belevágni a közös vállalkozásba! Örültség ilyet tenni házasság nélkül, csak baj lesz belőle. Komiszul viselkedik? – Kedvelte Toddot, de nagyon nem volt inyére, hogy sem a lánya, sem annak a barátja nem kér a házasságból, amit ő rendkívül helytelenített. Thalia bizonyos értelemben fölöttébb régimódi volt.

– Szó sincs róla, mama! Nagyon kedves. Csak a részét akarja a házból, meg még egy keveset az üzletből.

– Ki tudod fizetni?

– Talán. Ha nem, el kell adnom a házat, és be kell zárnom a galériát. Mindent elkövetek, hogy egyikre se kényszerüljek rá.

– Nagy kár, hogy összeálltál ezzel az emberrel. Nem tartottam jó ötletnek. – Thalia gondoskodott róla, hogy a lánya ezt sose felejthesse el.

– Igen, anya, tudom. De azt hittük, megtaláltuk az igazit.

– Mindenki azt hiszi, amíg szét nem esik a kapcsolat. Ha pedig sor kerül rá, sokkal jobb, ha tartásdíjjal távozol, és nem csak a vérző szíveddel. – Ez volt az egyetlen, amit Thalia tudott, és amihez értett.

– Mama, a tartásdíj nem hivatás. Legalábbis nem olyan, ami nekem kell. Remélem, képes leszek megoldani a dolgot. – Az anyja máris felbosszantotta. Mindig felbosszantotta.

– Miért nem adod el a házat? Todd nélkül úgysem tudod fenntartani. Kész romhalmaz az egész!

– Todd ugyanezt mondta:

Francesca egyedül nem lesz képes fenntartani a házat. Hát ő mindkettejüknek bebizonyítja, hogy tévednek.

– Tudod egyáltalán fizetni a jelzálogot? – kérdezte, de nem ajánlotta fel a segítségét, amin Francesca egy cseppet sem csodálkozott. Eddig pontosan úgy alakult a beszélgetés, ahogy várta, kezdve azzal: „Én megmondtam.” Nem érte meglepetés. Az anyja nem tudta meglepni.

– Azt tervezem, hogy albérlőket fogadok. Abból telik a részletekre.

– Megörültél?! – kérdezte elborzadva Thalia. – Ennyi erővel stopposokat is beengedhetnél a házádba! Komolyan beszélsz? Bérbe adod idegeneknek?

– Mama, nincs más választásom, és meg akarom tartani a házat! Jól megnézem, kiket választok albérlőnek. Nem az utcán fogom hirdetni. És először alaposan lenyomozom a háttérüket.

– A végén majd ott lesz a nyakadon egy szekercés gyilkos – mondta az anyja lehangoltan.

– Remélem, nem. Bízom benne, hogy jókat fogok ki.
– Szerintem ez egy rémes ötlet, és nagyon meg fogod bánni.
– Ha megbánom, emlékeztethetsz, hogy te előre megmondtad – ríposztzott Francesca szárazon. Túl jól ismerte az anyját. Örökösen az orra alá dörgölte a tévedéseit, és mindig ugyanaz volt a refrén: „Én megmondtam.”

– Jó lenne, ha ezt átgondolnád még egyszer – makacskodott Thalia.

– Nem tehetem – mondta Francesca őszintén. – Todd nélkül nem tudom fizetni másképp a jelzalogot. Amint a galéria nyereséges lesz, lemondhatok az albérlőkről, de egyelőre nincs más választásom. Le kell nyelnem ezt a keserű pirulát. – Meg még egy csomó mást is. Sok mindenről le kell mondania, hogy megtarthassa a házat és a galériát: a zavartalan magánéletről, amikor albérlőket fogad, hogy fizethesse a jelzalogot, az apja képeiről, hogy kifizethesse Toddot. Ha pedig az apja nem akar beruházni a galériába, azt is elveszítheti. Szörnyű volt belegondolni is.

– Szerintem ez komplett őrültség. Aludni se bírok majd, mert halálra izgatom magam, hogy ki lakhat a házadban!

– Ezért biztonságosabb több albérlőt tartani. Hárommal nagyon jól elleszek.

– Vagy igen, vagy nem. És ha bérleti szerződést írnak alá veled, a nyakadon maradnak, amíg a szerződés le nem jár. Akkor se rúghatod ki őket, ha egy idő után kifogásaid lesznek ellenük.

– Nem, valóban nem tehetem, úgyhogy eleve jókat kell választanom – mondta tárgyilagosan Francesca.

Ezek után olyan gyorsan befejezte a beszélgetést, amilyen gyorsan csak tehetette. Közölte az anyjával a lényeges információkat – hogy ő és Todd szakítanak, és igyekszik megtartani a házat meg a galériát. Ennyi éppen elég. Semmi részlet. Az anyja pedig pontosan úgy viselkedett, ahogy várta. Kritizálta őt, és nem ajánlotta fel a segítségét. Vannak állandó dolgok az életben.

Az apjával sokkal könnyebben és gyorsabban tudott beszélni. Annyi volt, hogy meghívta másnap ebédre, és Henry elfogadta. Ekkor akart kitalálni az apjának, aki sokkal lezserebb természetű volt, mint az anyja. Megbeszélték, hogy a La Goulue-ban, az apja kedvenc felsővárosi éttermében ebédelnek, mert az közel van a festő galériájához. Henry a La Goulue híres törzsvendégei közé tartozott, akik emelték az étterem színvonalát. Érezni lehetett a hangján, hogy örül, amiért a lánya felhívta.

– Minden rendben van? – kérdezte, mielőtt letették. Nem tudta, minek tulajdonítsa a meghívást. Francesca ritkán csinált ilyet.

– Nagyjából. Holnap majd megbeszéljük.

– Jól van. Alig várom, hogy lássalak! – mondta vidáman az apja. Hatvanöt éves volt, de a hangja még mindig úgy csengett a telefonban, mint egy fiatalé. A korából is letagadhatott volna, akárcsak a második felesége. Francesca az anyját öregebbnek látta Averynél. Olyan rettenetesen akart magának egy férjet, hogy évek óta valami görcsös kétségbeesés volt a pillantásában. A második férje sokkal lezserebb, derűsebb volt nála. Ilyen volt a természete, ráadásul olyan nő állt mellette, mint Avery. Az anyjának évek óta nem volt komoly viszonya, Francesca szerint azért, mert túlságosan akarta, és ez tükröződött az arcán. Ez jó lecke volt a lányának. Szüksége lesz rá most, amikor öt év után ismét ki kell lépnie a párkapcsolati piacra.

Lehangoló gondolat volt. Távolról sem állt készen arra, hogy más férfiakkal járjon. De jó lenne örökre megszabadulni a randevúzás gondjától! Egyáltalán nem vágyott rá. Nagyon keservesek voltak a kilátások. Először is szereznie kell három albérlőt, hogy legyen pénze megtartani a házat, azután egy partnert, ha nem akar egyedül maradni élete végéig. Súlyos döntés, de szerencsére nem a közeljövőben kell meghoznia. Todd még ki sem költözött.

* * *

Másnap zökkenő nélkül lezajlott az ebéd az apjával. Henry Thayer pontosan akkor ugrott ki a taxiból, amikor Francesca megérkezett a földalattitól az étteremhez. Apja szédületes volt, mint mindig. A szél miatt felhajtott gallérú, fekete-fehér halszálkamintás kabátot viselt, amelyet évekkorábban vásárolt Párizsban, hozzá Firenzében beszerezett, viharvert Borsalino kalapot, farmert, pulóvert, csizmát. Félig olyan volt, mint egy művész, félig meg mintha a Gentlemen Quarterly című elegáns férfimagazinból vágták volna ki. Markáns arca volt, szögletes állát mély barázdá oszította ketté, amely gyerekkorában valósággal megigézta a kicsi Francescát. Henry azonnal átkarolta a lányát, és magához szorította. Láthatólag örült a találkozásnak.

Neki Francesca a vártnál könnyebben tudott beszélni Toddról. Apja bevallotta, hogy nem csodálkozik, mindig úgy vélte, hogy túlságosan különböző a természetük. Francesca viszont azt hitte, hogy ő és Todd mindenben egyformák. Kezdetben így is volt talán, ma már nem.

– Csak turista volt a művészvilágban – jegyezte meg az apja, amikor kihozták az ebédjüket.

Henry hagymalevest rendelt és zöldbabot: vigyázott magas, karcsú, szíjas alakjára, amely olyan volt, mint a lányáé. Valósággal kivirult Avery ízletes és egészséges főztjétől. Francesca a maga részéről nem csinált ügyet az evésből, főleg amióta Todd elment. A legtöbb estén túlságosan lusta volt ahhoz, hogy vacsorát főzzön magának, és egyenletesen fogyott a szakítás óta.

– Mindig számítottam rá, hogy egyszer visszamegy a Wall Streetre – vallotta be Henry, és kanalazni kezdte a hagymalevest.

Francesca ráksalátát rendelt.

– Vicces – mondta tűnődve. – Én sose gondoltam erre. Valószínűleg igazad van. Azt mondja, unja a szegénységet.

Az apja fölnevetett.

– Én is untam, amíg Avery meg nem mentett!

Francesca elmesélte, hogy megpróbálja megvenni Toddtól a ház felét. Büntudatos arccal hozzátette, hogy esetleg megpróbálja eladni az apja képeit. Henry nagyon rendesen viselkedett. Nem csoda, hogy mindig imádták a nők. Nagyvonalú volt, aranyos, ritkán kritizált másokat, és mindig készen állt a megbocsátásra. Biztosította a lányát, hogy egy cseppet sincs ezen felháborodva, amitől Francesca rögtön jobban érezte magát. Mire kihozták a kávé, gyűjtött annyi bátorságot, hogy szóba merje hozni a galéria dolgát. Henry rámosolygott az asztal másik oldaláról. Avery már tett mindenféle titokzatos célzást: azt mondta, Francescának segítségre van szüksége, és figyelmeztette a férjét, hogy legyen kedves hozzá. Henry nem is tudott volna más lenni. Francesca volt az egyetlen gyermeke, és bár nem lehetett őt megbízható apának nevezni, alapjában véve jó ember volt.

– Nagyon hízelgő, hogy engem kérsz fel – felelte egyszerűen, míg a kávé szűrőszelgette. – Kétlem, hogy nálad jobban értenék egy galéria igazgatásához. Valószínűleg jóval kevesebbet tudok róla. Viszont nagyon örülnék, ha mostantól én lehetnék a csendestársad. – Francesca elmondta, mennyi pénzre lenne szüksége, hogy kifizesse Toddot; nem volt jelentős összeg, csak hát ő még ennyivel sem rendelkezett. – Bármikor kivásárolhatsz, amint nyereséges lesz a galéria! – folytatta az apja magabiztosan. – Nem lógok a nyakadon örökké.

– Kösz, papa! – mondta a lánya őszintén megkönnyebbülve. Most nagyon egyformáknak tündek, amikor összemosisolyogtak. Francesca annyira hálás volt, hogy

könnyek szöktek a szemébe. Henry segít megtartani a galériáját, amelyért olyan keményen dolgozott négy éven át.

Ebéd után Avery felhívta. Megtörtént az első lépés a ház megmentéséért. A műkereskedő ujjongott, hogy Francescának vannak eladó festményei. Háromra máris tudott vásárlót, a negyediket és ötödiket decemberben, Miamiában remélte eladni. Az első három kép ára egyelőre elég lesz, hogy Todd ne panaszkodjon.

Apja elindult a műkereskedőjéhez a galériába, Francesca a földalattihoz ment, hogy visszatérjen a belvárosba. Úgy érezte magát, mint akinek a le-nyakazását most halasztották el. Hála az apjának és a ténynek, hogy a tőle kapott festmények értéke megsokszorozódott az évek során, képes lesz megtartani a galériát és a szeretett házat! Ez több annál, mint amit álmodni mert! Szélesen mosolygott, míg lesietett a földalatti lépcsőjén. Ez olyan jó kezdet, hogy még a szakítás is kevésbé rossznak tűnik tőle. Van még remény. Még mindig van egy vállalkozása, egy háza és egy drága, aranyos papája!

3. fejezet

Ahogy hazaért, rögtön felhívta Toddot az irodájában, és közölte vele az újságot. Megmondta, hogy a következő pár hétben meglesz az egész pénz, vagy legalábbis a tekintélyes része. Az apja megígérte, hogy Avery másnap kitölt egy csekket arra az összegre, ami Toddnak jár a galéria után. Avery-től Francesca megtudta, hogy a galéria egy hónapon belül küldi a csekket az első három képért. Toddnak ez tökéletesen megfelelt.

– Úgy vélem, ez azt jelenti, hogy ajánlatos elkezdenem a lakáskeresést – mondta szomorkásán. – Már a hétvégén megnézek párat! – ígérte.

Francescának mintha kést forgattak volna meg a szívében. Habár hónapok óta szó volt közöttük arról, hogy Todd elköltözik, és mostanában már sose töltötte otthon a hétvégét, most lett valósággá, hogy mindennek vége.

– Nem kell kapkodnod – válaszolta halkan. Szerették egymást, azt hitték, együtt élnek az életüket, és fájt nekik, hogy nem sikerült. Könnyebb volt a ház és a galéria gyakorlati részleteivel foglalkozni, mint arról beszélni, micsoda veszteség ez nekik. Egy álom halt meg vele. Mindkettejüknek voltak rosszul sikerült kapcsolataik, de ez volt az első alkalom, hogy együtt éltek valakivel. Hirtelen olyannak tűnt a dolog, mint egy válás. Francescának eszébe jutott, hogy mi lesz a tárgyakkal, amelyeket közösen vásároltak: a pamaggal, a lámpákkal, az edényekkel, a nappali szoba szőnyegével, amelyet mindketten szerettek. Elszomorodott, ha ezekre gondolt. Pedig előbb-utóbb szembe kell nézniük ezzel a kérdéssel is. Gyűlöletes gondolat volt. Todd sem örült neki.

– Majd tudatom veled, hogy mit találtam – mondta. Szerencsére sietnie kellett egy megbeszélésre, ami megkönnyebbülés volt mindkettejüknek. Francesca azon tűnődött, hogy Todd vajon mikor kezd el újra partnert keresni magának, és milyen hamar találja meg. Vagy már megtalálta? Sose kérdezte, mit csinál a hétvégéken, de nem gondolta, hogy valami nővel találkozgatna. Mostanában alig látták egymást a házban. Todd késő este járt haza, és a ház másik szintjén aludt, az egyik vendégszobában.

Beszélgetésük Francesca eszébe juttatta, hogy ideje albérlőket keresnie, ha meg akarja tartani a házat. Bizonyos értelemben hatalmas kő gördült le a szívéről, másrészt viszont hirtelen elviselhetetlen szomorúság fogta el. Nem gyűlölték egymást, csak nem bírták együtt többé, és mindketten a maguk útját akarták járni. Todd említette, hogy a felsővárosba költözik. Az sokkal inkább az ő világa volt, mint a barátnőjéé. Az ő kedvéért költözött át a belvárosba, és most visszatér a régi, megszokott környezetébe. Talán igaza van Henrynek: Todd csak turista volt az ő életében. Mint amikor valaki pár évet él külföldön, aztán rájön, hogy mégis inkább hazaköltözne. Nem hibáztatta a férfit, csak el volt keseredve, amiért nem sikerült a közös életük.

Este hosszú beszélgetést folytatott a bölcs Averyvel.

– Senkit sem kényszeríthetsz rá, hogy átlépje a saját árnyékát – figyelmeztette az asszony. – Toddnak kizárólag azok a dolgok fontosak, legalábbis ezt állítja, amelyek neked nem kellene: házasság, gyerekek, még hozzá most, amíg nem túl öreg, a Wall Street, művészet helyett a jog, sokkal hagyományosabb stílus és élet. Ha téged bohémnak nevez, akkor nem az kell neki.

– Tudom – mondta Francesca halkan. – Akkor is szomorú vagyok. Nehéz lesz, amikor kiköltözik. – De nehéz volt az utóbbi év is, az örökös veszekedésekkel. Már nem is

vitatkoztak úgy, ahogy hónapokon át csinálták. Alig szóltak egymáshoz, kivéve ha a kapcsolatuk temetése volt a téma. Igen, még a válásnál is jobban emlékeztetett a halálra. Francesca az utóbbi öt évben elfelejtette, milyen nehéz lezárni egy kapcsolatot. Avery sajnálta, és örült, hogy Henry hajlandó besegíteni a lánya galériájába. Legalább ez maradjon meg Francescának. És a ház. Így mégsem veszít el mindent.

Francesca megmondta, hogy amint lesz ideje, új művészeket fog felkutatni. Annyi terve volt, hogy felfuttassa a galériát, ráadásul most úgy érezte, felelősséggel tartozik az apjának, noha Henry biztosította, hogy nem szól bele a dolgaiba. Volt éppen elég munkája, mert egy tavaszi kiállításra készült. A lánya megkapja tőle a támogatást, de nem óhajtja beleütni az orrát a munkájába. Francesca tudja, mit csinál, azzal pedig mindketten tisztában vannak, hogy időbe telik, amíg egy galéria kitermeli a nyereséget. Henry sokkal türelmesebb volt Toddnál, aki azonnali eredményeket akart. A galériák nem így működnek. Igaza volt az apjának, Todd csak turistáskodott Thayerék világában. És most hazamegy.

Francesca este apróhirdetéseket böngészett az újságban és az interneten, olyanokét, akik albérletet vagy lakótársat kerestek, de egyik sem felelt meg a kívánalmainak. Aztán úgy döntött, hogy feladja a saját hirdetését. Már kitalálta, hogy szintenként osztja fel a Charles Street-i házat. A tetőtérben van egy verőfényes apró nappali, egy még kisebb hálószoba meg egy kicsi fürdőszoba, de egy személynek éppen elegendő. Todd itt aludt most. A második emeleten volt Francesca hálószobája, amelyet korábban megosztott a barátjával. Ehhez tartozott egy öltöző és a közösen csináltatott, márványborítású fürdőszoba. A hálószobából nyílt Francesca apró irodája: ebben dolgozott, ha otthon volt.

Az első emeleti ebédlőt át akarta alakíttatni nappalivá. Szerencsére ezen a szinten is található fürdőszoba. Ugyanitt van a könyvtár, amelyet át lehet rendezni hálószobává a leendő bérlő számára. A földszinti nagy nappalit meg akarta tartani magának. A szuterénban ő és a bérlők közösen használhatják a nagy, világos konyhát és az étkezőt. A mellette levő, tágas tároló, amelyben Todd tartotta a tornaszereit, a kertre néz, van megfelelő fürdőszobája, úgyhogy a harmadik bérlő használhatja műteremlakásnak. Szűkösön lesznek, de meglesznek, amíg kellő udvariasságot, tapintatot és figyelmet tanúsítanak egymás iránt. Tehát kiadhatja a tetőteret, az első emeletet és a konyha melletti műteremlakást. Sikerülnie kell!

Este begépelte a számítógépébe a ház leírását, és külön ismertetett minden szintet. Gondolt rá, hogy csak nőket fogad albérlőnek, aztán mégsem akarta ezzel korlátozni a választékot, mert szüksége volt minden rendes bérlőre, akit csak találhat, ezért mellőzte ezt a megkötést. Kíváncsi volt, miféle válaszokat kap majd a hirdetésére.

Éppen az utolsó simításokat végezte a szövegen, amikor kopogtattak az irodája ajtaján. Todd állt komoly arccal a küszöbön.

– Jól vagy? – kérdezte. Aggódott a barátnőjéért. Még mindig kételkedett benne, hogy képes lesz megállni a saját lábán, és úgy gondolta, el kellene adni a házat, de tudta, hogy Francesca erre úgysem hajlandó. Annyira ragaszkodik hozzá, hogy inkább idegeneket fogad be magához. A férfi ezt meggondolatlanságnak tartotta.

– Jól – felelte fáradtan a nő. – Hát te?

– Nem is tudom. Bizarr érzés, mi? Nem vártam, hogy ennyire fájjon a szétválás. – Sebezhetőnek, szomorúnak látszott. Francescának erről eszébe jutott minden, amit Toddban szeretett, és ez még jobban elkészerítette.

– Én se vártam – mondta őszintén. Ám egyikük sem képzelte, hogy összeragaszthatják, ami eltörött. Túlságosan mély volt már a hasadás. Mások voltak az életviteli és a jövőt illető elvárásaik. A kibékíthetetlen ellentétek, ahogy a válópereknél mondják. De lehetett akármilyen rossz a tavalyi év, az elválás akkor is fájt. – Nehéz lesz elviselnem a távozásodat. Lehet, hogy kimegyek apámhoz Connecticutba, mert nem akarom látni. –

Todd bólintott, de nem szólt. Mindent előkészített a költözéshez, de fájt itthagynia Francescát, aki ugyanolyan szép volt, mint öt éve, ugyanolyan vonzó és kedves. Épp csak más emberek lettek mindketten. Nem tartoztak össze többé, és már csak epizódot jelentettek egymás múltjában.

– Ha bármiben segíthetek az elköltözésem után, nyugodtan telefonálj! Állok rendelkezésedre. Biztosan vízvezeték-szerelő leszek a következő életemben. – Kesernyésen mosolygott.

Francesca visszamosolygott rá. Todd unja az itthoni javításokat, mégis hajlandó segíteni. Ez a legjobb és a legrosszabb az egészben, hogy még csak nem is gyűlölik egymást. Még fájóbb lesz tőle a szakítás. Könnyebb lenne, ha haraggal válnának el egymástól, de nem így lesz.

– Itthagynom neked a szerszámokat – ígérte a férfi. Örült, hogy megszabadulhat tőlük, és soha többé nem kell használnia őket.

– Köszönöm – mondta Francesca, és elnevette magát. – Itt az ideje, hogy mielőbb megtanuljak bánni velük.

– Mi lesz, ha valamelyik albérlődről kiderül, hogy hibbant, vagy bűnöző, vagy szélhámos, vagy kipakolja a házat? – kérdezte Todd, bár tisztában volt vele, hogy Francesca erős jellem, és tudja, mit akar. Harminc évig megállt a saját lábán, és természetesen az ő távozása után is elboldogul. De akkor is hiányozni fog. Bár nem ezt a nőt rendelte neki a sors, akkor is szeretni fogja, mert különleges szerepet töltött be az életében. Mindig fontos lesz számára, és reméli, hogy nem esik semmi baja. Francesca ugyanezt kívánta neki.

– A hibbantakkal közölni fogom, hogy távozzanak – felelte határozottan.

Todd felment a szobájába, Francesca befejezte a hirdetést, amelyet el akart helyezni az újságban. Másnap feltölti az internetre is. Most már a sorson múlik, hogy ki fog jelentkezni a hirdetésre. Nehéz elképzelni, hogy három idegennel lakik majd együtt ebben a házban. Egészen új világ lesz. Azt tervezte, hogy alaposan utánanéző a referenciáknak, és addig senki sem költözhet be, amíg Todd ki nem hurcolkodott, ám ennek ellenére is jó ötletnek tűnt, hogy máris elkezd albérlőket keresni. Fogalma sem volt, meddig tart, amíg talál három olyan embert, akikkel képes egy fedél alatt lakni.

Ellentmondásos érzésekkel tért nyugovóra aznap éjszaka. Alig várta, hogy Todd kiköltözzön, mert nagyon idegesítette ez az átmeneti állapot. De még idegesítőbb volt azon töprengeni, hogy kik lesznek az új lakók. Nagyon megváltozik a ház élete a Charles Street 44 szám alatt, ugyanúgy megváltozik, mint az övé Todd nélkül.

4. fejezet

Francesca rengeteg választ kapott, amelyeknek a többsége egyszerűen égbekiáltó pimaszság volt. Csak hápogott, hogy mi mindent képesek mondani magukról az emberek. Néhány frissen rehabilitált drogos azt írta, egyelőre nem érznek magukban annyi erőt, hogy vállalják az albérlői felelősségeket, viszont boldogan élnének együtt a háziasszonnyal. Mindenkinek tetszett a ház leírása. Több házaspár felelt a hirdetésre, de Francesca őszintén megírta, hogy a lakrészek egyszemélyesek, és ő csak három lakótársat akar. Az egyik házaspárnak két gyereke volt, és rögtön kivettek volna két lakrészt a felkínált három közül. Ez sem tetszett Francescának. Attól félt, hogy a két srác – három- és ötéves fiúk – szétverné a házat. Két jelentkező nemrég szabadult, az egyik megírta, hogy szeméremsértésért ült, a másik azt állította, hogy ártatlanul csukták le valamilyen intellektuális bűncselekményért. Francesca nem kérdezte, mi volt az. Négy lesbikus pár ki akarta bérelni az egész házat, és érdeklődtek, hogy hajlandó lenne-e kiköltözni Francesca. Nem volt hajlandó. Ennyi erővel el is adhatta volna a házat. A jelentkezők legalább egyharmadának kutyája volt, méghozzá többnyire természetes kutyák. Német juhászok, labradorok, két ír pászorkutya, egy dán dog, egy afrikai oroszláncutya, egy rottweiler és egy pitbull. Francesca belőlük sem kért. Kezdett félni, hogy nem fog jelentkezni olyan normális ember, akivel könnyű kijönni, aki nem narkomániás, nem rovott múltú, akinek se partnere, se gyereke, se kutyája. Fogatkozott a reménye, és attól tartott, hogy mégis Toddnak és az anyjának lesz igaza. Vagy mindenki bolond, vagy ő az, amiért három normális lakótársat akar találni. Kezdte azt hinni, hogy ilyenek nem léteznek New Yorkban.

Két nappal hálaadás előtt telefonált egy fiatal nő, aki Eileen Flandersként mutatkozott be. Azt mondta, hogy májusban végzett Los Angelesben a Loyola Marymount katolikus egyetemen, San Diegóban született, de nemrég állást kapott New Yorkban. Szakpedagógus, autista gyerekeket tanít. Drogrehabról, szabadságvesztésről nem esett szó, ráadásul egyedülálló volt, gyerek és kutya nélkül. Francescában felcsillant a remény. Igaz, megfordult a fejében, hogy hány piercingje vagy tetoválása lehet a lánynak, és mohikánfrizurát visel-e, de az első beszélgetés igen biztatóan zajlott. Eileen azt mondta, szeretne minél előbb beköltözni, de amikor Francesca elmagyarázta, hogy a lakás csak január elsejétől lesz szabad, azt felelte, hogy ebben az esetben marad még néhány héten át a mostani lakásában.

Todd nemrég talált magának lakást a Keleti 81. utcában, a folyó közelében. Azt tervezte, karácsony és újév között viszi el a holmiját, hogy január elsején már semmije se legyen a házban. Francesca addig nem akart semmiféle albérlőt. Túlságosan fájt volna mindkettejüknek, hogy idegenek lagnak a fedelük alatt, amíg ők Todd távozásának keserűségével viaskodnak. Eileen különben is azt mondta, hogy az ünnepekre mindenképpen hazautazik San Diegóba. Ez eddig nagyon biztatóan alakult. Francesca megbeszélte vele, hogy másnap délután eljön megnézni a lakást.

Francesca fellélegzett, amikor kinyitotta az ajtót, és meglátta, ki áll a küszöbön. Eileen Nike-cipőt, farmert, kapucnis piros kabátot, fehér egyujjas kesztyűt és fülvédőt viselt. Olyan volt, mint egy kisgyerek valamelyik karácsonyi képeslapról: szeplős, vörös hajú, kék szemű, és hibátlan fogak fehérlettek mosolygó szájában. Nem sminkelte magát, körülbelül tizenöt évesnek látszott, és riadtan toporogva várta, hogy beengedjék.

Francesca beinvitálta, és beszélgetni kezdtek a hallban. Eileen körülnézett, és megállapította, hogy a ház nagyon szép. Festett üvegablak volt a bejárati ajtó fölött, keskeny, ízléses csigalépcső vezetett az emeletre. A nappali szoba nyitott ajtaján át látszott a márványkandalló. Francesca azt mondta, hogy a nappalit megtartja magának. Eileennek ez így tökéletesen megfelelt. Francesca elmagyarázta, hogy néhány bútort is elvisz a házból a jelenlegi lakótársa, amikor elköltözik, de pótolni fogja a hiányosságokat, amilyen hamar csak tudja. A szoba a legfelső szinten olyan tárgyakkal volt berendezve, amelyek nem kellettek Toddnak. Francesca hajlandó volt kiegészíteni a többi helyiség berendezését is.

Felvezette a lányt a tetőtérbe, ahol még mindig szét volt szórva Todd néhány ruhája. Eileen megcsodálta a kilátást a szomszédok hátsó kertjeire, bekukkantott a fürdőszobába, a faliszekrényekbe, és tetszett neki, amit látott. Francesca rokonszenvesnek találta. Nagyon egészséges, tiszta jelenség volt, igazi falusi kislány a nagyvárosban. Elmesélte, hogy öt testvére van, ő a legidősebb, és megkérdezte, van-e katolikus templom a közelben. Francesca nem is kívánhatott volna külön lakótársat. Eileen maga volt a megtestesült lányos báj. Nem volt benne semmi kétes, ami aggodalomra adott volna okot. Háztulajdonos és leendő lakója egyaránt megkönnyebbültek.

Francesca megmutatta az első emeletet, és elmagyarázta, hogy az ebédlőt átrendezi nappalivá, a könyvtárt hálósobává. Ez a szint tágasabb volt a padlástérnél, de nem olyan világos. Todd és ő lombzöldre festették az ebédlőt, ami e célra éppen megfelelt, ám nappalinak kissé komor volt, és Francesca ízléséhez képest túl férfias. Az alsó szint nem tetszett Eileennek. Azt mondta, fél, hogy valaki bejöhessen a tolóajtón. Nagyobb biztonságban érezné magát a tetőtérben. Elbűvölte a barátságos, rusztikus konyha, amelyet Francesca és Todd rendeztek be. Ez volt a kedvenc helyiségük a házban. Eileennek is ez tetszett a legjobban.

– Úgy látom, nagy szeretettel hozták rendbe a házat! – mosolygott.

Francesca bölintott. Nem tudta, mit mondjon, és félt, hogy a lány észreveszi szemében a könnyeket. Bizony, sok szeretet férközött be a Charles Street 44 szám alatti házba, és sok remény. A remények szertefoszlottak, és ő nem Todd-dal áll itt a házban, hanem ezzel a kis kobolddal San Diegó-ból. Ez nem tisztességes, de hát ilyen az élet. Belenyugodott ebbe a ténybe az eltelt hónapokban, de akkor is nehéz az átmenet. Ez a beszélgetés Eileennel a költözésről a valóságra figyelmeztette, amelyet tudomásul kell vennie. Eddig messze ez a lány volt a legalkalmasabb jelentkező. Ha hitelt érdemlőek és bizalomgerjesztőek lesznek a referenciái, hajlandó bérbe adni neki a tetőtér. Megmondta a lakbér összegét. Eileennek pillája se rebbent. Nem volt hatalmas összeg, de a havi jelző negyedére futotta belőle.

– Azt hiszem, ezt ki tudom fizetni. Eredetileg arra gondoltam, hogy önálló lakást bérelek, esetleg egy szobátárral, de eddig csak olyanokat láttam, amelyeket nem engedhetek meg magamnak. Ez is sok, de ki tudom gazdálkodni, annak pedig kimondottan örülök, hogy másokkal lakjak. Így biztonságosabb, azonkívül kevésbé magányos az ember. – Francesca ugyanezt gondolta. – Tudja már, hogy ki lesz a többi bérlő?

– Eddig maga az első, akit megfelelőnek találok – felelte őszintén, aztán elmesélte, hogy szakított valakivel, aki most költözik ki, és ez lesz az első alkalom, hogy albérlőket fogad.

– Sajnálattal hallom – mondta Eileen őszinte együttérzéssel. – Én is szakítottam valakivel Los Angelesben, azért is jöttem el onnan. A diplomázásom után kezdünk el együtt járni, de kiderült róla, hogy eszelős. A szó szoros értelmében rám ragadt, ha azt mondtam, hogy egy kicsit egyedül akarok lenni. Egy éjszaka bemászott az ablakomon, és meg akart fojtani. Másnap kiléptem a munkahelyemről, és New Yorkba jöttem. Ez egy hónapja történt, és igazán szerencsés vagyok, mert találtam itt állást – mesélte

megkönnyebbülve. Francesca sajnálattal nézte. Nehéz volt elképzelni erről a rózsás arcú, kedves, ártatlan lányról, hogy bárki is ijesztgetni akarná, sőt megfojtani.

– Még jó, hogy elszabadulhatott tőle – mondta, mialatt fölmentek a konyhából a nagy nappaliba. – Sok a bolond mostanában. – Nálam is jelentkezett albérlőnek egy csomó. De óvatosnak kell lennie egy ilyen városban is, mint New York. Bár a környék nagyon biztonságos. Én gyalog megyek munkába, és ugyanúgy jövök haza. Pár saroknyira innen van egy galériám.

– De izgalmas! – ragyogott föl Eileen. – Hétféteken szeretek galériába járni!

Megadta Francescának a személyi adatait, és annak a Los Angeles-i főbérlőnek a telefonszámát, akinél az utolsó egyetemi évben és a diplomázását követő öt hónapon át lakott. Érettségi után egy gyerekotthonban dolgozott, végzés után egy napköziben, fogyatékos gyerekek mellett. Áradt belőle az egészség és a jószág. Francesca megígérte neki, hogy felhívja, mihelyt ellenőrizte a referenciákat, bár erre nem keríthet sort a hétfégén, mert hálaadás lesz, de hétfőn okvetlenül megteszi. Eileen azt mondta, neki így is jó, és reméli, hogy itt lakhat. Rokonszenvesnek találta Francescát, és tetszett neki a ház. Olyan otthonos volt, emlékeztette a szülőházára. A megoldás tökéletesnek tűnt mindkettőjük számára. Eileen ideális albérlőnek ígérkezett, mert Francesca olyasvalakit akart, akivel nincs túl sok gond. Ritkaság az ilyen tiszta, akkurátus lány. Óriási szerencsének tartotta, hogy Eileen válaszolt a hirdetésére.

Miután megvolt az első albérlő, Francesca is jobb kedvvel tekintett a hálaadás elé. Tudta, hogy nem lesz könnyű – öt éve ez az első ünnep, amelyet nem töltenek együtt Todd-dal. A férfi a családjához akart utazni Baltimore-ba, Francesca az apjához Connecticutba. Thalia Palm Beachbe ment a barátaihoz.

Reggel, távozás előtt véletlenül találkoztak a hallban. Összenéztek, és beléjük hasított a fájdalom. Todd átölelte a barátnőjét.

– Jó étvágyat a pulykához – mondta halkán Francesca.

– Neked is – felelte a férfi. Csókot lehelt az arcára, aztán elsietett. Francesca sóhajtott. Furcsán érezte magát. Kiment az autójához, amely a Charles Streeten parkolt. Nagyon hosszúra nyúlik ez a szakítás, de csak vége lesz valamikor. Egyelőre nem tudta, akkor majd jobban érzi-e magát.

Eileenre gondolt, mialatt Connecticut felé hajtott. Örült, hogy ilyen albérlőt talált. Maga a tökély! Remélhetőleg a referenciái is jók lesznek.

Amikor déltájban megérkezett az apja házához, ott már tucatnyian iszogatták a pezsgőt és ácsorogtak a tűznél, miközben Avery és egy szállító a konyhában intézte a szervezést. A pulyka aranybarna volt és káprázatos. Francesca azt tervezte, hogy náluk alszik, így nem kell visszaroannia vacsora után a városba. A vendégek többnyire helyiek vagy művészek voltak. Átjöttek a szomszédok a tanyáikról, eljött Henry műkereskedője is. Szellemes, érdekes, művelt, eleven társaság jött össze. Francesca ismerte legtöbbjüket. Mindig nagyon élvezte apja és Avery baráti körét. Henry mostanáig nem nagyon erőltette meg magát mint apa, de mindig jó haver volt. A lányával inkább úgy bánt, mintha egy nagyon jó barátja lenne, nem pedig a gyereke. Francesca ma már nem háborgott miatta, de fiatalabb korában mindig úgy érezte, kijátszották. Igazi papát akart, olyat, amilyen másoknak van, nem egy csodabogarat, akinél egymásnak adják a kilincset a huszonkét éves barátnők. Ez a helyzet ugrásszerűen megjavult abban a pillanatban, amikor Henry elvette Avert, ám Francesca addigra betöltötte a huszonötöt. Harmincöt éves fővel elfogadta az apját olyannak, amilyen. Henry tehetséges, jószívű, felelőtlen, és remek társaság. Azért meg nagyon hálás neki, hogy besegít a galériába.

Henry mindenkivel közölte az ebédnél, hogy előlépett társsá a lánya galériájában. Ebéd után a műkereskedő megsúgta Francescának, hogy épp most adta el Henry egyik képét óriási pénzért. Vagyis kifizethet Todd-nak egy újabb részletet a házból. A korábbi négy

festmény árából majdnem az egész tartozást sikerült törlesztenie. Ebből az utolsóból megfizeti, ami még hátra van. Tehát megtarthatja magának az utolsó festményt! Nagyszerűen alakul minden, még hozzá megdöbbenően rövid idő alatt! Most már csak még két albérlőt kell találnia, hogy a lakbérékből törleszthesse a jelzálogot.

Az éjszakát az apjáéknál töltötte, és péntek délután tért vissza a városba. Az ünnepre való tekintettel bezárta két napra a galériát, de szombaton ismét kinyitott. Sokan éppen e napon szoktak galériába járni, és olykor komoly vevő is betévedt. Francesca nagy öröme mozgalmas nap volt, és több fiatal pár is bejött a galériába. Kezdetben riadtan néztek körül, attól féltek, hogy nem az ő zsebükhöz méretezték az árakat. Annál jobban örültek, amikor felfedezték, hogy az itteni kínálat számukra is megfizethető. Francescának éppen ez volt a célja: összehozni a kezdő műgyűjtőket a kezdő művészekkel. Három nagyon mutatós festményt adott el két fiatal párnak. Méltányos árú, nagy képek voltak, díszei lehetnek bármelyik lakásnak. Olyan olcsón adta el őket, hogy nem könyvelhetett el fényes pénzügyi diadalt, mégis táncra tudott volna perdülni, mert tudta, hogy a három festő ugyanúgy fog ujjongani örömében, mint azok az emberek, akik megvásárolták a képeiket. Francesca és minden művésze büszke volt rá, hogy a galéria gyönyörű tárgyakat árusít. Azok az emberek, akik ezen a hétvégén vettek tőle képeket, annyira megmámorosodtak a szerzeményeiktől, hogy Francesca egészen meghatódott. Alig várta, hogy szólhasson a festőknek, akik mindig borzasztóan rá voltak szorulva a pénzre. Olyasfajta érzéseket táplált irántuk, mint a tyúkanyó a csibéi iránt. Most ráadásul felpezsdítette az előző nap, amelyet apja barátaival, köztük ismert és tekintélyes művészekkel tölthetett. Úgy szerette, hogy az élete a művészvilághoz köti, és ő is részt vehet az alkotás folyamatában! Ő kötötte össze a művészeket – köztük igen tehetséges alkotókat – a gyűjtőkkel. Mindig is ezt akarta tenni, nem ismert ennél különb célt, ez volt az élete értelme. Biztos szeme volt az új művészekhez, okos tanácsokat adott nekik, és ösztönösen megérezte, hogy mi piacképes. Ezért hitt benne rendíthetetlenül, hogy a galériája sikeres lesz, csak ehhez időre van szükség. Gyakran órák hosszat beszélgetett művészeivel a műtermükben az alkotás folyamatáról, vagy a munkásságuk új szakasza felé terelgette őket. Mindenki nagyon tisztelte.

Vasárnap kitakarította a tetőteret az új lakó érkezésére. Hétfőn reggel felhívta Eileen főbérlijét Los Angelesben, hogy ellenőrizze a referenciáit. A főbérli azt mondta, hogy Eileen kedves fiatal hölgy: sose volt vele probléma, és mindig idejében fizette a lakbért. Három nappal később megkapta a hitel-ellenőrzési igazolást. Ez is rendben volt. Sose perelték, sose jelentett csődöt, hitelképes volt, nem voltak kifizetetlen számlái. Francesca telefonált neki, és megmondta, hogy január másodikán beköltözhet, egy nappal azután, hogy Todd kiköltözött. A lány ujjongott. Már csak két újabb albérlőt kellett találni, és Francesca láthatta az elmúlt hónapban, hogy ez nem lesz egyszerű. Eileen fehér holló volt az albérlők között. Hát pedig New Yorkban kell lennie valahol még két ilyennek, vagy legalább hasonlóknak! Francesca továbbra sem vette le a hirdetést a netről, ám a következő hetekben bal-szerencséjére kizárólag futóbolondok jelentkeztek. Néha olyan észbontóak voltak, hogy már csak kacagni tudott, amikor letette a telefont.

Hálaadás után egy héttel az anyjával ebédelt egy kis francia bisztróban, amelyet mindketten szerettek, és eldicsekedett neki Eileennel. Az anya továbbra is bolondnak tartotta a lányát. Francesca is hasonlóképp vélekedett róla, az anyja sem kellett volna neki albérlőnek.

Thalia beszámolt lányának az összes társasági eseményről, amelyet megtisztelt jelenlétével Palm Beachben. Mindig rendkívül mozgalmas társasági életet élt, és különösen kedvelte az olyan divatos helyeket, mint Palm Beach, Newport, St. Tropez, Szardínia vagy St. Bart's, télen pedig St. Moritz vagy Gstaad. Soha életében nem dolgozott, és a férjeinek köszönhetően mindig azt csinálhatta, amit akart. A világ

legönzőbb, legelkényeztetettebb teremtése volt, akit senki és semmi sem érdekelt önmagán kívül. Előző héten elment egy fantasztikus bálba, amelyen jó házból való kisasszonyok mutatkoztak be a társaságnak, és a legapróbb részletig leírta, milyen toalettet viselt. Csakugyan mutatós lehetett, de Francescát ez nem érdekelte. Már megtanulta, mikor milyen hangokkal és mimikával kell színlelni az érdeklődést. Egyszerűen nem értette, hogyan házasodhattak össze annak idején a szülei, bár Henry nagyon jóképű volt, és az anyjából is csak később lett ilyen elkapott sznob.

Thalia szédületes jelenség volt: magas, királynői, még mindig gyönyörű, a haja szőke, mint a lányáé, nagy szeme zöld, bársonyos bőre tejfehér. Személyi edző tartotta formában, és nagyon megvágotta, mit eszik. Az ebédre bundában, szexi túsarkúban érkezett, és olyan fülbevalót választott, amelynek zafirkövei harmonizáltak a sikkos Dior gyapjúszövet ruha sötétkékjével. A férfiak máig úgy körülrajzolták, mint a méhek a mézet, de már nagyon hosszú ideje senki sem vette komolyan. Kicsit túlságosan is különc és hóbortos volt, elkapottnak tűnt, és látszott, hogy rengeteget kell költeni rá.

Francesca „színes egyéniségnek” nevezte, ha azt akarta kifejezni, hogy az anyja kissé lökött. Az ünnepek után egy fogyókúra farmra készült, hogy szinten tartsa magát, és nyárra svejfoltatni akarta a hasát. Való igaz, még mindig remekül festett bikiniben. A lánya is remekül festett volna, csak neki ritkán volt alkalma bikinire vetkőzni. Francesca akaratlanul elmosolyodott, amikor lehajolt a térdéről lecsúszott szalvétáért, és meglátta a lábukat az asztal alatt. Az anyja a létező legszexibb fekete lakk túsarkút viselte. Rajta, mivel két képet vitt ki délelőtt a vásárlóinak, farmer és tornacipő volt. Egy világ választotta el őket.

– És mit csinálsz karácsonykor? – érdeklődött Thalia ragyogó mosollyal, mintha Francesca valaki másnak a lánya lenne, vagy egy unokahúg, akivel évente egyszer találkozik. A kérdés nem hagyott kétséget afelől, hogy nem óhajt a lányával karácsonyozni. Sose karácsonyoztak együtt. Thalia általában Svájcban síelt, vagy a karibi St. Bart's-szigetre utazott, főleg ha valaki meghívta a jachtjára, ami gyakran előfordult. Számára egyetlen folyamatos vakáció volt minden év.

– Talán papához utazok Connecticutba – felelte bizonytalanul.

– Azt hittem, apád Aspenbe megy síelni! – Thalia a homlokát ráncolta. – Avery mintha ezt mondta volna. Elég régen beszéltünk utoljára.

– Hát akkor otthon maradok. A két ünnep között egyébként is nyitva tartom a galériát, tehát mindenképpen dolgom lesz, és Todd is akkor hurcolkodik ki.

– Elég baj ez. Össze kellett volna házasodnotok. Az talán összetartott volna benneteket.

– Az esküvő sose tartott még össze két embert, ha zátonyra futott a kapcsolat – jegyezte meg Francesca szárazon.

– Igaz – mosolygott mézédesen Thalia. – Én is mindig beleszerettem valaki másba. – A lánya nem emlékeztette, hogy az meglehetősen régen volt. – Talán megismerek valakit St. Bart's-en – álmodozott az anyja. Mindig abban reménykedett, hogy beleszeret valakibe, és feleségül veszik. Thaliának pokol volt az élet férj nélkül, ezért örökké férjre vadászott.

Francesca másra terelte a szót, és mesélt a leendő albérlőjéről. Az anyja rosszállóan nézett rá.

– Engem az se érdekel, ha lánycserkész, és úgy néz ki, mint Hamupipőke! Akkor is örültség idegenekkel együtt lakni. Fogalmad sincs, kik ezek az emberek, vagy kiket visznek majd oda!

– Mama, nincs választásom, ha meg akarom tartani a házat!

– Sokkal jobb megoldás lenne, ha kivennél magadnak egy lakást!

– Nem akarok lakást. Szeretem a házamat.

– Férfi nélkül nem lehet egyedül lakni egy házban. Nem biztonságos.

– Talán lesz az albérlőim között egy férfi – mondta Francesca kifejezéstelen arccal, és azokra az emberekre gondolt, akikkel beszélt. Micsoda alakok voltak közöttük! De ezt nem fogja elmondani az anyjának.

– Férjre van szükséged, Francesca! – szögezte le Thalia. Felnevetett. – És nekem is! – A lánya egyik kijelentéssel sem értett egyet, de ezt nem árulta el. Az anyja folyton ilyeneket mondott, de ő már nem kapta be a horgot. Mi értelme lett volna?

– Mikor utazol St. Bart'sre, mama? – próbálta semlegesebb témára terelni a beszélgetést.

– Két nappal karácsony előtt. Már alig várom! Úgy fáraszt a tél! Utána rögtön indulok síelni Svájcba. Neked is igazán meg kellene próbálnod elszabadulni! – Az anyja egy másik bolygón élt, ahol örökös buliból és vakációból állt az élet, és fogalma sem volt róla, milyen keményen dolgozik Francesca. Ő mindent a maga erejéből szerzett meg, a tíz körmével kapart össze. Az apja fizette az iskoláztatását, de azóta a saját lábán állt. Az anyja megtartotta magának a tartásdíjakat, amelyeket a férjeitől gyűjtött be. Úgy érezte, hogy ő ezt kiérdemelte.

Francesca érzelmileg elcsigázva távozott az ebédről. De ilyen volt minden találkozás az anyjával. Sose hangzott el közöttük egyetlen olyan szó sem, amelyet jónak, értelmesnek vagy mélyen-szántónak lehetett volna nevezni. Az apja legalább mulattató társaság volt.

Henry azon a héten bejött a galériába, és vásárolt egy kisméretű festményt, amelyről úgy gondolta, hogy Averynek tetszeni fog. Francesca üzlettársi áron adta el neki, vagyis nevetségesen olcsón. Henrynek tetszett a választék a lányánál.

Imponált neki, hogy Francesca gyakran jár képzőművészeti vásárookra más városokba, hogy új művészeket fedezzen fel, és órákat tölt a művészei műtermében, tanulmányozza az új munkáikat. Nagyon jónak találta a legtöbb alkotást a galériában. Úgy érezte, hogy a lánya néhány művésze egyszer még fényes karriert fut be. Francesca elmesélte, hogy az a festő, akitől az apja vásárolt, egyre sikeresebb, és eldicsekedett, hogy több nagyobb képet is eladott hálaadás óta. Henry úgy vélte, hogy a lánya árai nagyon alacsonyok, bár méltányosak. Francesca megjegyezte, hogy az emberek szívesebben adják ki a pénzt a karácsonyi ünnepek előtt. Apja különösen annak örült, hogy nemrég sikerült eladnia egy jelentősebb alkotását. A keresményéből új autót akart venni Averynek karácsonyra. Egy Rangé Róvert. A felesége mindig ilyenre vágyott, de azért rendületlenül azzal az ócska Toyotával járt, amelyet Henry nem tartott biztonságosnak, de Avery mostanáig nem engedte meg, hogy kicserélje egy másikra. Henry karácsonyi meglepetésnek szánta az autót, azelőtt akarta átadni, hogy elutaznának Aspenbe.

Francesca, miközben bezárta december huszonegyedikén a galériát, szomorúan gondolt arra, hogy se az apját, se az anyját nem érdekli, mit fog csinálni karácsonykor. Nekik mindig külön programjuk volt, amitől még nagyobb jelentőséget nyertek a Todd-dal töltött ünnepek. Hát az idén nem így lesz. A férfinak megvoltak a saját tervei. Francescának nem volt semmi. Voltak barátai, voltak művészek, akikhez elmehetett volna, de nem volt kedve. Két meghívást is elhárított. Senkivel sem akarta megosztani a lelkére telepedett mélabút. Todd pár nap múlva elköltözik. Amikor hazaért, dobozokból épített tornyok fogadták a nappaliban. Hát elkezdődött. Francesca felkészült rá, de azért búsult. Nehéz is lett volna nem búsulni.

Szentestén tévét nézett, és kínai készletet evett. Nem állított karácsonyfát, nem is hiányzott neki. Bár minél gyorsabban eltelnének az ünnepek! Újévkor új életet kezdhet, ismét egyedül.

Apja is, anyja is felhívta december huszonötödikén. Látta Toddot, miközben a férfi távozott a házból. A férfi intett neki, mosolygott, és beszélt valakivel mobilon. A nő észrevette, hogy öltönyt visel, és találgatta, hogy hova mehet és kivel. Nehéz volt elhinnie, hogy valaha együtt éltek, és voltak közös dolgaik.

Délután nagyot sétált West Village-ben, és rámosolygott a gyerekes párokra. Voltak, akik számtalan becsomagolt ajándékkal igyekeztek valahova. Látta, amint az egyik autóból kiszáll egy vörös plüssköpenyes Mikulás, felteszi a szakállát, a fejébe nyomja a sapkáját, és elsiet valahova. Furcsa volt ezen a napon egyedül lenni, ám Francesca nem bánta. Ez is könnyebb, mint megjátszani a boldogságot. Elképzelte az anyját a Karib-tengeren, amint reménykedik egy jacht fedélzetén, hogy hátha összejön egy férfival. Gondolt Henryre és Averyre is Aspenben, és nem bánta, hogy egyedül lehet. Este korán lefeküdt, és örült, hogy vége a napnak.

Aztán eljött a hónapok óta várt és rettegett nap. Szilveszterkor Francesca este kilenckor lefeküdt, és átaludta az éjszakát. Reggel hallotta, ahogyan Todd dübörög a lépcsőn, fel-le, és cipeli a dobozait. Teherautót bérelt, és elhívta két barátját segíteni. Francesca épp akkor tévedt be a nappaliba, amikor a férfiak felkapták a pamlagot. Már megosztottak a bútorokon, és a pamlagot egyébként is Todd vásárolta. Barna bőrrel kárpitozott, mutatós darab volt, illett a berendezéshez. Ezek szerint újat kell vennie. Todd beleegyezett, hogy a volt barátnője megtartsa az ágyat és a hálószoba bútorzatának többi darabját, bár azokért is ő fizetett, viszont ragaszkodott hozzá, hogy átvigye az új lakásába a pamlagot meg a hozzá illő két fotelt. Francesca igyekezett nem törődni azzal, hogy görcsbe rándul a gyomra, míg nézi, hogyan hagyják itt a bútorai. Úgy érezte, mintha az ő lefűrészelt testrészeit csomagolnák dobozokba, és az ő buborékfóliába göngyölt szíve is ott lenne a polisztirén golyócskák között, a borospoharak mellett, amelyeket ugyancsak Todd vásárolt.

Január elsejének délutánjára be is fejeződött a költözködés. A teherautót pukkadásig megpakolták. Todd bejött a konyhába volt barátnőjéhez, aki megsemmisülten bámulta az ablakból a téliesen kopár kertet.

– Megyek – mondta halkán a férfi. Francesca megfordult, és Todd látta, hogy folynak a könnyei. Magához ölelte, és ő is elsírta magát. – Tudom, ez most bután hangzik, de szeretlek. Nagyon sajnálom, hogy ez lett a vége.

– Én is sajnálom, és én is szeretlek. – Ám akármennyire fájt, és akármennyire fontosak is voltak egymásnak, tudták, hogy így a legjobb. Ennyire futotta a kapcsolatukból.

– Telefonálj, ha szükséged lenne rám! Bármikor. Idejövök, segítek.

Francesca bólintott, mert nem bírt szólni. Todd megcsókolta a homlokát, sarkon fordult, és felment a lépcsőn. Francesca állt a konyhában, és sírt. Pár perccel később csukódott a bejárati ajtó. Todd elment. Mintha a szívéből téptek volna ki egy darabot. Tudta, hogy a férfi sem érzi jobban magát. Nehéz volt elhinni, de valóban megtörtént. A ház az övé, Todd nem lakik többé a Charles Street 44 szám alatt. Ő csak annyit tehet, hogy megy tovább a saját útján. Todd már el is indult a magáén.

5. fejezet

Todd kiköltözésének másnapján Francesca virágokat vásárolt majdnem minden szobába. Kitakarította a konyhát, felporszívózta a folyosókat, ellenőrizte, rendben van-e minden a tetőtérben, és mire új lakója délben megérkezett, gyönyörű volt a lakás. Eileen ragyogó arccal lépett be az ajtón. Négy bőröndöt, számos dobozt hozott, valamint három reklámszatyorra való cipőt. Zavartan mutatta a reklámtasakokat, amelyeket Francesca segített felvinni a lépcsőn:

– Bocs, de tisztára megkergültem karácsonykor. Annyira depressziós lettem, hogy elmentem egy cipős portyára. Nem fértek be a bőröndjeimbe.

– Semmi baj – mosolygott Francesca. – Megszoktam. Mamámnak is rögeszméje a cipő. Én Nike-függő vagyok. Anyám akkora túsarkakon jár, hogy én orrvérzést kapnék tőlük.

A házban délutánra egészen más lett a hangulat. Az előző napon Francesca gyászolt, de ma úgy ébredt, mint aki újjászületett. Túl volt azon, amitől annyira félt. Todd elment. Francesca búsult utána, de nem volt porig omolva úgy, mint amikor azt nézte, ahogy a férfi felpakolja a holmiját egy teherautóra, aztán távozik. A legrosszabbon átesett. Tulajdonképpen nem jelentett akkora változást, hogy Todd már nem lakik itt, mert hónapok óta elváltak az útjaik. Annyi lesz a különbség, hogy Francesca nem látja jönni-menni többé. Viszont érdekes volt, hogy idekerült a házhoz egy lány, és vele találkozik késő délután a konyhában. Vasárnap volt, ilyenkor a galéria zárva tartott, és Francesca otthon lustálkodott.

Eileen szélesen elmosolyodott, amikor meglátta. Akár egy gyerek.

– Imádom a lakásomat! Olyan szép! És köszönöm a virágokat! – Francesca egy-egy váza rózsaszín szegfűt és rózsát tett be a lány szobájába. Eileen repesett. – Úgy érzem magam, mint aki végre hazakerült! Ki se csomagoltam a bőröndjeimből, amióta New Yorkban lakom. Óriási, ha az embernek van egy saját helye! – Azt se bánta, hogy olyan sok lépcsőfokon kell felkapaszkodni a földszinttől a tetőtérig. Észrevett egy számítógépet a konyhapulton. – Megnézhetném a postámat? – kérdezte reménykedve. – Nekem még nincs laptopom.

– Csak nyugodtan – mondta Francesca. Ez a laptop mindig itt volt a konyhában. Nagyon ritkán használták Todd-dal. Francescának volt egy másik az irodájában.

– Egy perc! – Eileen bejelentkezett, és mosolyogva olvasta a leveleit. Az egyiknél felkacagott. Francesca elmosolyodott, kilépett a konyhából, és felment az emeleti szobájába. Jó érzés volt, hogy nem lakik egyedül. A ház hónapok óta nem volt ilyen élénk és derűs. Szinte bánta, hogy találnia kell még két albérlőt. Vicces lenne, ha csak ez a lány lakna nála, de nem engedheti meg magának. Találnia kell még két lakót, és Eileen óta nem volt egyetlen tisztességes jelentkező. Karácsony előtt csupa kerge és félőrült válaszolt a hirdetésére. Volt egy egészen biztató hangú asszony, aki nemrég költözött New Yorkba Atlantából, de az talált magának más lakást, még mielőtt megnézte volna a házat a Charles Streeten. Márpedig Francescának minél előbb találnia kellett valakit, mert Eileen lakbére nem volt elég a jelzálogra.

Délután ledőlt aludni, ami nem volt szokása, de még mindig nem pihente ki az előző nap érzelmi megpróbáltatását, amikor el kellett búcsúznia Toddtól. A férfi megígérte, hogy telefonálni fog, de Francesca nem tudta, hogy valóban megteszi-e, sőt még azt sem,

hogy szeretné-e egyáltalán, ha Todd állná a szavát. Nem akart eltépni minden szálát, de állandó kapcsolatot sem kívánt vele. Mostantól mindkettejüknek mennie kell a maga útján.

Vacsoraidőben visszament a konyhába. Eileen ott volt, levest evett egy tálkából, és a számítógépen nézett valamit. Ahogy Francesca belépett, rögtön elnézést kért. Francesca töltött magának egy pohár tejet, és elvett egy almát. A lány a saját készletéből főzte a levest, nem nyúlt a háziasszonyáéhoz. Francesca ezt jó jelnek tekintette. Ezek szerint Eileen tudja, hol a határ.

Amikor leült az asztalhoz, látta, hogy a lány az egyik netes párkereső oldalra regisztrált, és a fényképeket nézi.

– Még sose próbálta ki? – kérdezte Francescától dévajul, és kuncogott. – Én imádom! Olyan, mint pasikat rendelni készétel helyett. Még az egyetemen kezdtem el csinálni. Néhány igazán klassz hapsival is megismerkedtem Los Angelesben és San Diegóban. Az egyikkel majdnem egy évig jártam, de aztán berúgott, és jelentkezett a tengerészgyalogsághoz.

– Nem is tudtam, hogy az emberek még ma is csinálnak ilyet; mármint hogy berúgnak, és részegen felcsapnak katonának. És nem, senkivel sem ismerkedtem még meg neten. Túl veszélyesnek tűnik. Én félnék, hogy kikkel találkozom. Itt nem lehetséges szűrni a jelentkezőket. – Őszintén idegenkedett a netes ismerkedéstől. Valahogy olyan kétségbeejtőnek tűnt. Az ilyesmi sokkal biztonságosabb a barátok segítségével. Habár nem egy nőt ismert, akik neten szereztek partnert, sőt férjet.

– Á, az emberben kialakul a megbízható hatodik érzék. Alig egy-kettővel találkoztam, akiktől kirázott a hideg.

– Sokszor csinál ilyet? – kérdezte Francesca kíváncsian. Meglepte, hogy egy ilyen csinos, egészséges, belevaló lány neten akar partnert szerezni. Annyi férfit kaphatna, ahányat csak akar! Bár igaz, nem könnyű egyedülálló, partiképes férfit találni. Ez tartja életben a párkereső irodákat.

– Tulajdonképpen nem. Ez csak egy kellemes szórakozás, ha éppen nincs más dolgom. – Francescának eszébe jutott, hogy nem kellene-e megszabnia, kiket lehet hazahozni, de belátta, hogy ehhez nincs joga. Ő nem bent lakó tanár egy lány kollégiumban, nem is Eileen anyja. Mindketten felnőttek, megvan a saját életük, és hogy a lány kit hoz haza, az egyedül az ő dolga. Nem szólt semmit. Az almáját majszolva felment a szobájába, és magára hagyta Eileent a számítógépes kutatásaival. Ha talál partnert az interneten, az a lány dolga, akkor is, ha ezt ő oktalanságnak tartja. Francesca csak annyit tudott, hogy ez nem az ő stílusa.

Mostanáig nem is gondolt rá, hogy randevúzzon. Bár nem is akart. Még nem állt készen. Eileen túlrad az életörömtől, és ismerősöket akar az új városban. Ő idősebb is, és elővigyázatosabb. Nem vonzotta az internetes társkeresés. Ő a régi módszerrel akart ismerkedni, vagy barátokon keresztül, vagy társaságban, esetleg a galériában. De most még ahhoz sem volt kedve, hogy ismerkedjen és randevúzzon. Ideje se volt rá, az internettől pedig csak annyit várt, hogy találjon a segítségével még két albérlőt.

Két héttel később, január közepén végre megtörtént. Egy olyan férfi jelentkezett, aki normálisnak tűnt. Azt mondta, hogy grafikus tervező, sokat dolgozik otthonról, fizetőképes, és épp olyan albérletet keres, amelyet Francesca ajánl. Elmondta, hogy nemrég vált el, bútorai nincsenek, egy hálószobára és egy kis dolgozószobára van szüksége, ahova beteheti a tervezőasztalát és a számítógépét. Az üresen álló, első emeleti lakrész, ahol régebben az ebédlő volt, épp megfelelőnek tűnt számára. Amikor a megbeszélte időben eljött, hogy megtekintse a házat, megemlítette, hogy harmincnyolc éves, és van egy hét éves fia, aki nála tölti minden második hétvégéjét.

– Nagy gondot jelentene? – kérdezte aggodalmasan. Több helyen járt már, ahol a tulajok hallani sem akartak semmiféle gyerekről. Francesca hosszas töprengés után válaszolt.

– Szerintem nem, ha nem lakik itt állandóan a fia. – Két hétvége egy hónapban nem olyan sok. Chris Harley láthatóan megkönnyebbült. Magas, vékony férfi volt, a haja vörösszőke, a szeme szürke, az arca borús, és annyira sápadt, mintha évek óta nem látott volna napot. Jóképűnek lehetne mondani, ha valamivel kevésbé komor.

Ezen az első találkozón nagyon keveset beszélt, csak a fiával kapcsolatban tett fel néhány kérdést. Megnézte a szobákat, elégedettnek látszott, és annyit mondott csendesen:

– Kiveszem. – Nem lelkesedett, hogy óóóó, meg áááá, mint Eileen. Szinte nem is beszélt. Rendkívül visszahúzódónak tűnt, de Francesca nem bánta. Ez nem randevú, nem szükséges kedvelniük egymást, ismerkedni, barátkozni. Neki csak annyit kell tudnia, hogy felelősségteljes emberrel van-e dolga, aki fizeti a lakbért. Ez nem románc, amiben Chris Harley láthatólag egyáltalán nem érdekelt. Francesca megmutatta a szobákat, utána levezette a férfit a konyhába, és megmutatta az alsó szintet. Harley azt mondta, neki jobban tetszik az első emelet. A lenti dolgozószobát túl szűknek találta, és nem akart közel lenni a konyhához. Felajánlotta, hogy a saját pénzéből vásárol berendezést a hálószobába. Francesca beleegyezett.

Eileen éppen a konyhában tartózkodott, amikor beléptek, és megint a számítógépnél ült. Rengeteget használta, nemcsak lehetséges partnereket keresett, de leveleket is írt. Felnézett és elmosolyodott, amikor meglátta Chris Harley-t. „Aranyosnak” találta, mint ezt később elárulta Francescának, aki kezdte kissé férfibolondnak találni a lakóját. Estéknként gyakran eljárt hazulról, de egyetlen lehetséges udvarlót sem hozott haza, és semmilyen problémát sem okozott neki.

Chris Harley eszményi albérlőnek tűnt, noha Francesca semmit sem tudott róla azonkívül, hogy grafikus tervező, elvált, és tudja fizetni a lakbért. Ennyit kellett tudnia, meg természetesen azt, hogy hitelképes-e.

Ugyanazokat az adatokat kérte el Harley-től, amelyeket Eileentől. Valahonnan ismerősnek tűnt ez a férfi. Mintha már látta volna valamikor valahol. De lehet, hogy képzelet. Mindenesetre kézfogással pecsételték meg az üzletet, és Francesca azt mondta, hogy amint megkapja az értesítést a hitelképességéről, Harley bármikor beköltözhet, minél előbb, annál jobb. Eddig minden jól alakult: megvolt a második albérlő!

Azon a délutánon Chris Harley elégedetten hagyta el a Charles Street-i házat. Francesca megígérte, hogy azonnal telefonál neki, mihelyt megkapta a hitelképességi igazolást, bár ez az ember nem olyannak látszott, mint akinek nehezebb esik kifizetnie a lakbért vagy a számláit. Szolid, konzervatív egyéniségnek látszott, és szépen, pallérozottan beszélt. Azt mondta, ipari formatervező, és átadta a nőnek a névjegyét. Francesca bizalomgerjesztőnek találta, és hallgatott az ösztönös megérzéseire. Harley kiegyensúlyozott, rendes embernek látszott, akivel jó lesz együtt lakni.

Ezt Eileennek is megemlítette, miközben rendet raktak a konyhában.

– Ráadásul kellemes megjelenésű is – vetette oda.

A lány vállat vont.

– Túlságosan konvencionális, túlságosan unalmas. Nem az én zsánere! – Francesca szívesen megkérdezte volna, hogy akkor ki a zsánere, van-e egyáltalán a férfiadakon kívül, akiknek a fényképét tanulmányozza az interneten. – Különbösen is butaság lenne összejönni olyasvalakivel, akivel egy házban lakunk. Kicsit kevés a hely, hogy komfortos lehessen! – Ebben egyetértettek. – Ha rosszra fordulnának a dolgok, egyikünknek úgyis el kellene költöznie. Akkor inkább olyan férfival járok, akivel házon kívül vagy a neten ismerkedtem meg. – Most is legalább fél tucat jelölttel levelezett. Francesca nem tudta, hányukkal találkozott már személyesen, és hányal nem.

Nagy öröme Chris Harley kiváló referenciákkal rendelkezett, tehát jöhetett második albérlőnek, bár a fiát Francesca még nem ismerte, de úgy gondolta, nincs is szükség rá. Mennyire lehet rossz egy hétéves gyerek? Négy nap egy hónapban túl kevés idő, hogy izgulnia kelljen miatta. Felhívta Harley-t a tőle kapott hivatali számon, és megmondta neki, hogy beköltözhet, amikor akar.

– Fantasztikus! – mondta örömmel a férfi. –Ezen a héten el is intézhetem. Nincs sok holmim. Holnap beszerezem, ami kell a hálószobába.

Francescát érdekelte volna, hogy miért nem önállóan bérel inkább lakást, de nem kérdezte meg. Neki végül is jó, hogy Harley nem azt a megoldást választotta. A férfi mintegy mellékesen megjegyezte, hogy mindent odaadott a volt feleségének, így nincs egyebe, csak a ruhái, a könyvei és két festménye. Minden más ottmaradt a közös lakásban, ő két hónapja szállodában lakik, és rokonszenvesebbnek találja, hogy egy házban éljen, mint egy lakásban.

Ahogy a férfi beköltözött, ismét megváltozott a légkör a házban. Valami erőt és szilárdságot hozott magával. Francesca bizonyosra vehette, hogy ezzel a higgadt, komoly emberrel nem lesznek problémái, sőt könnyű lesz együtt lakni vele. Pontosán olyan volt, mint amilyennek ő elképzelt egy albérlőt vagy egy lakótársat. Eileen nem méltányolta Harley jó tulajdonságait.

– Túl csendes! – jelentette ki unottan, amikor Francesca dicsérte a férfit. Mellesleg túl idős is volt Eileenhez. A lány azt mondta, hogy ő a vele egykorúakat szereti, a frissen végzett főiskolások nemzedékét. Harley nagyon megfontolt volt harmincnyolc éves létére, bizonyos értelemben még Toddson is túltett. Francesca gyanúja szerint vagy a gyerek tette ilyenné, vagy a rossz házasság. Mindenesetre kötelességtudónak látszott, márpedig ő ilyen albérlőt akart magának.

Az új lakó hétvégén beköltözött a tervezőasztalával és a többi munkaeszközével, amelyeket nagy gonddal felállított. Hozott még egy súlyzókészletet, egy lapos képernyős tévét, egy hifitornyot és a ruháit. Az előző napon szállították neki a hálószobái bútorokat. Francesca csodálkozva látta, hogy emeletes ágyat vásárolt. De hát nyilván a fia miatt.

Azután, hogy a férfi berendezkedett, úgyszólván ki se mozdult a szobájából. Francesca egész nap nem látta, mert ő meg a galériában volt. Mire ő hazajött, Chris Harley elintézte a költözést, összecsapott magának valami ételt, aztán visszatért a szobájába dolgozni. Eileen elutazott a hétvégére, csend és rend volt a házban. Vasárnap reggelig nem is találkoztak. A konyhában futottak össze, ahol a férfi egy kanna kávéfőzőt főzött magának. Francesca megkérdezte, rendben van-e minden, Harley azt felelte, igen. Csendesen ült az asztalnál, itta a kávéját, újságot olvasott, töltött magának még egy csésze kávé, azzal visszament a szobájába. Nem kezdett beszélgetni a háziasszonyával, aki észrevette, hogy szomorú a tekintete. Akármilyen okozta a bánatát, nem óhajtotta kitergetni, és láthatólag nem tartotta fontosnak, hogy legyenek barátai. Szívélyes, udvarias volt, és pontosan olyan hűvös, mint az első találkozáson. Francescának ez így épp megfelelt.

Este telefonált Avery, és ő beszámolt neki az új lakóról.

– Tökéletes albérlőnek tűnik – állapította meg az asszony. – Jó egzisztencia, jó modor, jó hitelképesség. A sráccal találkoztál már?

– Még nem. Azt hiszem, hogy a jövő héten már ő is itt lesz.

– Reménykedjünk benne, hogy nem egy undok taknyos.

– Az apja nem olyan embernek látszik, aki túrná az ilyet. Nem túl derűs egyéniség. Nagyon hallgatag, és mintha szomorú lenne valamiért.

– Nyilván nehéz időket élt át. Vagy csak ez a típus. Nem mindenki olyan búbajos és beszédes, mint az apád! – Ezen nevetniük kellett. – Az alsó szint még mindig üres? – Az asszonyt meglepte, hogy milyen gyorsan jutott a mostohalánya két eszményi albérlőhöz.

Az egyik barátságos és kedves, a másik csendes és komoly. Kell ennél jobb? –Toddról semmi hír?

– Pár napja telefonált a galériába, de éppen nem voltam ott, mert kimentem egy festőhöz, és elhoztam néhány új képet. – Spórolásból ő végzett minden fizikai munkát. – Hagyott üzenetet, hogy reméli, minden rendben van. Nagyon nem szívesen vallom be, de hiányzik. Nem az utolsó év hiányzik, hanem a kapcsolatunk korai szakasza. Nagyon eseménytelen az életem. Dolgozom, este hazajövök, eszem, tévézem, alszom.

– Majd felpörögnek a dolgok. El kellene járnod hazulról! Miért nem mész megnyitókra vagy bulizni? – Francescának nem volt kedve hozzá. Beszámolt Averynek egy új festőről, akire a kedvenc művészei közvetítésével bukkant rá Brooklynban. Pár percig beszélgettek az apjáról, aki rettenetesen hajtott a közlő kiállításra. Avery eldicsekedett, hogy a legújabb alkotása egyenesen fantasztikus! Ő volt Henry legnagyobb szurkolója. Miután befejezték, Francesca lekapcsolta a villanyt, és elnyúlt az ágyán a sötétben. Hallotta Eileen szobájából a tévét. Az első emeleten Harley neszegett a szobájában. Olyan megnyugtató, hogy nincs egyedül a házban! Jó érzés, pedig alig ismeri ezt a két embert, és valószínűleg nem is fogja közelebbről megismerni őket. Ilyen gondolatokkal merült álomba.

A következő héten új kiállítás nyílt a galériában. A bemutatók mindig hercehurcás és idegtépő események. Francescán múltott, hogy időre együtt lesz-e minden, ami gyakran azt jelentette, hogy akár az utolsó percig is nyaggatnia kellett a művészeket, nehogy elkéssenek, meghívókat küldenie az összes ügyfelüknek, könyörögnie a műkritikusoknak, hogy jöjjenek el és írjanak az eseményről, továbbá magának kellett bedrótznia és kivilágítania az egész színpadot. Mire megnyitottak, holtfáradt volt.

Ezúttal egy nehéz természetű művésszel dolgozott, aki örökösen átrendeztette vele a kiállítást. Már az első este eladtak négy képet, és Francesca olyan elfoglalt volt, hogy hetekig meg se nézte, jöttek-e válaszok a lakáshirdetésére. Folyton akarta, de folyton elfelejtette. Szüksége volt még egy albérlőre, de nem volt most ideje ezzel foglalkozni. Harley-vel és Eileennel nem is találkozott. Az együttlakás nagyon bevált. Három héttel azután, hogy a férfi beköltözött, Francesca végre megismerhette a fiát. A konyhában ülve ellenőrizte az e-mailjeit, amikor zajt hallott. Összerezszent, felnézett. Piros pulóveres, farmeros kisfiú bámult rá kíváncsian.

– Szép a ház – mondta, és mosolygott. Sötét hajával, hatalmas kék szemével egy cseppet sem emlékeztetett az apjára. – Igen vagyok – szólt udvariasan, és kezet nyújtott. Olyan bájos volt, mint azok a gyerekek, akiket a tévéhirdetésekből lehet látni.

– Én meg Francesca. Kérsz valamit enni? – Reggel nyolc volt, a gyerek apja még nem bukkant elő. Igen maga öltözött fel és jött le.

– Igen. Kaphatnék egy banánt? – Francesca letört egy banánt a hűtőszekrény tetejére helyezett fűről, odaadta a kisfiúnak. Igen megköszönte.

– Ennél hozzá egy kis gabonapelyhet? – A gyerek bólintott. Francesca gabonapelyhet öntött egy tálkába, tejet töltött rá, és adott a kisfiúnak egy tányért a banánhoz.

– Minden reggel én csinálom magamnak a reggelit – közölte Igen. – Anyu szeret sokáig aludni. Sokszor nincs otthon éjszaka – tette hozzá. Francesca nem szólt. Nem tudta, mit mondjon. Nem szokott hozzá az ilyen korú gyerekekhez.

– Hányadikos vagy? – kérdezte. Igen nem válaszolt azonnal, mert tele volt a szája banánnal, és ettől olyan pufók lett az arca, hogy a nő elmosolyodott.

– Másodikos. Az idén átvittek másik iskolába. A régiből jobban szerettem, de anyu azt mondja, hogy az túl messze van. – Ekkor belépett az apa, és felmérte az elébe táruló képet. Először a gyerekekre mosolygott, aztán Francescára. Hálás volt, amiért megejtette a fiát. A nő még egyszer sem látta ilyen boldognak. Váratlanul kedves és barátságos lett. Nyilvánvalóan nagyon szerette a fiát, és mérhetetlenül büszke volt rá.

– Köszönöm, hogy enni adott Iannek. Akkor lógott meg, amikor zuhanyoztam.

– Nagyon jól elvultunk! – biztosította Francesca. A kisfiú elégedett képet vágott. Ő is jól érezte magát. Nagyon önálló gyereknek tűnt, egy cseppet sem feszélyezte a felnőttek társasága.

– Az állatkertbe megyünk – közölte Francescá-val. – Van új jegesmedve és egy kenguru.

– Akkor jól fogsz szórakozni – válaszolta neki barátságosan. Harley rántottát sütött maguknak, a tojást ő vásárolta.

– Te nem akarsz jönni? – kérdezte kedvesen a kisfiú. Francesca rámosolygott.

– Szeretnék, de dolgoznom kell.

– Te mivel foglalkozol? – érdeklődött lan.

– Innen pár saroknyira van egy galériám – magyarázta neki. – Képeket árulok. Ha akarsz, bejöhetsz megnézni.

– Talán majd benézünk – mondta az apa, és leült a fia mellé a saját rántottájával. Amíg ők reggeliztek, Francesca visszatért az e-mailjeihez. Kapott egy választ egy vermonti nőtől, aki azt írta, átmeneti szállást keres New Yorkban, és szívesen megnézné a meghirdetett lakrészt. Megadta a telefonszámát, kifejezte reményét, hogy a lakrész még szabad, és a tulajdonos visszahívja. Francesca lefirkantotta a telefonszámot, és még egy másikat is. Bár a vermonti nő vonzóbbnak tűnt. Az üzenetéből arra lehetett következtetni, hogy nem állandó tartózkodásra bérelné a lakást. Ez jó. Igazán biztatóan alakulnak a dolgok, és lan nagyon kedves gyerek, szint hoz a felnőttek világába.

Pár percig beszélgetett Harley-vel, jó szórakozást kívánt nekik az állatkertben, aztán fölment az emeletre. Mire elindult hazulról, apa és fia már távoztak.

Francescának mozgalmas napja volt a galériában, és ismét eladott egy festményt. Hónapok óta nem szűkölködtek vásárlókban, csak az volt a baj, hogy ilyen alacsony árakkal nem lehet nagy haszonra szert tenni. Fontolgatta, hogy emel az árakon. Avery is sürgette, hogy ezt kéne tennie.

Csak délután jutott eszébe a vermonti jelentkező, aki válaszolt a hirdetésére. Tárcsázott. Fiatal nő vette fel, rokonszenves, kellemes hangjából ítélve egyidős lehetett vele. Francesca közölte, hogy a lakrész még kivehető, aztán minden szépítgetés nélkül elmondta, hogy a szoba kicsi, valamikor tárolásra használták, de nagyon szép kilátás nyílik belőle a kertre, saját fürdőszobája van, és a konyha mellett található.

A nő, akit Marya Davisnek hívtak, azt mondta, hogy neki ez tökéletesen megfelel. Nincs szüksége sok helyre, viszont gyakran szeretné használni a konyhát. Nagy probléma lenne?

– Nem, én este hétig dolgozom a hét hat napján, így keveset vagyok a házban. A másik két albérlő szintén. Az egyik itthon dolgozik időnként, de nem sok vizet zavar. A másik friss diplomás pedagógus, aki szinte minden este eljár. A ház nagyon csendes, és egyikünk sem használja sokat a konyhát. Általában túl fáradt vagyok a főzéshez, csak összecsapok egy salátát, vagy veszek valamit hazafelé jövet a csemegében. A többiek ugyancsak, vagyis többnyire az öné a konyha. – Albérlői a beköltözésük óta egyszer sem főztek vacsorát, és Francesca alig látta őket.

– Hiszen ez csodálatos! A jövő héten lejönnék Vermontból megnézni, ha önnek is megfelel. Tudna várni addig? – kérdezte Marya aggódalmasan. Francesca nevetett.

– Senki sem akarja rám törni az ajtót! Ma még fel kell hívnom valakit, de önnel beszéltem először, tehát az öné az elsőbbség. Mikor jönne?

– Szerda jó lesz? – reménykedett a nő.

– Remek! – Megbeszélték az időpontot, Francesca fel is írta, nehogy elfelejtse, ha túl sok dolga lenne addig, aztán letették a kagylót. Utána felhívta a másik jelentkezőt, de annak már rendeződött a lakásügye. Február elején jártak: ennyi időre volt szükség, hogy találjon két jó albérlőt, és most talán egy harmadikat! Nem hitte, hogy ilyen sokáig tart.

Viszont nagyon alaposan megválogatta, hogy kinek mutatja meg a házát, és eddig csak Eileen és Harley felelt meg, meg most talán ez a vermonti nő. Marya említette, hogy nemrég özvegyült meg, és több időt kíván tölteni New Yorkban. Vermont-ban kegyetlen a tél.

Francesca ezek után el is felejtkezett róla, és csak kedden este jutott az eszébe. Iant még látta egy kis időre, mielőtt a kisfiú elment vasárnap este. Hozott a gyerekeknek egy nyalókát a galériából, ahol tartott egy nagy tál cukorkát a gyerekeknek. Megkérdezte az apát, odaadhatja-e az édességet, és a férfi nem tiltakozott. A látogatás a jegesmedvénél nagyon jól sikerült. És tigriskölyök is született az állatkertben! Iannek ízlett a nyalóka, és integetett Francescának, amikor elment. Igazán aranyos gyerek. Nem mintha ettől kedvet kapott volna az anyasághoz; egyszerűen csak tetszett neki. Ő saját srácok helyett beérte a tizenöt festőjével, akikért izgulhat, az éppen elég. Legalábbis egyelőre, de az is lehet, hogy örökre. Főleg így, hogy nincs az életében férfi. A gyerekigényét bőven kielégíti, ha olykor találkozik ilyenekkel, mint Ian. Érthető, ha Harley rajong a fiáért. Felragyog a szeme, amikor ránéz.

Másnap Marya, a vermonti nő, a megbeszélte időpont előtt öt perccel jelent meg a Charles Street-i házban. Sínadrágot, hócsizmát, kapucnis anorákot viselt, mert zord idő volt New Yorkban is. Őszült a haja, és egyáltalán nem úgy festett, mint Francesca várta. Sokkal idősebb volt, mint a hangjából gondolta. Elmondta, hogy ötvenkilenc éves, a férje nemrég halt meg, hosszú betegség után. Egyébként vidám, derűs jelenség volt, az alakja karcsú, az arca fiatalos. Francesca csak ámult. Ez az asszony majdnem annyi idős, mint az ő anyja – de micsoda különbség!

Marya épp csak benézett a szobájába, és annyit mondott, hogy jónak találja. Sokkal többet foglalkozott a konyhával.

– Gondolom, szeret főzni – mosolygott Francesca.

– Igen, szeretek! Ez a szenvedélyem kiskorom óta. Nagyon szerencsés vagyok, mert az a munkám, ami a hobbim. Sosem érzem robotnak. – Francescának váratlanul beugrott, ki ez a nő. Hogy lehetett ennyire feledékeny! Hiszen ez Marya Davis, a híres szakács! Fél tucat népszerű szakácskönyvet írt, kettő nála is ott állt egy polcon. Az egyik legsikeresebb séf, a francia konyha a specialitása, amelyet lefordított és egyszerűsített az elfoglalt emberek számára. Kibontott néhány híres francia fogást a titkok fátylából, és egy egész könyvet írt a felfűjtakról. És most itt ül Charles Street-i háza konyhájának asztalánál! – Új könyvön dolgozom – magyarázta –, és arra gondoltam, érdekes lenne itt tölteni némi időt munka közben. Ahol én lakom, ott túl nagy a csend, amióta egyedül vagyok. – Nem keserűen mondta, csak szomorkásán.

– A férje is séf volt? – kérdezte Francesca kíváncsian. Érdekelte ez az asszony a ragyogó szemével, széles mosolyával. Az egyik legkedvesebb, legbarátságosabb ember volt, akivel találkozott életében. Cseppnyi beképzeltség sem volt benne, és tökéletesen otthon érezte magát a konyhában. Ha ideköltözik, gondolta Francesca, akkor csodálatos finomságokat fogunk enni.

Marya szívből felkacagott szállásadója utolsó kérdésén.

– Nem, a férjem bankár volt, nem szakács, de szeretett enni, főleg franciás ételeket. Minden évben egy hónapot töltöttünk Provence-ban, ahol új recepteket próbáltam ki. De jókat mulattunk együtt! Nagyon hiányzik – mondta egyszerűen –, ezért arra gondoltam, jó lenne valami mással foglalkozni egy ideig, és New Yorkba költözni egy időre. Bár alkalmanként vissza kell utaznom Vermontba, hogy ránézzek a házra, és ott olyan szép a kései tavasz! Ám a telet szívesebben töltöm itt, főleg most, amikor már nem síelek. – Francesca anyja hatvankét éves létére is sielt. Korban közel álltak egymáshoz, de egy világ választotta el őket. Marya Davis tehetséges, erős, jó humorú, mély érzésű ember volt. Thaliáról egyiket sem lehetett elmondani. Francesca nagyon élvezte a beszélgetést

ezzel a kedves asszonnyal, és boldog volt, hogy megismerhette. De jó lesz, ha náluk fog lakni! Óriási szerencséje volt mind a három albérlőjével!

Még néhány percen át beszélgettek a részletekről. Marya méltányosnak találta a lakbért, megfelelőnek a szobát, és boldog volt, hogy a konyha közelében lakhat. Számára elképzelhetlen ennél tökéletesebb beosztású lakrész!

– Remélem, megengedik, hogy magukon próbáljam ki néhány új receptemet – mondta bátortalanul. Francesca felragyogott.

– Megtiszteltetés lesz, Mrs. Davis! – felelte boldog mosollyal. Ez az asszony olyan kedves volt, hogy legszívesebben a nyakába borult volna.

– Kérlek, szólíts Maryának, különben vénasszonynak fogom érezni magam. Bár az is vagyok, jövőre betöltöm a hatvanat. – Simán letagadhatott volna tíz évet. Megnyerően szerény és kedves volt, az a típus, akivel szeretne összebarátkozni az ember. Francesca alig várta, hogy beköltözzön. Az asszony azt tervezte, hogy még délután visszamegy autóval Vermontba, de megígérte, hogy pár nap múlva újra itt lesz.

Marya átölelte az ajtóban, mielőtt távozott. Francesca még akkor is mosolygott, amikor fölkapaszkodott a lépcsőn, és összefutott Eileennel.

– De jókedvű vagy!

– Lehetek is! Marya Davis, a híres séf és számos szakácskönyv írója, most vette ki az alsó szinten a lakrész! És azt mondta, hogy főz majd nekünk, amikor csak akarjuk! Az idén mi leszünk a kísérleti nyulai!

– Óriási! – A lány felragyogott. – Utálok főzni!

– Én is – felelte Francesca. A főzés sose tudta lekötni. Todd sokkal jobb szakács volt nála. – Nohát akkor! Telt ház van – állapította meg elégedetten és megkönnyebbülve.

Most már simán ki tudja fizetni a jelzálogot Todd nélkül is. És milyen jó csapat ez! Eileen, Harley, most meg Marya! Az anyja gyászos jóslatai, a saját félelmei és Todd aggályai ellenére is nagyon nagy szerencséje volt az albérlőivel.

Ez maga a tökély. A Charles Streeten élettél és eleveiséggel telt meg a ház. Csupa rendes ember lakott benne, és Marya lett a csodálatos ráadás. De jókat fognak enni, ha egyszer beköltözik! Kell ennél jobb?

6. fejezet

Marya Bálint-napkor költözött be, és ki se csomagolt, amíg nem sütött egy tepszi finom, papírvékony, szív alakú mézest. Chris Harley aznap otthon dolgozott az egyik igényes ipari megrendelőnek. Nehéz feladat volt, összpontosítást igényelt, ám a konyhából olyan illatok szállongtak, hogy egy idő után nem bírt a munkára figyelni. Le kellett mennie, hogy utánanézzon, mi az. Marya a konyhában ügyködött, kockás kötényt viselt, és dudorászott. A férfi tudta, hogy új lakótársat kapnak, de még nem találkozott vele. Az asszony széles mosollyal fordult felé, és letette a süteményes tálcát, hogy kezét rázhassanak.

– Soha életemben nem éreztem még ehhez fogható illatot! – mondta Harley a sütőre sandítva. Marya eléje tartott egy tányért, amelyről azon nyomban eltűnt öt ellenállhatatlan sütemény. Valósággal olvadtak a szájban!

– Csak egy régi recept, amelyet leporoltam – szerénykedett az asszony. Harley más mennyei illatokat is érzett. Marya új recepteket próbált ki, és ha már itt tartott, úgy gondolta, készít ételt a többieknek is, hátha valamelyikük itthon tölti az estét. Miután megtudta, hogy a férfi éppen ezt tervezi, megkérte, jöjjön vissza később, és szolgálja ki magát. – Olyan jó, hogy ennyi emberre lehet főzni? – mondta. Nagyon magányos volt, amióta a férje meghalt. Ennél tökéletesebb helyre nem is kerülhetett volna. Repesett, amikor beköltözött. A csomagjai még mindig lezárva álltak a szobájában, mert nem bírt ellenállni a konyha csábításának, aminek a férfi csak örülhetett. – Hallom, van egy aranyos kisfia – tette hozzá az asszony, miközben Chris Harley tejet töltött magának a hűtőszekrényből. A férfi mosolygott.

– Nagyon jó gyerek. Minden második hétvégén nálam lehet, általában pénteken hozom el, tanítás után. Az anyjánál lakik.

– Alig várom, hogy megismerhessem. – Maryának nem voltak gyerekei, sohasem esett teherbe. A hatvanadik éve felé járt, ahhoz a nemzedékhez tartozott, amelynek még nem állt rendelkezésére a mesterséges megtermékenyítési eljárások széles skálája. Férje és ő belenyugodtak a sorsukba, és egymásért éltek. Ettől még fájóbb lett Marya életében az úr férje halála után. Három lakótárssal sokkal kellemesebb lesz a Charles Streeten, mint a vermonti házban. Azt is szerette, de nagyon kihalt lett, ő pedig társaságra vágyott. Boldog volt, hogy New Yorkba költözhet, és alig várta, hogy múzeumokba, éttermekbe, barátokhoz járhasson. O mindennek tudott örülni, és nagyon élvezte az életet.

A férfi visszament az emeletre, hogy befejezze a rajzot. Pár perc múlva betoppant a munkából érkező Eileen, és rögtön ment a konyhába, hogy megnézzze az e-mailjeit. Abban a pillanatban, ahogy benyitott, megcsapta az orrát Marya főztjének illata.

– Tyű! – füttyentett a lány, amikor meglátta a csinos asszonyt, akinek vékony, kisportolt alakján még a konyhai kötény is jól mutatott. – Minek van ilyen finom illata? – Nem tudta meghatározni, hogy édes-e, vagy fűszeres. Marya odatett egy csirkét sülni, közben spárgát főzött, és egy sajtfelfújtat is össze akart csapni, ha már mindenki itthon lesz. Desszertnek szív alakú csokoládétortát sütött, hogy teljes legyen a Bálint-napi lakoma.

– Nem tudtam, ki vacsorázik itthon ma este, de gondoltam, megkockáztatom. Szent Bálint napja végül is ünnep! – És jó ürügy egy pazar lakomára.

Eileen mosolyogva ellenőrizte a postáját, és látta, hogy estére randevúja van: ma találkozik először egy férfival, akivel napokon át levelezett. Az eddigi ismerősök között voltak nagyon rendes emberek, és voltak gyökerek. A gyökereket villámgyorsan lerázta, és eddig csak két férfit hozott haza. Francescának nem tetszettek, de nem szólt miatta. Úgy vélte, nincs joga hozzá. Eileen felnőtt ember, ő nem szűrheti a partnereit. Mégis zavarta, hogy idegenek töltik az éjszakát a házban. Eddig semmi kellemetlen nem történt, de tekintve, hogy a lány minden pasással a neten jön össze, nem ismerheti őket eléggé. Tulajdonképpen idegenek a számára. Francesca ezt kockázatosnak tartotta, ezért nem ismerkedett az interneten. Szerencséje volt a lakótársaival, de ő gondosan ellenőrizte a referenciáikat és a hitelképességüket. A partnerek szűrése nehezebb és veszélyesebb. Különbösen sem akart járni senkivel. Todd csak hat hete költözött el. Még mindig hiányzott neki, még mindig nem szokta meg a gondolatot, hogy a férfi örökre eltűnt az életéből. Időnként nagyon fájt. Nemcsak a szeretett férfit veszítette el, de a legjobb barátját és az üzlettársát is, vagyis háromszoros veszteség érte.

Amióta Todd elment, nem maradt más az életében, csak a művészek, akiket képviselt. Az elmúlt négy évben olyan keményen dolgozott a vállalkozása kiépítésén, hogy Toddot nem számítva, nem is találkozott mással, csak a festőivel és az ügyfelekkel.

Este Francesca jött meg utolsónak a munkából. Hétkor bezárta a galériát, és gyalog tette meg hazáig a rövid utat. Mindössze két kis képet adott el, és végigbúsulta a délutánt. El is felejtette, hogy Marya Bálint-napon költözik be. Amikor hazaért, három albérlője a konyhában beszélgetett egy palack spanyol bor mellett, amelyet az asszony bontott fel. Hozott magával Vermontból néhány rekesz francia, spanyol és chilei bort. Most éppen az egyiket kóstolgatták, és nagyon finomnak találták.

– Isten hozott itthon! – üdvözölte Marya derűsen, és Francesca hirtelen felvidult, ahogy meglátta ezt a három embert. Egész nap nyomasztotta, hogy egy üres házba kell hazajönnie, és igyekezett nem gondolni arra, hogy ma van Szent Bálint napja. Todd mindig óriási hűhót csapott a Bálint-napból, és minden évben elvitte őt vacsorázni. Ma bezzeg nem hallatott magáról! Francesca tudta, hogy ez így van jól, de akkor is elcsüggedt. Annál boldogabban mosolygott most, hogy Marya kezébe nyomta a pohár bort. Eileen azt mondta, késői programja van. Francesca tulajdonképpen nem is akart vacsorázni, de aztán csak odaült a többiek mellé a konyhaasztalhoz, és együtt falták fel az asszony pazar vacsoráját. A hollandi mártásban úszó spárga ellenállhatatlan volt, az előételként tálalt sajt-felfújtra nem voltak szavak, a gombával töltött csirke tökéletesre sült. Volt még saláta meg francia sajt, és közös erővel bekebelezték a csokoládétortát, miközben lelkesen beszélgettek ételekről, utazásokról, élményekről, barátokról. Marya épp csak betette a lábát a házba, máris felpezsdítette őket. Francesca még sose látta Chris Harley-t ilyen barátságosnak és beszédesnek. Ez az asszony úgy értett az ételekhez és az emberekhez, mint egy varázsló. Francesca el sem tudta hinni, hogy ekkora szerencsésük volt az utolsó lakótárssal, Marya viszont azt mondta, ő a szerencsés, mert ebben a házban élhet. Olyan remekül szórakoztak, hogy Eileen kis híján megfeledkezett a randevúról, és úgy rohant ki, hogy át sem öltözött, épp csak túsarkút rántott, és beillatosította magát, búcsút intett lakótársainak, akik az asztalnál ültek a vacsora maradványai mellett, és már ott sem volt. Marya gyömbéres süteményt, kávé és trüffelt szervírozott. Harley határozottan kijelentette, hogy életében nem evett még ilyen finomat. Francesca nem győzött helyeselni. Évek óta nem volt ehhez fogható Bálint-napja, még ha Todd hiányzott is neki.

Segítettek rendet rakni a konyhában, ám Marya már főzés közben mosogatott, így meglepően kevés munka maradt. Utána elvonult kicsomagolni. Kosztosai lassan fölmentek a lépcsőn.

– Rettegtem a mai naptól – vallotta be a nő. – Az első Szent Bálint-napom a volt kedvesem nélkül, akivel együtt vásároltuk a házat. Hála legyen érte Maryának, hogy mégis nagyszerűen szórakoztam!

A férfi komolyan bólintott. Most egy kicsit tartózkodóbb volt, hogy egyedül maradtak. Hacsak nem volt a közelében a fia, mindig nagyon kimérten viselkedett két lakótársnőjével. Marya csakugyan kicsalogatta a csigaházából. Francesca akaratlanul arra gondolt, hogy mi tette ennyire zárkózottá ezt az embert. Kezdte sejteni, hogy nem magától ilyen. Alighanem trauma érte.

– Valószínűleg Maryának is nehéz volt a mai nap a férje nélkül – jegyezte meg Francesca. – Nagyon kedves asszony. Örülök, hogy ideköltözött. És ahogy főz, az egyszerűen fantasztikus! El fogunk hízni, ha ilyen vacsorákat eszünk minden este! – Harley elmosolyodott.

– Szerintem ez csak az ünnepnek szólt. Én évek óta nem ünneplem a Bálint-napot, még csak nem is gondolok rá. Szerelmeseknek és gyerekeknek való. – Ő pedig egyik sem volt. Délután beszélt a fiával, és küldött neki egy Bálint-napi kártyát, lan eldicsekedett a papájának, hogy ő a tanítónőjének és egy olyan lánynak küldött képeslapot, aki az osztályába jár, mert mindkettőbe szerelmes.

A férfi ajtaja előtt jó éjszakát kívántak egymásnak. Ez valamikor Francesca ebédlője és könyvtára volt, mielőtt Chris Harley otthona lett belőle. Francesca azóta nem tette be a lábát a szobákba, amióta új lakója beköltözött. Nem volt rá oka. Lassan ment tovább a saját szobájába, és megint egyedül érezte magát. Ez elkerülhetetlen volt. Akkora felhajtást csinálnak ebből a napból, hogy ha az embernek nincs társa, akivel megoszsa, úgy érzi magát, mint egy temetésen. Am Marya sokkal könnyebbé, elviselhetőbbé tette számára, amiért külön hálás volt neki.

Valamivel később hallotta, hogy Eileen hazatér, és azt is, hogy nem egyedül jött. Remélhetőleg nincsen semmi baja. Aggasztó ez a naivság, ahogy bízik az interneten főszedett férfiakban. Pusmogtak és kuncogtak, míg lábujjhegyen elosontak Francesca ajtaja előtt.

Másnap a reggelinél láthatta a konyhában, hogy kit hozott haza a lány. Marya zsemlet és kiflit sütött nekik, mielőtt elment sétálni. Eileen partnere falta a kiflit, és épp csak odamorgott valami köszönésfélét a belépő nőnek. Kissé érdes alaknak tűnt, ám Eileen boldogan és kislányosan kacarászott vele. Francesca bosszankodott, hogy ezt az idegent kapta a reggelijéhez. Harley sem látszott túl lelkesnek, miközben töltött magának a kávéból, amelyet ugyancsak Marya főzött. Az étkezések a Charles Street-i házban sokkal érdekesebbek lettek, amióta az asszony beköltözött.

– Maguk honnan ismerik egymást? Együtt járnak? – érdeklődött Eileen partnere. Chris Harley megsemmisítően végigmérte, gabonapelyhet öntött magának egy tálkába, és nem fárasztotta magát a válasszal. Francesca kurtán annyit felelt, hogy lakótársak. Eileen partnere felgyűrte az ingujját, és látszott, hogy a karja tele van rikító tetoválásokkal. Hosszú haja volt. Azt mondta, díszletező a tévénél, és nagy lelki nyugalommal megfogdosta Eileen fenekét, amikor a lány le akart ülni. Francesca olyan rosszalló képet vágott, hogy Harley-ből majdnem kitört a nevetés. A nőt bosszantotta ez a viselkedés a reggeli mellé, ám Eileent nem látszott zavarni, sőt örült neki, és szenvedélyes csókot váltott a partnerével, aki legalább a lány gégefőjéig lenyomhatta a nyelvét. Dougnak hívták, Eileen természetesen az interneten szedte föl. Véltetőleg ez az egyetlen forrása férfiaktól, ami nyugtalanította Francescát. Úgy látszik, mások rendes emberekkel is képesek megismerkedni a neten, ám ez a lány aggasztóan naiv. Doug még akkor is a konyhában tartózkodott, amikor ők távoztak.

Francesca kimentette magát, hogy el kell intéznie néhány telefont, a férfi azt mondta, tízkor találkozik egy megrendelőjével, bemutatja neki a tervezetet, amelyen hetek óta

dolgozott, és végre elkészült vele. Új kiszínezést tervezett egy közismert termékhez. Pár perccel később el is ment a mappájával. Eileen hamarosan követte a példáját. Mire Francesca tizenegykor elindult a galériába, egyedül volt a házban. Marya közben hazajött a sétából, de éppen csak kitakarította a konyhát, és már sietett is el.

A ház megtelt étellel és pezsgéssel.

Francesca megszervezte, hogy egy takarítószo­lgálat kijöj­jön hetente kétszer. A költségeken megosztot­tak, mert így sokkal könnyebb volt, mintha maguk takarítottak volna. Eileen tünődött, míg ment az utcán a februári szitáló esőben, és azon gondolkozott, hogy látják-e még Dougot. Remélhetőleg nem. Bárdolatlan alak, Eileen sokkal jobbat érdemelne. Úgy látszik, neki a mennyiség a fontos. Minél több férfi, annál jobb. Inkább a minőséggel törődne, és szükítené le a keresést néhány külön emberre! Francesca emlékeztette magát, hogy Eileen fiatal és naiv. Ha a húga lenne, folyton izgulhatna miatta. De csak az albérlője, és neki semmi köze a magáné­letéhez. Ettől függetlenül riasztó ez az internetes hobbi. Merőben új világ volt ezt Francescának, olyan, amelyet nem óhajtott felderíteni, noha sokan lelkesedtek érte, akik remek emberekkel ismerkedtek meg így. De ő kockázatosnak találta, és reménykedett, hogy előbb-utóbb Eileen is visszavesz a lendületből, és addig is vigyáz magára.

Új bemutatóra készült, délután neki kellett elrendezni a kiállítási tárgyakat. Csoportos kiállítás volt, hónapok óta dolgozott rajta. Két absztrakt festőt és egy szobrászt akart bemutatni, mert úgy vélte, hogy a munkásságuk kiegészíti egymást. Az alkotásokat úgy kellett összeválogatni, hogy egyik se vonja el a figyelmet a másiktól. Az egyik festő óriási képeket hozott, amelyeket nehéz munka volt egyedül felakasztani. Mivel már nem élt Todd-dal, a galéria egyik művészt kérte meg, ha van ideje, jöj­jön el segíteni neki. Ez az ember több galériának is végzett hasonló munkákat, hogy egy kis plusz pénzre tegyen szert. Készséges, barátságos fiú volt, csak egy kicsit nagyvonalúan kezelte az időt. Az első művészek közé tartozott, akikkel Francesca leszerződött, és népszerűek voltak a festményei. Szorgalmasan dolgozott, képzett volt, és komolyan vette a munkáját. Most az egyszer időben érkezett. Francesca megmutatta neki, hova akarja felakasztani a képeket, a festő pedig órákon át mászkált föl-le egy magas létrán, hogy beállítsa a világítást. Este hat is elmúlt, mire végeztek. Elfáradtak, de elégedettek voltak a munkájukkal. A festő nagyon kedves fiú volt, egyébként tíz évvel fiatalabb Francescánál.

– Hát Todd hova tűnt mostanában? – kérdezte hanyag nemtörődömséggel.

Francesca szóban közölte az összes művészeivel, hogy kivásárolta a barátja részét, de nem írta meg nekik. Sokan egyébként is le tudták vonni a következtetést, hogy Todd nincs számára többé. Páran rákérdeztek, de a többség már abból kitalálta, mi történt, hogy nem találkoztak a férfival.

– Kivásároltam – felelte Francesca ugyanolyan hanyagul. – Most apám az üzlettársam. Todd visszatért a joghoz. – Úgy vélte, ennél többet nem kell tudnia a művészeknek. A fiatalember bólintott.

– Együtt vagytok még? – kérdezte mellékesen, míg elrakta a létrát.

– Már nem – felelte Francesca, és elfordult. Zavarba hozta és elszomorította a kérdés. Maga sem tudta, miért érzi magát csődtömegnek, aki ahhoz is tehetségtelen, hogy megtartsion egy férfit, vagy működőképes kapcsolatot alakítson ki vele. Gyűlölte ezt az érzést. Vajon Todd is így van vele?

– Én is erre gondoltam. Jó ideje, hogy nem látom. Eladtad a házat?

– Nem, már csak az enyém, és van három lakótársam. – Máris többet mondott, mint amennyit a festőnek tudnia kellett.

– Örömmel hallom – vigyorgott a fiatalember. – Évek óta várom, hogy Todd eltűnjön az utamból. Mit szólnál valamelyik este egy közös vacsorához? – kérdezte reménykedve.

Csodálta Francescát a szorgalmáért és a hozzáértéséért. A nő a szívügyének tekintette a művészeit, és mindent elkövetett, hogy egyengesse a pályafutásukat.

Francesca vett egy mély lélegzetet, mielőtt válaszolt a meghívásra.

– Inkább ne, Bob. Nem keverném össze az üzletet az élvezettel. Sose jártam egyetlen művészzel sem, és kétlem, hogy most kellene elkezdenem – felelte nagyon üzleties hangon. De a fiatalember nem rettent vissza tőle.

– Akkor ideje elkezdeni – mondta.

– Igen, talán, de én nem így gondolom. Ettől függetlenül köszönöm. Az az igazság, hogy még nincs kedvem randevúzni. Nagyon össze kell szednem magam öt együtt töltött év után.

– Ja... hát akkor bocs. – A festő csalódott képet vágott, és pár perc múlva elment. Francesca még megszemlélte a galériát, aztán hazasétált. Erősebben esett, mint reggel, és ez éppen illett a hangulatához. Csüggesztő gondolat volt, hogy bárkivel is járjon vagy lefeküdjön. Egyedül Todd kellett volna, bár az utolsó hónapokban ők sem feküdtek le egymással. Nehéz lenne megszokni valaki újat. Nem is akarja. Bőrig ázva, nehéz szívvel baktatott fel a Charles Street 44 számú ház lépcsőjén.

Nem is vacsorázott, ment egyenesen a szobájába, és álomba sírta magát. Tehát még nem tette túl magát Toddon. Vajon mikor fogja? Talán soha.

Reggel jobban érezte magát, és már mosolyogni is tudott, amikor belépett a konyhába. Korán volt, arra számított, hogy egyedül lesz, de Marya már javában sütötte a palacsintát Iannek. A palacsinták olyanok voltak, mint a Miki egér: cseresznye volt az orruk, mazsola a szájuk. Az asszony és a kisfiú az imént ismerkedtek össze. Szombat volt, lan az apjánál töltötte a hétvégét.

– Szia, lan! – mondta Francesca derűsen, mintha régi barátok lennének. – Klassz a palacsinta, mi? – A fiúcska vigyorgott, a nők összemosolyogtak. lan elragadó gyermek volt széles, boldog mosolyával és koraéretten okos szemével.

– Kekszet fogunk sütni Maryával! Olyat, amelyikben csokimorzsa van. Anyu is velem együtt sütötte – fűzte hozzá óvatosan. – De már nem. Sokszor beteg, és folyton alszik. Néha még akkor is alszik, amikor megjövök az iskolából. – A nők ismét összenéztek, de nem szóltak. Francesca kíváncsi volt, hogy mi baja lehet lan anyjának, de nem akarta megkérdezni a gyerektől.

– Én is szeretem a csokimorzás kekszet – mondta, hogy felderítse a hangulatot.

– Ha akarsz, te is süthetsz velünk egy kicsit – ajánlotta fel nagylelkűen a gyerek. Az apja épp ekkor lépett be. – Vagy pedig félreteszünk neked belőle, ha el kell menned dolgozni.

– Az nagyon jó lesz – mondta Francesca gyengéden.

Bejött Eileen az ellenszenves Douggal, aki ugyancsak kért palacsintát.

Francesca ezt már nem tűrhette. Marya nem fizetett szakácsnő, akit azért fogadtak fel, hogy elkészítse a reggelijüket. Megtiszteltetés és ajándék, ha bármit is hajlandó főzni nekik.

– Nálunk önkiszolgálás van – közölte nyugodtan. – lan az egyetlen kivétel. – Doug bosszús képet vágott, vállat vont, aztán töltött magának egy csésze kávé. Marya hálásan nézett Francescára. Chris Harley figyelmét semmi sem kerülte el. Ő sem kedvelte Dougot. Otromba, faragatlan alak volt, aki fontosnak tartotta értésére adni mindenkinek, hogy együtt hál Eileennel, sőt amikor lan kiment pár percre, Doug még arra is célzott, hogy rendkívül füledt szexre került sor közöttük az éjszaka. A lányt egy cseppet sem zavarta, hogy a partnere ilyeneket beszél. A többiek resteltek helyette. Doug egyáltalán nem tisztelte a lányt, Eileen viszont vagy nem vette észre, vagy nem volt kifogása ellene.

lan, aki semmit sem érzékelt ebből, boldogan bekebelezte a palacsintát, udvariasan megköszönte Maryának a reggelit, aztán gondosan leöblítette a tányérját, és betette a mosogatógépbe. Francesca észrevette, és azon tűnődött, vajon a kisfiú magára van-e utalva, ha az anyja beteg, vagy örökösen alszik. Hétéves gyerekhez képest szokatlanul önállóan látszott.

Még a konyhában voltak, amikor csengettek. Francesca fölment ajtót nyitni. Elszörnyedve látta, hogy az anyja áll a küszöbön. Chanel edzőruhát, Dior futócipőt viselt, a haját lófarokba kötötte, és gyönyörű volt testetlenül is, ennek ellenére az utolsó személy volt, akit Francesca látni óhajtott ezen a reggelen. Nem akarta összeismertetni a lakótársaival, és nem akarta végighallgatni később, hogy mi róluk az anyja véleménye.

– Szia, mama – köszönt tétován, mert nem tudta, mit tegyen. – Te meg mit keresel itt? – Azt remélte, hogy az anyja nem jön be. Remélte, de nem hitte. Thalia ahhoz túl makacs és kíváncsi volt.

– Most próbálok ki egy új kozmetikust a SoHó-ban. Úgy hallom, fantasztikus, és arra gondoltam, hogy útközben beugrom hozzád. Bejöhetek? – kérdezte ellentmondást nem tűrő hangon. Francesca félreállt, és úgy érezte magát, mint egy gyerek, ha rossz fát tett a tűzre. Az anyjának nem fog tetszeni a konyhai jelenet.

– Persze – mondta, és elszorult a szíve, mert a menaszériára gondolt a konyhájában. Az anyja gyaníthatóan meg fog botránkozni, főleg Dougon és a tetoválásain.

– De finom illat van! – állapította meg Thalia, miközben Francesca azon vívódott, a hálószobájába vigye-e, ahol nincs bevetve az ágy, a nappaliba, ahol nincs hova ülni, mert máig nem jutott hozzá, hogy pótolja a pamlagot és a fotelokat, amelyeket Todd elvitt, vagy a konyhába, ahol az összes lakótársa reggelizik. Elborzadt a gondolattól, hogy be kell mutatnia nekik az anyját. Csakhogy Marya épp most vette ki a sütőből a friss rongyoskiflit, és ennek az illatnak nem lehetett ellenállni.

– Az egyik albérlőm híres séf – magyarázta az anyjának, aki addigra ott is hagyta, és lefelé indult a lépcsőn a konyhába. Francesca kelletlenül baktatott utána.

Chris Harley a konyhaasztalnál ült. A fia rajzolt. Marya, derekán köténnyel, kezében a rongyoskiflis tepsivel, a tűzhelynél állt. Doug, akinek az összes tetoválását látni lehetett, kígyóként tekeredett rá a félig szétnyílt pongyolája alatt áttetsző hálóinget viselő, kuncogó Eileenre. Nem az a jelenet volt, amelyet Francesca mutatni vágyott az anyjának. Csak annyit közölt a társasággal, hogy ő az anyja, Thalia pedig csücsörített, átnézett mindenkin, és Maryára szögezte a tekintetét, akit az egyetlen civilizált személynek talált.

– Ön nyilván a séf – mondta kissé megrökönyödve. Még mindig felháborította a gondolat, hogy az ő lánya ilyen alakokkal lakik együtt. Azonnal felfedezte Dougot a tetoválásaival, és borzalmasnak találta.

– Igen. Nincs kedve reggelizni, Mrs. Thayer? – kérdezte Marya, aki némileg elhült Francesca anyjától. Még edzőruhában is úgy tudott fellépni, mintha nagyestélyit viselne.

– Nem Mrs. Thayer vagyok – sietett helyesbíteni Thalia –, hanem San Giovane grófné! – mondta azzal a kiejtéssel, amelyre a néhai férje tanította. Csupán ünnepi alkalmakkor ejtette olaszosan a nevét. Ez nem volt ünnepi alkalom, viszont okvetlenül tudnia kellett a jelenlevőkkel, hogy mennyivel fontosabb személy náluk. Azok vették az üzenetet. Harley megnézte magának a fia feje fölött, nem szólt semmit, csak tovább fecsegett Iannel. Doug nyalta-falta Eileent, aki egyfolytában kacagott. Nem az a fogadtatás volt, amelyet Thalia magához méltónak talált. Francesca némán iszonyodott.

– Természetesen, grófné – mondta udvariasan Marya, akinek a szeme se rebbent. – Megkínálhatom egy kis rongyoskiflivel és kávéval?

– Nagyon köszönöm – felelte Thalia, és helyet foglalt lan mellett. A kisfiú érdeklődve nézett rá, aztán folytatta a rajzolást. Marya a vendég elé helyezett egy tányér meleg kiflit és egy csésze gőzölgő kávéval. Francesca leült az egyetlen szabad helyre, Thaliával

átellenben. Szeretett volna elsülyedni, és azt kívánta, hogy bár sose jött volna ide az anyja.

A jelenet, amely Thaliát fogadta, változatlanul folytatódott még néhány percig, aztán ki-ki ment a dolgára. Marya rendet csinált a konyhában. Apa és fia fölment az emeletre, a turbékoló pár elvonult a lány szobájába. Távozóban Doug nem felejtette el közölni a jelenlevőkkel, hogy egyesén visszabújnak az ágyba. A következő pillanatban már csak Francesca, az anyja és a sürgő-forgó Marya maradtak a konyhában.

– Megáll az eszem, hogy miféle alakokkal laksz együtt! – kezdte Thalia, és olyan arcot vágott, mint aki mindjárt elsírja magát. – Hát hogy gondolod ezt? – kérdezte, ügyet sem vetve Maryára.

– Azt gondolom, hogy ki kell fizetnem a jelzalogot, ők pedig nagyon rendes emberek – felelte Francesca ridegen. Marya süketnek tette magát, és befejezte a mosogatást.

– Az a tetovált ember is?

– Ő csak vendég. Együtt jár a lánnyal, aki a tetőtérben lakik, és autista gyerekeket tanít.

– Ki nem nézném belőle! – mondta rosszállóan az anyja. Tulajdonképpen igaza volt. Eileenből, amióta berendezkedett, határozottan pikánsabb jelenség lett, és a szoknyái megrövidültek.

– Fiatal! – próbálta védelmezni Francesca a lányt, habár ő sem állhatta Dougot, és az is zavarta, hogy Eileen hálóingben és pongyolában jött le a konyhába. Rossz ítélőképességre és rossz ízlésre vall, még ha nem is bűncselekmény.

– Nagyon jól kijövünk egymással! – szólt közbe Marya, és újratöltötte Thalia csészéjét kávéval, amelyet a Vermontból hozott mennyei keverékből főzött. – Csupa tisztességes ember! – nyugtatta meg az anyát. Francesca anyja siralmasan nézett rá, bár megkönnyebbült, hogy legalább talált egy barátot és szövetségest.

– Önt ez nem botránkoztatja meg? – kérdezte.

– Cseppet sem – válaszolta Marya. – Örülök, hogy itt lakhatok, ezekkel a kedves fiatalokkal. Pár hónapja elveszítettem a férjemet, és boldog vagyok, hogy itt lehetek velük, és nem otthon remetéskedem Vermontban.

– Miben halt meg a férje? – kíváncsiskodott Thalia.

– Agydaganattól, hosszú betegség után. Nem volt könnyű halála. Fellelegeztem, amikor eljöhöttem Vermontból. Jót fog tenni nekem New York.

– Pedig ebben a városban nem könnyű férfit találni – szögezte le Thalia tapintatlanul. Francesca megbotránkozott, restelkedett, aztán fölkacagott. Az anyja képtelen másra gondolni. Csak a férfiak és önmaga! – Főleg a mi korunkban! – tette hozzá Thalia, de Marya csak nevetett. Csöppet sem bosszantotta Francesca anyja. Volt már dolga jóval pökhendibb alakokkal is a szakmában. Dolgozott együtt hisztérikus primadonnákkal és kimondottan undorító séfekkel, akik vagy féltékenységből utálatoskodtak, vagy csak szemétségből.

– Nem vadászok férfira – mondta. – Minek nekem az? Megkaptam harminchat évre a legkülönb embert, aki élt valaha. Hozzá úgysem érhet föl senki. Én csak jól akarom érezni magam, dolgozni és új barátokat szerezni. – Thalia úgy nézett rá, mintha Marya félrebeszélne. Itt ez az igazán kellemes asszony; hogyhogy nem kell neki férfi? Nyilvánvalóan hazudik. Francesca anyjának az volt a véleménye a nőkről, hogy mindegyik csak a férfiakra hajt.

– Valószínűleg más lesz a véleménye pár hónap múlva – jegyezte meg fontoskodva, aztán megdicsérte a kitűnő kávé.

– Nekem ugyan nem – jelentette ki Marya határozottan. – Nincs szükségem férfira a boldogsághoz. Volt egy nagyszerű férjem; nem hiszem, hogy találnék még egy olyat, kevesebb pedig miért érném be? Tökéletesen boldog leszek egyedül! – fejezte be

sziklaszilárd meggyőződéssel. Thalia úgy bámult rá, mintha a másik asszony megbolondult volna.

Francesca az órájára pillantott. Találkozója volt egy ügyféllel a galériában, tízkor, nyitás előtt, hogy zavartalanul megnézhesék az összes képet.

– Sajnos, mama, nekem mennem kell.

– Nem baj, drágám! – mondta az anyja, és esze ágában sem volt felállni. – Én azért maradok, és elcsevegek Maryával. Van még időm a kozmetikus előtt.

Marya megnyugtatóan bólintott a rémült Francescának, majd Thaliához fordult.

– Kér még kávé, grófné? – A „grófné” úgy jött ki a szájából, mintha azt mondta volna: „felséged”.

– Kérem, szólítson csak Thaliának! Azt nem szeretném, ha a fiatalok hívnának így, de önnek semmi oka a címetet használni. – Láthatólag úgy döntött, hogy nemcsak korban, de rangban is egyenlők. – Tudja-e, hogy nekem is megvan két szakácskönyve? Különösen a hollandi mártás receptjét szeretem. Olyan könnyű, hogy még én is el tudom készíteni!

– Köszönöm, Thalia! – mondta ragyogó arccal Marya, és a grófné kezébe nyomta az újabb tányér rongyoskiflit.

– Igazán nem szívesen hagylak itt, mama – mondta Francesca szorongva. Nem csak arról volt szó, hogy nem bízott az anyjában; fogalma sem volt róla, hogyan fog viselkedni, vagy nem sérti-e meg valamivel Maryát, akit egy cseppet sem zavart Thalia modora.

– Ne csacsiskodj, édesem! Majd felhívlak? – Anyja mintha már el is felejtette volna a többi albérlőt. Francescának valóban indulnia kellett. A vevőt, akivel találkozni akart, egy másik elégedett vevő ajánlotta neki. Még sohasem találkozott vele, és nem akart elkészni.

Egy utolsó aggodalmas pillantást vetett Maryára, aztán felrohant a lépcsőn a retiküljéért, és a következő percben már az utcán sietett. Egyfolytában az anyja járt a fejében. Az biztos, hogy egyszer úgyis ki fogja fejteni a véleményét a lánya albérlőről, kivéve talán Maryát, aki mintha elnyerte volna a tetszését.

A két hölgy javában ismerkedett a konyhában. Marya mulatságosnak találta Francesca anyját, de ezt nem mutatta ki. Meg tudott ő birkózni az olyan emberekkel, mint a grófné. Még sokkal rosszabbakkal is.

– Fogalma sincs, mennyit aggódom érte, főleg amióta van ez az eszelős helyzet! – fogadta a bizalmába Thalia Maryát. – Inkább férjhez kellett volna mennie Toddhoz, ahelyett hogy közös ingatlant vásárol vele! Akkor Todd kénytelen lenne tisztességes tartásdíjat fizetni, és most a lányomé lehetne tisztán, tehermentesen a ház! Egyszerűen örülség, hogy ezekkel az emberekkel lakik együtt! – lamentált kétségbeesetten.

– Márpedig nagyon jól bevált – mondta Marya tökéletes nyugalommal. – Chris Harley tisztességes, tanult ember, a fia pedig aranyos. És a kislány a tetőtérben szerintem csak fiatal és egy kicsit szeleburdi. Most került ki az iskolából, és odáig van a nagyvárostól, ahol férfiakkal ismerkedhet. Majd lehiggad!

– A barátja meg olyan, mint aki most került ki a börtönből! – Thalia majdnem sírt. Marya egy teljes órán át nyugtatgatta, és mire Francesca anyja elindult az új kozmetikusához, már jobban érezte magát. Távozása után Marya még üldögélt pár percig a konyhában, és csendesesen mosolygott. San Giovane grófné tényleg nem semmi! Marya nem értette, hogy lett Francscából ennyire józan, normális teremtés egy ilyen anya mellett. Meglehetősen kelekótyának találta Thaliát. Szinte másról se beszélt, mint hogy mindenképpen fogni akar magának egy új férjet. Restelkedés nélkül bevallotta, hogy férj nélkül nem is érzi nőnek magát. Csak a férjei által létezett. Szöges ellentéte volt az önérzetes, magabiztos Maryának, aki tisztában volt saját értékével, és csak önmagára támaszkodott. Annyira különböztek, mint a fehér és a fekete. Francscának egyébként évek óta az volt a véleménye, hogy az anyja a mániákus férjvadászatával riasztja el a férfiakat.

Szinte mindent előhozott a galéria raktárából, ahol szép készlete volt. A vevő, akit meg akart nyerni, nagy képet szeretett volna. Azt állította, kedveli a feltörekvő művészeket, de mintha maga se tudta volna, mi tetszik neki. Akármit mutatott Francesca, minden ellen volt valami kifogása. Azt mondta, hogy elvált, és annak idején a felesége szerezte be a műtárgyakat. Most önállóan szeretne választani, de fogalma sincs, mi legyen az. Ötvenéves fogorvos volt New Jersey-ből. Délre Francesca már torkig volt vele. A fogorvos képtelen volt dönteni. Végül kijelentette, hogy át kell még gondolnia a dolgot, és megígérte, hogy a következő héten telefonál, amennyiben sikerül elhatározásra jutnia. Azt mondta, hogy bár nagyon tetszik neki a választék, de fél, hogy nem a megfelelő képet vásárolná. Az ilyen ügyfelekkel tárgyalni mindig idegörlő.

Francesca adott fotókat és szóróanyagot minden művésztől, aki szerinte érdekelheti a fogorvost. Ettől az ügyfél még nagyobb zavarba jött. Végül ránézett a nőre.

– Nem lenne kedve megbeszélni ezt velem vacsora közben? – kérdezte. Láthatólag jobban érdekelte a galéria tulajdonosa, mint a választék. Csakhogy Francesca egyáltalán nem találta vonzónak. Nem tetszett neki ez az ember, és nem volt kedve randevúzni.

– Nagyon sajnálom – mondta édes mosollyal –, de ügyfelekkel nem járok vacsorázni. – Tökéletes kifogás volt.

– Még nem vásároltam semmit, tehát nem vagyok ügyfél – vágott vissza a csavaros eszű fogorvos. Ám Francesca minden randevúnál jobban örült volna annak, ha eladhatott volna valamit. Kezdte azt gondolni, hogy ennek az embernek csak ürügy volt a képvásárlás. Ha pedig így van, akkor csak pocsékolta mindkettejük idejét.

– Sajnálom, nem tehetem – rázta a fejét.

– Van barátja? – kérdezte a fogorvos. A nő habozott, aztán úgy döntött, hogy jobb lesz a hazugság az igazságnál, főleg ha kiségti őt ebből a kínos helyzetből.

– Igen, van – felelte ártatlan arccal.

– Kár – mondta csalódottan a férfi, és Francesca nagy megkönnyebbülésére távozott végre-valahára, ő pedig lerogyott a székre az íróasztalánál. Még csak dél volt, de máris kimerült. Reggeli az anyjával, két óra egy döntésképtelen ügyféllel, aki vacsorára hívja – ez több annál, mint amit a hét bármely napján kívánt magának.

Telefonált Maryának, hogy túlélte-e az anyját. Az asszony megnyugtatta, hogy semmi baja.

– Nagyon kellemesen éreztem magam az anyáddal. Cseppet sem hasonlít rád – mondta kuncogva.

Szórakoztatta Thalia stílusa, bár a grófné természetesen fölöttébb elkényeztetett teremtés volt, és nem kevéssé hóbortos.

– Ennél kedvesebb dolgot nem is mondhattál volna – mosolygott Francesca. – Egész életemben attól rettegetem, hogy olyan leszek, mint ő.

– Kizárt – biztosította Marya. – Legyen szép napod, és viszontlátásra este! – Francesca letette a telefont, és azzal a megnyugtató érzéssel látott munkához, hogy lett egy új barátja: Marya.

7. fejezet

A következő héten Francesca rengeteget dolgozott. Három műteremben járt, átrendezte a raktárát, több művészhez visszavitte a régi képeket, amelyekre nem akadt vevő, hogy legyen hely az újaknak, listát írt a következő évre tervezett, vegyes kiállításokról. Mindig kihívást jelentett kitalálni, milyen művészek képeit állíthatja ki egyszerre úgy, hogy az alkotásaik ne elnyomják, hanem érvényre juttassák egymást. Ráadásul négy művésze is beugrott dumcsizni, pontosan akkor, amikor a legnagyobb munkában volt. Francesca mindig megpróbált kedves lenni mind az ügyfelekkel, mind a művészekkel, de most nagyon sok mindent kellett belezsúfolnia nagyon kevés időbe.

Ámulatára betoppant a fogorvos is, és vásárolt három festményt. Új vevők jöttek, akik nagyon jókat hallottak régi vevőktől a galériáról, felhívta két művészeti tanácsadó, akik izgalmas munkákat ajánlottak, benézett egy ismert lakberendező, és tetszett neki, amit látott. Francesca örült. Minden este későn vetődött haza, alig látta a lakótársait. Elérzékenyülten olvasta a konyhában Marya céduláit, aki hűségesen beszámolt arról, hogy mi van a hűtőszekrényben. Péntekig lélegzethez sem jutott. Az anyja többször felhívta, mert ki akarta fejteni a véleményét a lakótársacról, de a lányának szerencsére nem volt ideje végighallgatni.

Péntek este elnyúlt az ágyán, abban a boldog tudatban, hogy a héten már csak egy napot kell dolgoznia, és azon gondolkozott, hogy a vasárnapot ágyban tölti egy jó könyvvel. Semmit sem akart csinálni, és senkit sem akart látni. Szokatlan módon ezen a hétvégén egyik albérlője sem lesz a házban. Chris Harley bejelentette, hogy elutazik, Eileen péntek reggel szólt, hogy síelni megy egy új partnerral, Marya úgy döntött, hogy a hétvégén felmegy Vermontba, ránézni a házra. Szombat este Francesca üres házba tért haza. Először csodálatos érzés volt, ám vasárnap reggel elhülve állapította meg, hogy kedvetlen és magányos. Albérlői folyamatos jelenléte pajzsként védte a múlt kísérteteitől, akik között Todd volt a legmakacsabb. Több mint egy hónapja nem hallott a férfiről, eszerint neki kevesebb nehézséget okozott az átmenet. Francesca az egyedüllét pillanataiban még mindig hiányolta. Már kezdte azt hinni, hogy örökké hiányozni fog. Ha jobban belegondolt, nem kívánta vissza a régi életüket, ám Todd akkor is hiányzott.

Vasárnap délután már nagyon sajnálta magát, és a lakótársak is hiányoztak. Akaratlanul arra kellett gondolnia, hogy Chris Harley talán randevúzik valakivel. Mellesleg semmi köze hozzá. A férfi sose hozott haza nőket, és rendkívül tartózkodóan viselkedett.

Vasárnap este hétkor még mindig egyedül volt. Most értette csak meg, milyen áldás, hogy mások is laknak itt. Boldogtalan lenne magányosan, ha nem lenne senkije, akihez szólhat.

Éppen rántottát sütött magának vacsorára, miközben Marya csodálatos főztjéről ábrándozott, amikor hirtelen felfigyelt a kitartó csöpögésre. Nem tudta, honnan jön. Körülnézett a konyhában. A vízcseppek gyors egymásutánban hullottak a mennyezetből, ott, ahol egy vécé volt a konyha felett, amely máskor is eláztatta már a konyhát. Francesca felszaladt a lépcsőn. A fürdőszoba úszott, a víz a falból jött, vélhetőleg csőtörés okozta. Leszáguldott a lépcsőn csavarkulcsért és szerszámokért. Halálra rémülten kapott a mobiljáért, és felhívta Toddot, aki már a második kicsengésre fölvette.

– Mit csináljak? – üvöltötte bele a telefonba. A férfi megpróbálta elmagyarázni. Francesca letette a mobilt, megcsinálta, amit Todd tanácsolt, de nem járt eredménnyel. A fal még vastagabb sugárban okádta a vizet.

– Zárd el a főcsapot! – ordította Todd, és megmondta, hol keresse. Az átázott Francesca éppen a csap felé igyekezett, amikor belépett Chris Harley, és elhúlt az elébe tároló jelenettől. A padlón bokáig ért az ár, a törött cső ontotta a vizet a fürdőszobába, Francesca bőrig ázott, és rémülten sandított a férfitra. Az gyengéden félretolta, kikapta a kezéből a csavarkulcsot, és elzárta a vizet. A gejzír abban a pillanatban elapadt. Francesca ámulattal nézett rá.

– Elnézést, és nagyon köszönöm – mondta, félresimítva szeméből a haját. Chris Harley derűsen mosolygott.

– Itt töltötte az egész hétvégét? – csipkelődött.

A nő a fejét rázta.

– Most fedeztem fel. Beázott a konyha mennyezete. – Felsikoltott. – Jézusom, otthagytam a tűzön a rántottámat! – Leszáguldott, de a rántotta addigra szénné égett. Marya, aki közben hazajött, a serpenyőt sikálta. – Elnézést! – mentegetőzött Francesca. Teljesen elveszítette a fejét a csőtöréstől. Most jutott eszébe, hogy Todd még vonalban van. Chris fürdőszobájának kézmosókagylóján hagyta a mobilját. Todd már kilépett a vonalból, de azonnal fölvette, amikor a nő visszahívta.

– Átjöjtek? – ajánlotta fel készségesen.

– Köszönöm, nem szükséges. Az albérlőm már elzárta a vizet. Holnap ki kell hívnom a szerelőt.

– Hol volt a csőtörés?

– Ugyanott, ahol sose volt érkezésed megjavítani. A könyvtár melletti fürdőszobában. – Ami ma már Chris Harley fürdőszobája.

– Előbb-utóbb ki kell cseréltetned a vízvezeték a házban. Egy vagyonba fog kerülni. El kéne adnod, mielőtt bekövetkezik!

Francescát bosszantotta ez a beszéd. Lehet, hogy Todd már nem szereti a házat, de ő igen.

Megköszönte neki a segítséget, és bontotta a vonalat. Harley segített eltüntetni a vizet a padlóról. Kedvesen, higgadtan viselkedett a felfordulásban is, nem úgy, mint Todd, aki, főleg az utolsó évben, haragosan zsörtölődött, ha valami elromlott. Torkig volt a házzal. Az albérlője jóval sztoikusabb természet volt.

– Régi házaknál számítani kell erre. Nekem is ilyen volt abban az időben, amikor lan megszületett. Szerettem, noha rengeteg baj volt vele, de szórakoztatott a javítgatás. A munkák zömét magam végeztem. – Ez volt a legtöbb, amit valaha is elmondott az előző életéről. lan anyjáról sose beszélt. Hihetetlenül zárkózott ember volt, ám Francescának épp az tetszett benne, hogy már-már a szófukarságig tapintatos.

– Mi ugyanezt csináltuk itt – vallotta be. – Romhalmaz volt, amikor megvásároltuk. Én imádtam, az élettársam nem.

– A házak is öregsznek, de szerintem érdekesebbek lesznek tőle. Fiatalabb koromban abból éltem, hogy öreg házakat restauráltam. Szenzációs volt, de aztán annyira felszöktek az ingatlanárak, hogy nem kerestem rajta. Ma is hiányzik.

– Hát ezzel a házzal akkor szórakozhat, amikor csak akar – mondta Francesca a tízcentis vízben állva. A férfi fölnevetett.

– Ezt nem fogom elfelejteni – felelte szívélyesen.

Francesca szerette volna megkérdezni, milyen volt a hétvégéje, de nem merte. Nem akart tolakodónak látszani. Semmi köze Chris Harley hétvégéjéhez. Az albérlője, nem a barátja. Erre figyelmeztette magát, miközben felment a szobájába. Pár perc múlva hallotta, hogy megérkezett Eileen. A lány bedugta a fejét Francesca ajtaján, és elújságolta, hogy

fantasztikus hétvégéje volt egy fantasztikus hapsival, és Doug mostantól számára lejárt lemez.

Francesca ugyan kissé korainak találta, hogy a lány máris együtt víkendezik az új ismerősével, de hát ki ő, hogy ítélkezzen Eileen fölött? Fiatal, más nemzedékhez tartozik, hiszen tizenkét év választja el őket. A szíve mélyén rendes lány, még ha szabadabb szellemű is, mint Francesca volt az ő korában. De hát ő mindig is nehezen oldódott fel. Harmincévesen lett először szerelmes Toddba, korábban csak futó partnerei voltak.

Annak mindenesetre örült, hogy Doug nincs többé. Kíváncsi volt, hogy milyen lehet az új. Nem kellett sokáig várnia, hogy megtudja. Már nem hallotta, amikor Eileen becsempészte a házba, de másnap velük reggelizett. Meglehetősen nyárspolgári jelenség volt, és kissé feszengett ebben a társaságban. Francesca helyeselte a választást, aztán kinevette magát. Úgy viselkedik, mint az anyja, ítélkezik mindenki fölött!

Újabb dolgos hét következett. Meghívták két galériába, elment egy nagyszabású kiállítás megnyitójára a Modern Művészetek Múzeumába, ami nagyon izgalmas volt. A múzeumban megismerkedett egy Clay Washington nevű fotóssal, és amikor a férfi meghívta vacsorázni, igent mondott neki, amin ő maga is meglepődött. Igaza volt Averynek, nem zárkozhat be élete végéig a Charles Streetre. Clay egy kínai étterembe vitte a Mott utcában, és kellemesen érezték magukat. A fotós végig csevegett. Beutazta Ázsiát, évekig élt Indiában és Pakisztánban. Értelmes, vonzó ember volt, és Francesca igyekezett nem venni tudomást arról, mennyire zavarja, hogy ez a férfi nem hasonlít Toddra. Clay, a fotós, sokkal inkább emlékeztetett saját magára. Todd bohémnak tartotta volna. Vacsora után hazavitte őt taxival, de ő nem hívta be. A fotós megígérte, hogy telefonál. Francescát nem nyűgözte le, de az estét élvezte. Egyelőre elég is ennyi.

Clay szavának állt: három nappal később telefonált, és meghívta ebédre. Eljött a galériába, megcsodálta a kiállított tárgyakat, és el volt ragadtatva, amikor megtudta, hogy Francescának Henry Thayer az apja. Minden rendben volt vele, azt leszámítva, hogy ő nem vonzódott hozzá, bár az is megjöhet idővel. Ebéd után szájon csókolta a nőt az étteremben. Francesca hagyta, de nem érzett semmit. Mintha meghalt vagy elszibbadt volna belülről. Lehet, hogy Todd magával vitte a szívét?

Este egy zavartalan percben megpróbálta elmagyarázni az érzéseit Maryának.

– Bizarr volt. Úgy éreztem, mintha megcsalnám Toddot.

– Idő kell ahhoz, hogy elszakadj valakitől. Valamikor réges-régen menyasszonya voltam valakinek, mielőtt megismerkedtem a férjemmel. Meghalt vitorlás balesetben. Két évig nem néztem rá senkire. Nem bírtam. Még arra is gondoltam, hogy apáca leszek. – Elmosolyodott. – Nagyon fiatal voltam. Aztán találkoztam Johnnal, örülten beleszerettem, és ismét életre keltem, sőt, sose voltam még olyan eleven! Egy évvel később összeházasodtunk. Adj időt magadnak! És még ha jó ember is valaki, attól nem feltétlenül megfelelő társnak. Úgyis felismered, ha találkozol vele. Talán lehetnétek csak barátok ezzel a fotóssal. – Francesca jó ötletnek találta, és hálás volt Maryának, amiért ilyen bölcs és helyes ítéletű. Egészen biztos, hogy igaza van.

Amikor Clay legközelebb telefonált, azt mondta neki, hogy nagyon elfoglalt. Tervezte, hogy részt vesz a Christie's árverésén, és fontolgatta, hogy magával hívja Clay-t, ám rájött, hogy nincs kedve hozzá, így egyedül ment. Könnyebb, mint a nem megfelelő férfival menni. Jól érezte magát, mert nagyon nivós társaság gyűlt össze, akikkel élvezet volt beszélgetni a mozgalmas árverés után. Éppen távozni akart, amikor ismerős alakot pillantott meg. Rögtön ráismert a járásáról és a mozgásáról, ahogy odahajolt valakihez. Francesca szíve kihagyott egy ütemet. Todd volt az, egy nagyon szép fiatal nővel beszélt, aki belekarolt, a férfi pedig épp úgy mosolygott rá, ahogy őrá a kapcsolatuk kezdetén. Francesca a földre akart vetődni, el akart bújni, vagy laposkúszásban kimenekülni a teremből, mielőtt Todd észreveszi. Úgy érezte magát, mintha kémkedne utána. Valósággal

megbénította a látvány, a szíve jéggé dermedt. Őt egyetlen férfi sem érdekli ezen az egyen kívül, aki itt van ezzel a gyönyörű lánnyal, és láthatóan fülig szerelmes bele. Könnyek között futott ki a galériából, bevágódott egy taxiba, és megadta a sofőrnek a címet a Charles Streeten. Végigsírta hazafelé az utat, és el akart bújni, mihelyt bejutott a házba. Senkit sem kívánt látni. Csak bebújni az ágyába, és meghalni.

Ez az eset olyan volt, mint egy ébresztő trombitaszó. Egy olyan férfit gyászol, akivel mérhetetlenül boldogtalan volt a tavalyi évben, egy férfit, akit szeretett, de aki nem volt hozzá való. Nem illettek egymáshoz, hiába szerették egymást. Szakítottak, Todd elköltözött, de ő még mindig kapaszkodott valamibe – emlékekbe, a volt kedvese kísértetbe, a kapcsolatba, amelyet szerettek volna, de nem valósíthattak meg. A férfi viselkedése sokkal egészségesebb. Éli az életét – ő pedig nem. Hirtelen mintha jeges vízzel öntötték volna nyakon. Azt találhatta, szerelmes-e Todd a lányba, akivel együtt látta, holott ez érdektelen. Ez a férfi már nem tartozik hozzá, soha nem tér vissza, és nem is szabad, hogy visszatérjen. Egyikük sem kívánta kapcsolatuk finálójának gyötrelmes napjait. Ez az este figyelmeztette Francescát, hogy tovább kell lépnie. Todd nincs számára többé.

Továbbra sem kellett neki Clay Washington, a fotós, akivel a Modern Művészetek Múzeumában találkozott, de van valahol egy férfi, aki rá vár, és neki joga van megtalálni. És az a férfi nem Todd, akármilyen kedves is volt számára egy ideig. Másutt kell megkeresnie az álmát. Todd talán már megtalálta. De még ha ez nincs is így, neki akkor is el kell kezdenie élni, és az élet nem abból áll, hogy ingázik a galéria és a Charles Street 44 között. Új életre, tágasabb térre van szüksége. De mégis mintha kést forgattak volna meg a szívében, amikor egy másik nővel látta a régi kedvesét. Észveszejtően fájt. Sokáig emésztette magát miatta, és nem szabadulhatott az emléktől, hogy milyen volt Todd arca, amikor a nőre nézett. Még akkor is fel volt dülva, amikor másnap reggel lement az emeletről a konyhába. Ült az asztalnál, és bámult a semmibe. Még azt sem hallotta, hogy Chris Harley belép.

– Ilyen rossz? – évődött, és odatette föni a kávéját. Még csak ők voltak ébren.

– Mi?... Bocs... – Francesca összetörtnek és elcsigázottnak tűnt. Rosszul aludt, és ez látszott is rajta.

– Macskajajosnak látszik – mondta a férfi őszintén. Pár perccel később a nő kezébe nyomott egy bögre kávéját. Egy ideje valamiféle lezser ha verság kezdett kialakulni közöttük.

– Csak az elmúlt karácsonyok szelleme. Tegnap este láttam a régi barátomat egy szép lánnyal. Azt hiszem, jobban megrázott, mint kellene. Ráébresztett a valóságra.

– Azt meg ki szabja meg, hogy meddig tartson valami? – kérdezte Harley, és leült a nővel átellenben. – Ki dönti el, mennyire szabad kiborulnia? Ha megrázta, hát megrázta. Joga van az érzéseihez. Eléggé sokkoló látvány az ilyen. – Szavaiból Francesca arra következtetett, hogy a férfi is átélhetett már ilyet. Nem kérdezett rá, csak megköszönte a kedvességét.

Belépett Marya, vidáman és barátságosan, mint mindig. Aranyos kedélye szöges ellentétben állt a fiatal nő keserűségével. Francesca felnyitotta az asztalon levő laptopot.

Harley nem használta, Marya azt se tudta, mire való. Többnyire Eileen vette igénybe, akinek még mindig nem volt saját számítógépe.

Alighogy Francesca bekapcsolta, olyan jelenet tárult elébe, hogy nem hitt a szemének. Két nő szexelt három férfival, de olyan elképesztően nyakatekert kombinációban, hogy a lakótársaknak szemük-szájuk elállt tőle. Francesca már sejtette, miről van szó. Eileen pornót nézett, nyilván az új fiújával. Ő eddig el sem tudta képzelni, hogy ilyen dolgok létezhetnek. Észbe kapott, kikapcsolta, de egészen elhűlt a látottaktól. Chris Harley hahotázott, Marya kuncogott. Végtére is felnőttek voltak, Francesca tudta, hogy semmi

okuk az elszörnyedésre, de akkor is hajmeresztő volt. A férfi példátlanul jól mulatott, bár nem annak a típusnak tűnt, aki pornót néz. Ettől függetlenül kacagtatónak találta, hogy ilyesmit kapnak a reggeli mellé.

– Úgy veszem észre, Hamupipókének nem olyan ártatlan, mint látszik! – jegyezte meg. Őt nem zavarta a pornófilm, ártalmatlannak tartotta, bár nem hagyta volna hidegen, ha lan is velük van a konyhában.

– Meg fogom kérni, hogy ne nézzen ilyesmit a közös számítógépen – mondta Francesca halkán, és ugyancsak a kisfiúra gondolt. A gyerek szívesen játszott a lappal, értett is hozzá. Nem akarta, hogy ilyen jeleneteket lásson. Ő sem volt kíváncsi rájuk. Kedvelte Eileent, de gyakran úgy érezte magát, mint egy felügyelő a lánykollégiumban.

Volt néhány gyanús alak Eileen partnerei között, de a lány gyorsan lepasszolta őket. Párszor randevúzott velük, aztán sort kerített a következő férfira. Most éppen egy olyannal járt, aki rendes embernek látszott, de a korábbiak között akadtak hozzá nem illő és kimondottan bugris alakok. Eileen mintha nem érzékelte volna a különbséget. Még mindig kisvárosi lány volt, akinek folyamatos varázslatot jelent a nagyváros.

Harley még akkor is kuncogott, amikor felment dolgozni. Este Francesca tapintatosan figyelmeztette Eileent, hogy ne nézzen ilyen dolgokat a közös számítógépen, mert lan is megláthatja a hétvégeken.

– Isten ments! – szörnyedt el a lány. – Csak azért néztük, mert olyan viccesnek találtuk. Nyilván elfelejtettem kilépni a programból, mielőtt lefeküdtünk. Kicsit sokat ittam tegnap este. Borzasztóan sajnálom, Francesca! – Olyan büntudatosnak látszott, és olyan ártatlan, gyerekes hangon beszélt, hogy a nő megsajnálta, és hirtelen megörült, hogy neki nincs gyereke. Utálta előírni másoknak, hogy mit tegyenek, utálta korholni őket a viselkedésükért. Ő nem mondhatja meg a lánynak, hogyan viselkedjen, de akkor se óhajt pornót látni a konyhai számítógépen. Eileen bocsánatot kért, a nyakába borult, aztán felszökdécselt a lépcsőn. Francesca sóhajtván nézett utána. Kezdte úgy érezni magát, mint egy idősebb nővér, és nem tudta, inyére van-e ez a szerep. Ám a lány kedvességének nehéz volt ellenállni.

Chris Harley még másnap este is ezen somolygott, amikor Francescával és Maryával együtt vacsoráztak a konyhában. Az asszony csodálatos marhapecsenyét sütött, zöldségkörítéssel és yorkshire-pudinggal. Eileen az új fiújával randevúzott.

– Talán inkább pornó DVD-t kellene vásárolnunk nekik – humorizált a férfi. Jó kedve volt, többet beszélt, mint szokott. Desszert és finom bor koronázta meg a pompás vacsorát.

Marya sült fagylaltot készített, és éppen meg akarta gyújtani, amikor megsörrent a férfi mobilja. Elővette a zsebéből és beleszólt, de közben is a látványos desszertben gyönyörködött. Amióta Marya beköltözött, egy ötcsillagos étteremben érezhették magukat, ő pedig élvezettel főzött rájuk, régi kedvenceket váltogatva új receptekkel.

A két nő javában beszélgetett, amikor Harley váratlanul elkomolyodott, felállt, és kiment a mobiljával a folyosóra. Francesca hallotta, hogy kérdéseket tesz föl rekedt hangon. A következő percben visszaroht a konyhába, és halálra rémült arccal felkapta a kabátját.

– Valami baj van? – kérdezte aggodalmasan Francesca. Noha nem voltak bizalmas barátok, az életük összefonódott, amióta ugyanazon tető alatt éltek.

– Igen – felelte a férfi. Magára rántotta a kabátját, és a lépcsőhöz indult. Francesca utánasietett.

– De nem Iannel, ugye?

– Nem... igen... Most nincs időm elmagyarázni. A rendőrségtől kerestek. El kell mennem a fiamért.

– Úristen... – Francesca nem pazarolta az időt további kérdésekre, csak imádkozott, hogy ne legyen baja a kisfiúnak. Döbbsen bánták egymást Maryával, és egyikük sem nyúlt a gyönyörű desszerthez. Csak a gyerekre tudtak gondolni, akit nagyon megszerettek.

Némán rendet csináltak a konyhában. Egyikük sem tudott mit mondani. Chris a rettegéstől méz-fehér arccal rohant ki a konyhából. A nők kétségbeesetten reménykedtek, hogy nincs baja a gyerekeknek. Fogalmuk sem volt, mi lehet vele. Francesca régóta sejtette, hogy ijesztő dolgok lehetnek a kisfiú életében, az apja azért ilyen gondterhelt. Vélhetőleg az elvált feleség betegségéhez lehet köze, amelyre lan olykor célzott. Vagy valami még rosszabbhoz.

Vacsora után ki-ki elvonult a szobájába. lan és az apja járt az eszükben. Vártak, mert nem tehettek mást. Már éjfél volt, de Harley még nem jelentkezett, és nem is telefonált. Francesca tudta, hogy nem tartozik neki magyarázattal. A férfi az albérlője, kizárólag azt várhatja el tőle, hogy kifizesse a bérleti díjat, de a magánéletének kínjaihoz nincs köze. Bár sok mindent megmagyaráznak. Ezért olyan csendes, hallgatag, ezért nem árul el a múltjáról semmit, ezért szűkszavú. Francesca gyanította, hogy súlyos teher nyomja a lelkét.

Hajnali kettőkor aludt el, de nyitva hagyta a szobája ajtaját, hogy hallja, amikor a férfi megjön, hátha lelki támaszra lesz szüksége, vagy valamilyen segítségre szorul. Semmit sem hallott. Annyit tudott, hogy nem jött haza reggelig, és még fél tizenegykor sem jelentkezett, amikor Francesca elindult a galériába. Fogalma sem volt, mi történhetett lannel, miként oldódott meg a válság, vagy volt-e válság egyáltalán. Akkor is a férfira gondolt, amikor halkán elment a szobája előtt, majd lesietett a lépcsőn. Mindenkinek megvannak a titkos gyötrelmei és traumái. Egyedül kell megbirkózniuk velük, nem adhatják át másnak.

8. fejezet

Amikor Francesca hazajött este a galériából, lan csöndesen kanalazta a levest a konyhaasztalnál Marya társaságában. Az apja nem volt a konyhában. Persze, gondolta Francesca, csütörtök van, Chris ilyenkor nem is hozhatja el a kisfiút, aki csak a hétvégéket tölti náluk. Valami baj van.

Letette a táskáját, leült a gyerek mellé, és rámosolygott. Nem tudta, mit mondjon. Szerette volna magához szorítani, de nem akart tolakodó lenni. Marya mesét olvasott a kisfiúnak.

– Örülök, lan, hogy eljöttél! – köszöntötte lágyan Francesca, és gyöngéden megsimogatta a haját. A gyerek olyan szívet tépő szomorúsággal nézett rá, mint akinek az egész világ terhét kell cipelnie a vállán.

– Anyu rosszul volt az éjszaka – mondta halkan. – Elaludt, és nem akart felébredni. Próbáltam felkelteni, de nem tudtam. Csupa vér volt. Azt hittem, hogy meghalt, úgyhogy felhívtam a mentőket. – Francesca igyekezett nem mutatni a megrendülését. Csak figyelt és bólogatott.

– Ez nagyon ijesztő lehetett. – lan bólintott. Francesca nem akarta megkérdezni, él-e még az anyja, vagy már meghalt. Hát ezért ilyen szomorú a gyerek. Úgy ült ott, akár egy árva. Szerette volna átölelni, de lan olyan sebezhetően törékenynek látszott, hogy nem merte.

– Most kórházban van, de nagyon beteg. Itt fogok lakni apával.

– Örülök neki – mondta halkan a nő.

– Én is – csatlakozott Marya. – Majd segítesz nekem kekszet sütni. Az iskolába is vihetsz a barátaidnak belőle. – lan ismét bólintott. Bejött Harley, aki ugyanolyan összetörtnek látszott, mint a fia. Fekete karikák voltak a szeme alatt.

Leült az asztalhoz, és úgy mosolygott a fiára, mintha együtt járták volna meg a háborút. Francesca arra gondolt, amit hallott, és nagyon találónak vélte a hasonlatot.

– Hogy vagy, kisöreg?

– Jól – felelte a fia halkan.

Alig evett a levesből.

– Szerintem ma korán kellene lefeküdnünk, hogy kialhassuk magunkat. Mit szólsz hozzá? –A férfi olyan volt, mint akin átment egy úthenger.

– Jó – felelte lan. Egyáltalán nem emlékeztetett arra az eleven, vidám gyerekre, aki lenni szokott. Érthető is, hogy letört, ha vértócsában látta haldokolni az anyját.

Marya együttérzően megérintette az apa karját, amikor az felnyalábolta a gyereket, hogy fölvigye az emeletre. A férfi hálásan nézett rá, mert az asszony csodálatosan bánt a fiával egész délután.

Francesca még maradt egy kicsit a konyhában, hogy beszélhessen Maryával. Egyikük sem tudta pontosan, hogy mi történt, de a gyerek arcából ítélve iszonyú lehetett.

Miután lan elaludt, az apja fölment Francescá-hoz, aki tévét nézett.

– Elnézést a drámáért – mondta a férfi nyomorúságosán. A nő egy székre mutatott, Harley leült. Mindketten farmert és pulóvert viseltek. – Nálunk ez nem újdonság, de akkor is sokkoló. lan anyja heroinfüggő. Tegnap este túladagolta magát. Nekem azt állította, hogy tiszta, de sohasem az. Nem tudom, mi történt, azt hiszem, mostanában összeállt valami kétes alakkal. Belőtte magát, felvágta a csuklóján az ereket, és majdnem elvérzett,

ott, lan szeme előtt. A gyerek mentette meg, ő hívta ki a mentőket. Az ujjával szorította el az ütőeret az anyja csuklóján, amíg megérkeztek a mentősök. Csurom vér volt, akárcsak az anyja, de megmentette. A volt feleségem most ismét megy rehabra, mihelyt kikerül a kórházból. Nagyon nem szívesen mondom ezt el, Francesca. Ronda dolog, és kegyetlenül megviseli a gyereket. Én kiszálltam, de Iannek ő az anyja, és a bíróság a közös szülői felügyelet mellett döntött.

Amíg a volt feleségem tiszta, lan nála lakik. Mihelyt javul az állapota, a fiam valószínűleg visszamegy hozzá. Gyűlölöm, hogy így kell lennie, de erre köteleztek. A volt feleségem nagyon meggyőző tud lenni tiszta állapotban, a bírák pedig nem szeretik elvenni a gyerekeket az anyjuktól, így mindig adnak neki még egy esélyt. Eddig legalábbis adtak. Hetente jár drogtesztre, ezért egészen addig maradhat nála a gyerek, amíg nem csinál valami hülyeséget, úgy, mint most. lan mérhetetlenül lojális hozzá. Ő az anyja, szereti. Aztán pedig gyötrődik, amikor jönnek az ehhez hasonló dolgok, és én is gyötrődöm, mert a fiamnak ilyesmit kell átélnie. Hányszor meg akartam ölni miatta azt az asszonyt! Most már csak annyit szeretnék, ha legalább lan élete nem menne tönkre végleg, engem már úgyis tönkretett az anyja. Szeretném, ha megvonnák tőle a gyermekfelügyelet jogát, de ha tiszta, ki tudja beszélni a borjút a tehénből, és megjátssza Kalkuttai Teréz anyát a bíróság előtt, amelyet rendesen palira is vesz. – Francesca látta rajta, hogy kínpadra vonja az, ami a fiával történik. Milyen lehetett ez a házasság? Chris Harley az utolsó, akiről feltételezte volna, hogy köze lehet egy narkomániához. Egy ilyen józan, értelmes ember! Hát a volt felesége nyilvánvalóan nem az. Ki láthat bele a mások magánéletébe? Harley-é nyilvánvalóan lidércnyomás lehetett. Most meg a fia szenved a pokolban. A férfit a sírás kerülgette.

– Azért akartam beszélni önnel, mert nem tudom, hogy lan meddig marad nálam. Az anyjának rehabra kell mennie, mihelyt kiengedik a kórházból. Már ha egyáltalán hajlandó lesz rá. Most azt mondja, hogy igen, de az utolsó pillanatban is meggondolhatja magát. lan csupán akkor mehet vissza hozzá, ha a drogvizsgálaton tisztának találják az anyját. Egy hónapba, kettőbe, háromba is beletelhet, mire a volt feleségem gatyába rázza magát. Vagy pedig öngyilkos lesz. Azzal jöttem ide, hogy a fiam csak minden második hétvégét tölti nálam, de most egy jó ideig nem ez lesz a helyzet. Akarja, hogy elköltözzek? Nem arra számított, hogy napi huszonnégy órában kell kerülgetnie egy gyereket, úgyhogy ha kívánja, keresek egy lakást. Amikor ideköltöztem, nem hittem, hogy így alakul a helyzet. Francesca, tökéletesen megértem, ha nem akarja, hogy maradjunk. Csak annyit mondjon meg, mit tegyek, a többit elintézem én, olyan hamar, ahogy csak tudom. – A nő elszörnyedt az ajánlat hallatán.

– Viccel? Azt képzeli, felszólítanám a költözésre, amikor ilyen dolgok történnek Iannel? Maradjon csak nálunk, és ön is! Dehogy küldeném el, és nem is akarom, hogy elmenjenek! Szeretjük a fiát, és szeretnénk, ha ő is itt lakna. Nehéz idők ezek mindkettőjüknek, nagyon fáj, hogy ilyen dolgokon kell átmenniük – mondta szívből jövő őszinteséggel.

– Nekem is fáj – mondta a férfi. Látta maga előtt azt a vértől mocskos gyermeket, akit az este el kellett hoznia a kórházból. – Egyetlen srácnak sem lenne szabad így élnie. Ha a volt feleségemnek csak fél szíve vagy agya lenne, lemondana a gyermekfelügyelet jogáról, de azt már nem! Fél, mert hogy venné az ki magát a szülei előtt, még megvonnák az apanázsát... Úgyhogy tíz körömmel kapaszkodik a fiunkba. Nem is képes gondoskodni róla! De a szülei nem akarják, hogy lemondjon Ianről, mert az olyan blamázs. Holnap el kell mennem az ideiglenes gyermekfelügyeleti tárgyalásra, lan most hozzám kerül, de mihelyt az anyját talpra állítják, és csak félig feltisztul, ismét palira tud venni egy bírót, és rögtön visszakapja a gyereket.

Belebetegszem a gondolatba, hogy oda kell adnom! Már harmadszor történik ilyen, mégis folyton ő kapja vissza a fiunkat, ha kellően összevakarja magát. A volt apósom nagyon befolyásos ember, ami persze imponál a bírónak.

– Ian mit akar? – kérdezte Francesca halkán.

– Félt, hogy az anyja meghal, ha ő nincs mellette, és nem mentheti meg, amit egyébként most tett meg másodszor. Ám egyszer majd nem sikerül neki, és az anyja ott hal meg előtte, túvel a karjában. – Könnyek peregtek az arcán. Francesca felállt az ágyról, odament hozzá, átkarolta, és tegezésre váltott.

– Akarod, hogy elmenjek veled holnap a tárgyalásra? Az ilyesminek nem jó egyedül nekivágni.

A férfi a fejét rázta.

– Nem először csinálom. Mellesleg köszönöm, de nem tennék ilyet veled. Ez az én bajom, nem a tied. Ezzel együtt köszönöm, hogy felajánlottad, és hogy ilyen jó barátom vagy. De legalább azt megengedte a bíró, hogy Ianek ne kelljen ott lennie. Gyorsan lezavarják, mert ez csak ideiglenes megoldás, addig, amíg a volt feleségem ki nem jön a rehabról. Az ügyvédje nem sokat mondhat azok után, amik az éjszaka történtek. – Francesca látta a szemén, mekkora tortúra ez neki és a fiának. Most már megértette, miért olyan magának való Chris. Még nem heverte ki a traumát, amelyet a volt felesége okozott neki. Azt mondta, csak annyit szeretne, hogy Ian nála legyen, meg egy kis békességet. Ő és a fia a poklokra mentek át. Ám Chris tudta, hogy ha végleg el akarná venni Iant a volt feleségétől, a gyerek, amíg él, önmagát vádolná, amiért cserbenhagyta az anyját. Kész lidércnyomás. Ian lett a gondviselő, az anyja a gyerek.

Beszélgettek még néhány percig, Francesca ismételtelen megnyugtatta a férfit, hogy nem kell elköltöznie. Chris hálálkodott, aztán visszament a szobájába Ianhez. A gyereket, aki az apjával együtt alig aludt az előző éjszaka, most rossz álmok kínozták. Francesca hallotta a sikoltozását, és a férfi mély hangját, ahogy csitítgatja. Rettenetesen sajnálta mindkettőjüket.

Másnap kora reggel Chris elindult a tárgyalásra, és Maryára bízta a fiát. Sötét öltönyt vett, nyakkendőt kötött, Francesca még sose látta ilyen komornak. Szánakozva nézett utána, amikor elvitte a taxi a bíróságra, ahol az ügyvédjével találkozik. A kelleténél többször kellett végigcsinálnia ezt a procedúrát, amelyről Ian mindent tudott. El is magyarázta Francescának és Maryának, akik ott voltak vele a konyhában, és sikertelenül próbálták másra terelni a gyerek figyelmét. Ian kifejtette, hogy most apánál fog lakni, amíg az anyja kikerül a kórházból, utána pedig vissza kell mennie hozzá, és vigyáznia kell rá, különben meghalhat. Francesca még sose látott emberi szemben akkora szomorúságot, mint a kisfiúéban, amikor ezeket mondta. Chris tegnap bizalmasan közölte vele, hogy Ian hetente kétszer jár pszichiáterhez, különben nem bírná elviselni a mindennapos traumát. Francescának az volt a véleménye, hogy csak egy bűnöző képes így bánni a fiával, és zsarolásra használni egy szenvedő gyereket.

Chris reggel megengedte Ianek, hogy beszéljen az anyjával telefonon. Ha az asszony vállalja a rehabilitációt, addig nem beszélhet a fiával, amíg tiszta nem lesz, és ki nem engedik. Az pedig hónapokba is beletelhet. Ianek tortúráját jelentett minden beszélgetés. Úgy ült Marya ölében, mint aki gyászol, majd odabújt Francescához, és elaludt. Még akkor is szunyókált, amikor az apja hazajött délelőtt tizenegykor. A bíró, ahogy Chris várta, ideiglenesen nála helyezte el Iant. Suttogva köszönetét mondott Maryának és Francescának, felnyalabolta a gyereket, és visszavitte a szobájukba, hogy tovább alhasson, és megpróbálhassa kiheverni azt, amin keresztülment.

Francesca még akkor is mélyen meg volt rendülve, amikor elindult a galériába. Egész nap Chris és a fia járt az eszében. Bár segíthetne rajtuk valamiként! De nem sokat tehet azonkívül, hogy mellettük áll a bajban. Milyen hamar összebarátkoztak, milyen magától

értetőően segítenek egymáson! Nem is számított ennyi jóra, amikor eldöntötte, hogy albérlőket fogad. Mintha családdá forrtak volna össze a lakók a Charles Street 44 szám alatt.

9. fejezet

A kisfiú beköltözése ugyanúgy megváltoztatta a Charles Street 44 szám alatti ház légkörét, mint annak idején az albérlők egymást követő érkezése. Igazi otthon lett a házból most, hogy már volt egy gyerekük is. Marya főzött rá, és pesztrálta, ha Chrisnek annyi munkája volt, hogy nem foglalkozhatott vele iskola után. Francesca magával vitte a galériába, és hétvégi programokat szervezett neki. Ian szerette a galériát: összeismerkedett a rendszeresen benéző művészekkel, és el volt bűvölve a festményektől. Eileen bebizonyította, hogy kiváló pedagógus: csodálatos játékokat talált ki a gyerekeknek, és origami madarakat hajtogatott neki. Az egyik hétvégén a lány irányításával papírmasé bábokat készített a Charles Street 44 összes lakója. Szörnyű nagy piszkot csináltak a konyhában, de az eredmény gyönyörű volt, és Ian ujjongott. Eileen döbbenetesen értett a gyerekekhez: a kisfiú úgy követte őt mindenhová, mint a hamelni gyerekek a Patkányfogót. Feljárt a lány szobájába, aki órákon át olvasott neki a kedvenc könyveiből. Chris nagyon hálás volt érte.

A kisfiúval közösen festették a húsvéti tojásokat, amelyeket élénk színű, csíkokra vagdalt celofánból készített „füvel” bélelt, apró kosarakban helyeztek el. Eileen hozta a hozzávalókat. Iannek váratlanul lett egy nagymamája és két nagynénije. Francesca apja és Avery ugyancsak eljött a húsvéti vacsorára, amelyen Marya mennyei sonkát tálalt, és húsvéti tojásokkal díszítette föl az asztalt. Gigászi csokoládétojás ült az asztal közepén, és azt mind Ian ehette meg desszertnek! Chris többször elvitte a kisfiát látogatóba az anyai nagymamájához, de annak a Charles Street-i házban volt része a legtöbb szeretetben és szórakozásban. Mindegyik nő a maga módján kedveskedett neki, és Ian szerette őket.

Chris ragyogó arccal figyelte, hogyan lesz a fia egyre derűsebb. Ám egy májusi gyötrelmes napon vissza kellett mennie a bíróságra. Ian anyja kijelentette, hogy ismét egészséges, a rehabilitációról is kiengedték, és követelte vissza a gyereket. Az apa hamuszürke arccal indult el a bíróságra, és még annál is rosszabb állapotban tért haza. Volt feleségének az apja segítségével ismét sikerült a maga pártjára állítania a bírót. Chrisnek másnap vissza kellett vinnie Iant az anyjához, és ezentúl csak kéthetente láthatta a fiát, úgy, mint azelőtt, hogy az asszony túludagolta magát. Legszörnyűbb lidércnyomása vált valóra ismét. Az asszony a bűnbánó angyal alakította a bíróságon.

Ian szívet tépően csendes volt, amikor búcsút vett tőlük.

– Jövő héten megint nálunk leszel! – emlékeztette Marya. – Mandulácsókot sütünk! A viszontlátásra, Ian! – mondta, és megpuszilta a kisfiút. Francescának ökölnyi gombóc volt a torkában, amikor átölelte a gyereket. Eileen a saját plüssmackóját adta oda neki, hogy vigye magával. Ian és az apját elvitte a taxi, a nők visszamentek a házba, és sírtak. Chris porig sújtottan tért haza. Betegnek látszott, és Francesca tudta, hogy beteg is. Fölment a szobájába, ágyba feküdt, és két napig ki se mozdult. Hiába vitte föl neki Marya tálcán a válogatott finomságokat, a férfi nem volt hajlandó enni. Szörnyű depressziótól szenvedett az egész hétvégén, és halálra izgulta magát. Mi lesz, ha történik valami a gyerekekkel? Vagy az anyja veszélyezteti a testi épségét? Szinte nem is élt, amíg Ian vissza nem tért hozzájuk egy hét múlva. Mindenkinek borzasztóan hiányzott a fiúcska, és amikor vasárnap este elment, síri hangulatot hagyott maga után.

Ian nélkül a ház visszaállt a régi, felnőttesebb ritmusára. Marya felment Vermontba, hogy utánanézzon a dolgainak. Eileen újrakezdte a randevúzást, úgyszólván egyetlen estét

sem töltött otthon. A lány lehiggadt egy időre. Amikor a kisfiú náluk volt, szokásánál gyakrabban maradt otthon esténként, és élvezte a gyerek társaságát. Pár hónap alatt számos partnert elhasznált, és júniusban új fiút szerzett magának. Francesca igyekezett rászorítani magát, hogy ő is foglalkozzon a randevúzás gondolatával. Ian ottléte alatt háttérbe szorult a magánélet. A gyerek nélkül ki-ki visszaváltozott egyedülálló felnőtté, akinek saját élete van. De ha Ian megérkezett hétvégére, mindenki csak vele foglalkozott. Az apa meg volt hatva. Új családot teremtettek a Charles Street-i házban. Chrisnek lett három jó barátja, akik átsegítették a nehéz időkön. Volt felesége tisztának bizonyult a teszteken, és egyelőre felelős anyaként viselkedett. Ám volt férje tudta a múlt tapasztalataiból, hogy ez nem lesz tartós.

Június dolgos hónap volt mindenkinek. Marya szorgalmasan írta új könyvét, és minden este ki kellett próbálnia egy új receptet. Chris élvezettel ugratta miatta az asszonyt. Ahogy telt az idő, mintha valamennyire megnyugodott volna, és kevésbé aggódott Ianért, bár továbbra is kételkedett benne, hogy a felesége tartósan le tudna szokni a szerről.

– Ha nem vár itthon minden este ötcsillagos menü, elvonási tüneteim lesznek! Szerintem öt kilót híztam, amióta itt lakom! – panaszkodott Maryának, bár közben vigyorgott.

– Rád fért – mosolygott az asszony, aki főzni tanította Iant minden második hétvégén. Az anyja eddig tiszta volt, de Chris tudta, hogy előbb-utóbb visszaesik. Tíz év alatt elég sokszor végigcsinálta vele. Azelőtt jött rá a felesége kábítószer-függőségére, hogy Ian megfogant. Kétszer segített neki végigcsinálni a rehabilitációt. Utána az asszony teherbe esett. A terhessége volt az egyetlen olyan időszak, amikor teljesen leállt a szerrel. Három hónappal a gyerek születése után visszaesett. Chris már nem hitte, hogy hosszabb időre tiszta maradhat. Bizonyosra vette, hogy bármelyik napon előlről kezdheti, és csak azért imádkozott, hogy Ian valamilyen csoda folytán megmeneküljön a szenvedéstől. Csak az volt a kérdés, hogy melyik lesz az a nap.

Eileen elhozta az új fiúját. Francesca csüggedten állapította meg, hogy a tetovált-piercinges műfajhoz tartozik. A lány nem ismert átmenetet: vagy skatulyából kihúzott, unalmas fiatalemberrel járt, akik hirdetési ügynökségeknél, illetve bankokban dolgoztak, tanárok voltak, esetleg más hagyományos foglalkozást űztek, vagy vadabbakkal, akik a művészeti ágak peremvidékein fordultak elő. Ezúttal némileg letért a kitaposott ösvényről, mert az új fiúja motorszerelő volt. Francesca ki nem állhatta, mert elviselhetetlenül durvának találta. Vitathatatlanul jóképű volt és szexi, de a vonzó külső alatt lappangott valami, amitől mindenki kényelmetlenül érezte magát. Bele akart szólni mindenbe, amit Eileen csinált. Francesca dühöngött, valahányszor a lány erről beszélt. Eileennek mintha még hízelgett is volna, hogy a fiúja dirigálni akarja. Ő ezt szerelemnek hitte. Francescát jobban emlékeztette az erőszakra. A fiú habozás nélkül leteremtette és kigúnyolta Eileent a többiek előtt. Nemrég is ez történt valamelyik reggel, amikor Marya reggelit készített mindenkinek. Brad, az új fiú, valami undok megjegyzést tett Eileenre. Francesca felbőszült, de akkor még hallgatott. Jött a következő megjegyzés. Most már rászólt Bradre. A lány halálra váltan bámulta a tányérját.

– Miért mond ilyeneket? – kérdezte Francesca. Még csak néhányszor találkozott Braddal, de nem volt egyetlen porcikája, amely elnyerte volna a tetszését.

– Magának meg mi köze hozzá? – Brad vasvillaszemmel meredt rá az asztal másik oldaláról. Ijesztő akart lenni, de csak annyit ért el vele, hogy a nő még dühösebb lett.

– Mert ez komizság. Eileen remek lány, és kedves magához. Mi a barátai vagyunk. – Brad többször is butának nevezte Eileent, holott a lány nem volt az, legfeljebb az iránta érzett szerelmében, és a srác nem kedveskedve mondta.

Kettejüknek pár perc múlva is volt egy szópárbaja a kávéskanna miatt. Brad ki akarta tépni a nő kezéből, mert még mindig dühös volt azért, amit mondott neki. Úgy érezte, hogy megszegényítették. Szándékosan úgy rántotta meg a kannát, hogy a forró kávé ráfröccsenjen Francesca kezére, aki feljajdult a perzselő fájdalomtól, és elengedte az edényt.

– Jaj, csak nem fáj? – kérdezte Brad, és gúnyosan vigyorgott. – Bocs, édes! – Töltött magának egy csésze kávé, és vissza akart menni az asztalhoz, ám szembetalálta magát Chrisszel, aki gyilkos pillantással meredt rá.

– Ilyet ne merészeljen csinálni még egyszer! Még csak eszébe se jusson! – förmedt rá. – Ez itt egy család. Kiállunk egymásért, maga pedig tartsa szerencséjének, hogy egyáltalán itt lehet. Úgyhogy okosabban teszi, ha rendesen viselkedik mindenkivel, és ez vonatkozik Eileenre is. Felfogta, miszter? – Francesca megkövült, Chris reszketett az indulattól, Brad egy pillantást vetett rá, aztán ledobta a szalvétáját, és kicsörtetett a konyhából. Eileen annyi ideig maradt, amíg bocsánatot kért mindenkitől, és máris futott utána. Hallani lehetett, ahogy Brad üvölt vele a bejárat előtt, aztán már csak a távozó motorkerékpár mennydörgött.

– Nem bírom ezt a hapsit – szúrta Chris a fogai között. – Veszélyes. Nem értem, mit akar ez a kedves lány egy ilyen alaktól. – Senki sem értette. Persze Brad szexi, és mindketten fiatalok. Naná, a rosszfiú-szindróma. Eileen talán csak azért jár vele, mert megteheti, és azt képzei, hogy tudja kezelni. Francesca fontolgatta, hogy megkéri őt, ne hozza ide még egyszer a fiúját, de hát ez most már Eileen otthona is. Brad talán meghúzza magát, miután Chris helyre tette. Az is lehet, hogy ő sem akar eljönni ide még egyszer. Francescát megindította, amit Chris mondott. Örült, hogy család lett belőlük.

Abban a hónapban Francesca is járni kezdett valakivel. Csak háromszor randevúztak. Kedves ember volt, de ő nem szeretett bele. Ettől függetlenül kellemesen el lehetett tölteni vele az időt.

Festő volt, de nem azok közül, akiket ő képviselt. Jól érezték magukat együtt, de nem vette komolyan a férfit, aki szélsőbalos nézeteket vallott, Francesca apját árulónak tartotta, amiért sikeres, és sokat kér a képeiért. Meg volt győződve róla, hogy a művészeknek a nép felemelését kell szolgálniuk, ami a nőnek kissé sok volt a holdkórból. Ettől függetlenül értelmes, mulatságos egyéniség volt, noha némileg felelőtlen. Bizonyos mértékben a fiatal Henryre emlékeztette, volt benne valami apjának szépségéből, varázsából, sőt még kerge is volt egy kicsit, mint Henry az ő korában. Francesca ismerte ezt a típust, csak neki nem volt annyi türelme hozzájuk, mint Averynek. Nem óhajtotta átformálni a festőt. Elég volt a közös vacsora, ennél több már sok lett volna. Alkalmi randevúkra megfelelt, és különben sem volt fontos. Francescának jólesett, hogy a férfi megnevetteti. Az se volt rossz, hogy ismét nőnek érezheti magát. De nem jött lázba tőle. A festő naiv volt, gyerekes, és mintha álmvilágban élt volna. Francesca férfit akart partnernek, nem egy suhancot, már ha egyáltalán rászánja magát még egyszer erre a lépésre. Ismerte ezt a típust; a művészek, akiket képviselt, gyakran úgy viselkedtek, mint a gyerekek. Nem volt kedve anyáskodni.

Egy nappal azután, hogy Chris rendre utasította Eileen fiúját a konyhában, Marya ismét ki akart próbálni egy új receptet. Mindenki megígérte, hogy jelen lesz a vacsorán, amelyet alig vártak. Épp asztalhoz akartak ülni, amikor Eileen felhívta Francescát a mobilján. Azt mondta, hogy borzasztóan megfázott, és láza is van. Egyébként egész nap nem mutatkozott. Marya aggódott érte.

– Szegény kislány, egy jó leves kell neki! – vélekedett. Ízlésesen elrendezte a vacsorát egy tálcán, amelyet Francesca felvitt a tetőtérbe. Kopogtatott, de meglepetésére az ajtót kulcsra zárták, és Eileen nem akarta beengedni.

– Marya készített neked vacsorát! – mondta Francesca a zárt ajtó előtt. A lány azt felelte, olyan beteg, hogy nem bír enni. – De nem vihetem vissza, mert nem akarom megbántani!

– Csak tedd le a tálcát az ajtó elé – felelte bentről Eileen. – Nem akarlak megfertőzni.

– Engem ugyan nem fogsz. Olyan egészséges vagyok, mint a makk! – A lány továbbra sem nyitott ajtót, de ő nem tágitott. – Hé! Ennyire beteg vagy? Aggódok miattad. Nyisd már ki! Hoztam tylenolt is, láz ellen.

– Csak hagyd kint a tálcát! Egy perc, és behozom! – Francesca hallotta, hogy a lány sír. Ettől pánikba esett.

– Azonnal nyiss ajtót! – mondta szigorúan. Betolakodónak érezte magát, de tudta, hogy itt valami nagy baj van. Eileennek nem olyan a hangja, mintha náthás lenne. Hosszú szünet következett, Francesca nem mozdult. Hallotta a zárnyelv kattánását, ám a lány továbbra sem nyitotta ki az ajtót. Ő a földre tette a tálcát, és óvatosan elfordította a kilincsgombot. Az ajtó másik oldalán ott állt a hálóingos Eileen, és némán sírt. Az arca csupa szederjes folt, a szeme körül a legrondább fekete monokli, amelyet Francesca látott valaha. De véraláfutásos volt a felsőteste, a melle és a karja is. Valaki rettenetesen összeverte. A nő sejtette, ki volt.

– Brad csinálta? – Eileen nem válaszolt, csak bólintott, aztán zokogni kezdett.

– Ne áruld el senkinek... kérlek, ígérd meg, hogy nem árulod el... azt mondta, hogy megszégyenítettem előttem... és nem álltam ki érte.

– Hívd fel a rendőrséget! – mondta Francesca. Reszketni kezdett, ahogy a lányt nézte, és kevés híján elsírta magát ő is. Átkarolta a zokogó Eileent.

– Azt mondta, megöl, ha ráuszítom a rendőrséget, és szerintem meg is teszi! Francesca, ígérd meg, hogy nem csinálsz semmit! Nem találkozom vele többé! Megígérem!

– Ez az alak nem teszi be ide a lábát még egyszer! – Azt nem mondta ki, hogy ha a lány ismét idehozza a fiúját, kénytelen lesz felkérni, hogy keressen másik lakást. Brad egyértelműen veszélyes, nemcsak Eileenre, de mindnyájukra nézve. Szándékosan leforrázta az ő kezét, és Isten a megmondhatója, mit tett volna Chrisszel, ha módja lett volna rá. Francesca nagyon szerette volna felhívni a rendőrséget, de nem akart még nagyobb bajt hozni Eileenre. – Ne vigyelek be a balesetibe?

– Ne! – nyöszörgött Eileen. – Azok értesíthetik a rendőrséget. Nincs semmi bajom, nem először történik velem ilyen. Gyerekkoromban az apám állandóan verte anyut és engem. Alkoholista. Azért is jöttem el hazulról.

– Nagyon sajnállak – mondta Francesca. Bár tehetnének Brad ellen valamit! Bár börtönbe csukathatnák, ahova való! – Eileen, ez tarthatatlan állapot, hogy így keresel magadnak társat. Azt se tudod, kik ezek az emberek! Lehet, hogy vicces és izgalmas neten ismerkedni, de vannak köztük olyanok, akik veszélyesek. Ide pedig senkit sem hozhatsz többé.

– Nem fogok, esküszöm! – zokogott a lány, és görcsösen kapaszkodott Francescába. – Kérlek, ne küldj el! Úgy szeretek itt lakni! Ez az egyetlen igazi otthonom, ami volt valaha! – A nőnek megfájdult a szíve attól, amit hallott.

– Akkor azt szeretném, ha mostantól elővigyázatos lennél.

– Az leszek... megígérem... – Büntudatosan rásandított. – Elvette a kulcsaimat. Nem akartam engedni, de összevert, aztán elvette és elszaladt. Azt mondta, ha bárkinek szólni merek, visszajön, és halálra ver.

– Kicséréltetem a zárat – közölte Francesca. Gyöngéden homlokon csókolta Eileent, megígérte, hogy vacsora után visszajön, aztán leszaladt a földszintre. Teljes fél órán át volt távol.

– Mi tartott ilyen sokáig? – érdeklődött Chris. Már a fő fogás közepén jártak, mert Marya nem akarta, hogy kihűljön. – Ennyire beteg?

– Pocsék állapotban van – felelte Francesca, mert nem akarta felidegesíteni őket, és nem tudta, mit mondjon. Jóformán egy szót sem szólt vacsora közben, és Chris látta, hogy zaklatott. Már tudtak olvasni egymás viselkedéséből. Megvárta, hogy Marya kivegye a sütőből az újabb lakomát megkoronázó csokoládés felfújtat, felferje hozzá a tejszínhabot, és kikeverje a vaníliásodót, csak akkor súgta oda:

– Mi a baj?

Francesca habozott egy pillanatig, aztán úgy döntött, hogy elmondja. Szüksége volt a férfi tanácsára.

– Brad agyba-főbe verte. Csupa kék folt az arca és a teste. Monoklija is van.

– Úristen! Értesítette a rendőrséget? – kérdezte Chris felháborodottan.

Francesca a fejét rázta.

– Brad megfenyegette, hogy megöli, ha bárkinek szólni mer. Még dolgozni se mehet be. Szörnyen néz ki.

– Nem gondolod, hogy el kellene költöznie? – kérdezte gyakorlatiasan Chris. Maria akkora lármát csapott a habveréssel, hogy nem hallhatta, miről beszélnek.

– Könyörgött nekem, hogy ne küldjem el, de megmondtam neki, hogy Bradet nem hozhatja ide még egyszer. A pasas elvette a kulcsait. Holnap kicseréltetem a zárat. Éjszakára feltehetjük a láncot.

Chris sóhajtott, és hátradőlt a karosszékében.

– Remélem, Eileennek nem a testi sértés a drogja. Az agressziófüggés nagyon súlyos. Az egyik legrosszabb mánia. – Szerencsére semmi sem mutatott erre, legalábbis eddig még nem. Francesca ebből merített reményt.

– Szerintem csak véletlenül futott össze egy nehézfiúval az interneten. Bár felhagyna ezzel a netes ismerkedéssel! Olyan kedves gyerek. Szándékosan keresi magának a bajt! – A férfi bólintott.

Marya az asztalra tette a desszertet. Francesca csak csipegetett, Chris ette meg majdnem az egészet. A recept kiváló volt, a vacsora nagyszerű, de kettejüket felzaklatta, ami Eileenrel történt. Maryának nem szóltak, mert egyetértettek abban, hogy nem kell tudnia róla.

Francesca segített rendet tenni a konyhában, aztán fölment, hogy megnézzze Eileent. A lány rémes állapotban volt, de evett egy keveset Marya főztjéből, és valamivel jobban érezte magát. Francesca ezek után Chrisszel beszélt. Aggódtak Brad miatt, de abban reménykedtek, hogy most talán békében hagyja a lányt.

Eileen nem győzött fogadkozni, még meg is esküdött rá, hogy nem találkozik többé vele.

Francesca éjszakára föltette a biztonsági láncot. Chris vállalta, hogy másnap, amíg ő dolgozik, lakatost hívat, és kicserélteti a zárat. Más nem nagyon tehetnek azonkívül, hogy figyelik, nem ólálkodik-e Brad a ház körül. Francesca megmondta Eileennek, hogy ha ez a srác beállít még egyszer, ő azonnal telefonál a rendőrségre. Éjjel alig aludt, egyre a lány összevert arcát látta maga előtt, és azon töprengett, mit értett Chris az alatt, hogy a testi sértés olyan drog, amelyről nagyon nehéz leszokni. Ki élvezheti, ha bántalmazták? Esztelenség! A lány bizonyosan tanult az esetből, és mostantól nagy ívben elkerüli Bradet. Ez csak természetes azok után, amit művelt vele.

10. fejezet

Chris lakatost hívott, Eileen kivett egy hét szabadságot. A munkahelyén azt mondta, hogy autóbaleset érte. Ő maga vallotta be Maryának, mi történt vele. Az asszony mélységesen megrendült, és nagyon örült, hogy Francescáék kicseréltették a zárat. Borzasztóan sajnálta a szerencsétlen, naiv lányt. Valóban nem tett túl nagy értelemről tanúságot az internetes ismerkedéseivel, de ezért nem jár verés. Senkivel se szabad ezt művelni. Francesca fejében megfordult, hogy Eileennek nem az internet az igazi baja; az csak olyan, mint egy bár, vagy akármilyen hely, ahol férfiakkal lehet ismerkedni. Az a baj, hogy nincs emberismerete, és vonzódik a csirkefogókhoz.

Az egész háznak időre volt szüksége, amíg lehiggadtak ez után az incidens után.

Francesca ismét randevúzott a festőjével, de csak még jobban fanyalgott tőle. Igazán kedves ember volt, de ez nem változtatott azon, hogy nem volt egyetlen közös tulajdonságuk sem, túlságosan különböztek. Nem óhajtotta még egyszer elkövetni ugyanazt a hibát, és úgy döntött, hogy lezárja az ügyet. A festő úgy viselkedett, mint egy zöldfülű. Nem úgy, mint Todd. Ő férfi volt. Mi értelme erőltetni vele a dolgot? Megkérte a festőt, hogy ne találkozzanak többé. Nagyon jól megvan ő egyedül, akárhogy nyaggatja az anyja. Thalia nem értette, hogyan lehet meg a lánya férfi nélkül, és megpendítette, hogy talán fel kellene keresnie újból a pszichiáterét. Francesca kacagott, és azt felelte, hogy remekül van. Nem sietett lekötöni magát, épp elég időt töltöttek együtt Todd-dal.

A következő megdöbbenő hír éppen Toddtól jött. Telefonált a galériába, megérdeklődte, hogy van Francesca, csevegett vele pár percig, aztán közölte, hogy vőlegény.

– Máris? – hüledezett a nő. – Még csak öt hónapja költöztél el! Mi ez a sietség?

– Negyvenegy éves vagyok. Feleséget akarok és gyerekeket. – Francesca harmincöt éves volt, mégsem érezte sürgősnek a családalapítást.

– Arról a lányról van szó, akivel pár hónapja láttalak? Magas, szőke. Együtt voltatok a Christie's árverésén – mondta csüggedten. Nehéz megszokni a gondolatot, hogy Toddnak van valakije.

– Róla. Februárban ismerkedtünk meg, január elsején házasodunk össze. Gondoltam, neked szólok elsőnek, még mielőtt hivatalosan bejelentenénk.

– Köszönöm – mondta halkán a nő. Ha Todd ezt akarja, akkor örül a boldogságának. De akkor is fáj, és a férfi tudja, hogy ezzel fájdalmat okoz neki. Nem voltak egyformák, eltérő igényeik voltak, ezért is hidegült el egymástól. Tehát Todd vőlegény. Francesca megköszönte, hogy neki szólt először, sok boldogságot kívánt, aztán kábán szédelgett egész nap.

Még akkor is letargikus volt, amikor este hazament. Chris éppen akkor szállt ki egy taxiból, amikor ő felbaktatott a lépcsőn. Most adott le egy munkát a belvárosban egy művészeti szerkesztőnek. New Age-stílusú flakont tervezett valamilyen folyékony mosószerhez. Felragyogott az arca a nő láttán.

– Milyen volt a nap? – érdeklődött. Jólesett mindkettőjüknek, hogy van kihez hazajönni.

– Nem valami jó – felelte Francesca, miközben kinyitotta az ajtót. Alig volt titkuk egymás előtt, hacsak nem a reményeik és az álmaik: azokat megtartották maguknak.

Amióta azok a szörnyűségek történtek lan anyjával és Eileennel, naponta megbeszéltek mindent, és barátoknak tekintették egymást.

– Gáz – mondta Chris, és követte a nőt a haliba. A konyhából mennyei illat áradt. Mostanra hozzászoktak, bár ez a ma esti még a szokásosnál is finomabb volt. Mindenki felajánlotta, hogy hozzájárul a koszt költségeihez, de Marya ragaszkodott hozzá, hogy ezt ő fedezze. Ez volt az ő nagylelkű ajándéka a lakótársainak, akik mérhetetlenül hálásak voltak érte. Apró ajándékokkal lepték meg Maryát, amikor csak tehették, és Chris vásárolt neki néhány üveg remek bort. – Nagyon ki vagy borulva?

Francesca csüggedten nézett rá.

– Igen, ki vagyok – felelte őszintén. – Ezt nem vártam Toddtól, legalábbis nem ilyen korán. Nyilván nagystílűnek illene lennem, és örülnöm a boldogságának, de ebben nem vagyok biztos. Még mindig búsulok, mert nekünk nem sikerült.

– De legalább tudomásul vettétek mind a ketten, és még jókor kiszálltatok a kapcsolatból. Nekem tíz évbe telt, hogy megtegyem, és addigra roncs voltam, és megundorodtam mindenféle párkapcsolattól. Nektek feleannyi idő kellett hozzá, és tisztességesek voltatok egymással. Én addig halogattam, amíg a feleségem majdnem tönkretette a magáéval együtt az én életemet is. De folyton az volt bennem, hogy hátha végleg le tud szokni a szerről. Teljesen reménytelen volt a kapcsolatunk. Nem tudtam elszakadni tőle, és arra gondoltam, hogy én majd segíthetek lábra állnia. Te és Todd egészséges emberek vagytok, de különböző dolgokat akartatok. Beláttátok ezt a ténytet, és továbbléptetek. Todd talált valakit; te is találni fogsz. Ti nem nyírtátok ki egymást a szakítással. – Francesca mindannyiszor megsajnálta, ha lan anyjáról beszélt. El sem tudta képzelni, micsoda pokol volt az a házasság. Most pedig Iannek kell elviselnie, ami még rosszabb.

– Nem vagy te még olyan öreg, hogy ne találnál valakit – mondta szelíden.

– Csakugyan nem – felelte Chris, aki harmincnyolc éves volt. – De csúnya pofonokat kaptam, és nagyon megégettem magam. Nem tudom, képes lennék-e még megbízni valakiben. A volt feleségem egyfolytában hazudott, és én hittem neki. Lefeküdt a dílerével. Három évbe telt rájönnöm, hogy nem bírja drog nélkül. A narkomániások elképesztően tehetséges hazugok, amire a volt feleségem a klasszikus példa. Még mindig sajnálom, de gyűlölöm azért, amit Iannel művel.

Francesca bólintott. A férfi házassága gyakorlatilag két éve véget ért, bár csak hat hónapja hagyta ott a feleségét. Először barátoknál lakott, aztán hotelban, most meg itt. Francesca meg volt győződve róla, hogy Chris hamarosan talál valakit. Chris meg volt győződve róla, hogy Francesca nem sokáig marad egyedül. Túl fiatalok voltak ahhoz, hogy örökre lemondjanak a szerelemről.

– Nézzük meg, mit főz ma nekünk Marya – javasolta a férfi, hogy elterelje mindkettejük figyelmét. Úgyszólván minden este ki kellett próbálniuk valamilyen receptet. Marya istenien főzött, és a házban mindenki hízott.

Francesca lement Chris után a konyhába vezető lépcsőn. Mindketten Maryára számítottak, de megdöbbenésükre egy szálas termetű, ősz hajú férfi fogadta őket a konyhában. Tüzes kék szeme és vállig érő, fehér sörénye volt. Egy pillanatig gyanakodva sandított rájuk, aztán fülig szaladt a szája.

– Francesca és Chris? – kérdezte erősen franciás kiejtéssel, mint aki tudja, kik jöhetnek. Bemutatkozott, hogy ő Charles-Edouard, és Francesca hirtelen rájött, hogy hiszen ez maga Charles-Edouard Prunier, az egyik leghíresebb francia séf, nyilvánvalóan Marya barátja! A következő percben megjelent az asszony, elmagyarázta, hogy Charles-Edouard az imént érkezett Párizsból, és ma este ő főz rájuk. Szavatolta, hogy felejthetetlen élmény lesz. Charles-Edouard ragyogó szemmel nézte. Rendkívül jóképű ember volt.

Megittak egy üveg pezsgőt, amelyet a francia férfi hozott, és felajzva várták a vacsorát. Pár perccel később hazaérkezett Eileen, aki virágot adott Maryának meg Francescának, és egy palack bort Chrisnek. A társaság éppen Franciaországról csevegett, amikor a lány belépett. Charles-Edouard eldicsekedett, hogy Marya és ő harminc éve ismerik egymást. Lerítt róla, hogy odáig van az asszonyért. Egyfolytában bókokkal halmozta el, amíg együtt főztek, mert ma este Marya volt a séfhelyettes, aki Charles-Edouard keze alá dolgozott, míg a mester fél tucat serpenyővel és egy tucat tállal zsonglörködött egyszerre. Marya ráramosolygott, és láthatólag remekül érezték magukat egymás társaságában.

A vacsora lélegzetelállító volt: mindenki egyetértett abban, hogy még nem ettek ilyen jót, amióta élnek. Charles-Edouard szerény, mulatságos, eredeti ember volt, imádatlappillogott Maryára, amiről ő derűsen nem vett tudomást. Szeretett együtt főzni Charles-Edouard-ral, fontolgatták, hogy írnak egy közös szakácskönyvet Provence finomságairól és fűszereiről, ám a nyalka francia alighanem többre vágyott a szakmai együttműködésnél.

– Imádni való! – súgta oda Francesca Maryának a mosogatásnál. – És imád téged! – Ezt igazán nem volt nehéz észrevenni, és fel is tűnt mindenkinek, amíg bekebelezték Charles-Edouard fenséges vacsoráját. A séf most Chrisszel szivarozott a kertben, a nők mosogattak, utána Eileen fölment a szobájába. – No és te? – Francesca úgy gondolta, hogy nagyon szemre való pár lenne a barátnőjéből és a séfből, aki nagyjából egyidős volt Maryával.

– Ne beszélj badarságokat! – pironkodott az asszony, aztán fölnevetett. – Hova tennéd a feleségét? Charles-Edouard tipikus francia. Bájos felesége van, aki az egyik helyettese volt valamikor, és akit ő évek óta csal. – Úgy mondta, mintha egy anyaszomorító fiútestvéréről beszélne.

– Hajlandó lenne elválni? – kérdezte Francesca kíváncsian. A remek estének, a baráti társaságnak, az isteni vacsorának és a sok finom bornak köszönhetően már Todd vőlegénysége sem fájt annyira.

– Dehogy lenne hajlandó! Francia, és a francia férfiak nem válnak. Csalják a feleségüket, amíg meg nem halnak, általában valaki másnak, például a szeretőjüknek az ágyában. Nem tudom, az asszony hú-e még hozzá, Charles-Edouard azt állítja, hogy sose voltak boldogok. Összeszed egy szeretőt minden konyhában, ahol dolgozik. Nem óhajtok belemászni ebbe a katyvaszba. Sokkal jobban szeretem őt barátnak.

– Hát az baj, mert bűbájos és nagyon jóképű. Közelébe ne engedd az anyámnak, mert levadássza, és elvonszolja a legelső válóperes ügyvédhez! Neked is ezt ajánlanám.

Marya a fejét rázta, és nevetett.

– Az anyád épp jó lenne hozzá. Én nem vagyok az. Nem tudom kezelni az ilyen férfiakat. John és én megtartottuk a hűséget az egész házasságunk alatt. Jobban kedvelem ezt a típust. Charles-Edouard mutatós és izgalmas, de nagyon-nagyon csapodár – mondta mély meggyőződéssel.

– Emlékeztet az apámra, még mielőtt feleségül vette Averyt. Az ilyen férfiak is megváltozhatnak.

– Ja, egymillióból egy. Nem szeretem az ilyen esélyt. Inkább dolgozom vele, és megtartom barátnak – mondta Marya határozottan, ámbár mosolyogva. – Így másnak a feje fog fájni miatta, nem az enyém.

A két férfi besétált a kertből a maradék kubai szivarral, amit a híres séf becsempészett a vámnál. Charles-Edouard konyakot töltött mindenkinek, és amikor félig kiürítette a konyakos poharát, közölte, hogy harminc éve szerelmes Maryába. Imádatlappillogott az asszonyra, az meg kinevette. Fenntartással fogadta ezeket a vallomásokat.

– Aha, és nem is szeretsz senki mást, csak tízezer másik asszonyt. Hosszú a lista, Charles-Edouard! – ugratta a mosolygó férfit.

– De mindig te voltál a listavezető – közölte a francia séf, és kacsintott.

– Ez csak azért van, mert engem nem kaphattál meg, és nem is fogsz. Különben is kedvelem a feleséged.

– Én is – mondta a férfi pajkos mosollyal. – Csak nem vagyok szerelmes bele. Szerintem sose voltam. Ma már jó barátok vagyunk. Egyszer megkergetett egy henteskéssel. – Valahova derék alá mutatott a szivarcsutkával, mire mindenki hahotázott. – Azóta nagyon rendes vagyok hozzá. – Azt is elmesélte, hogy Maryához hasonlóan neki sincs gyereke, és nem is vágyott rá soha. – Itt vagyok én gyerekeknek – nevetett.

Elbűvölően kedves ember volt, az este pedig varázslatos. Charles-Edouard megígérte, hogy mielőtt elutazik, főz nekik még egy vacsorát. Francescának nagyon tetszett, csak azt sajnálta, hogy nem boronálhatja össze Maryával. Nyilvánvalóan nagyon tisztelték egymást, remekül mulattak egymás társaságában, és Charles-Edouard boldogan flörtölt a kollégával. Marya úgy kivirult ezen az estén az imádattól, akár egy tavaszi virág. Öröm volt ránézni. Francesca elbúsult, ha arra gondolt, hogy egy ilyen csinos, tehetséges, kedves asszonynak egyedül kell élnie. Maryát nem zavarta, ennek ellenére Francesca meg volt győződve arról, hogy egyszerűen muszáj magányosnak éreznie magát hébe-hóba. Maryából hiányzott az ő férfibolond anyjának a harsánysága, és ez még vonzóbbá tette. Nagyon nőies volt, ahhoz pedig kétség nem fért, hogy a francia séf bolondul érte. Tényleg kár, hogy nős. Persze Maryának igaza van, és jól ismeri a mestert. Charles-Edouard szeretettel, gyöngéden beszélt a feleségéről. Persze hogy sose válna el tőle. Nagyon tipikus francia.

Miután elbúcsúztak tőlük, Francesca és Chris fölmentek a lépcsőn. Megálltak a férfi ajtaja előtt a pihenőn, és néhány percig beszélgettek Charles-Edouardról. Tényleg eredeti ember, és zseniális szakács. Toddról nem esett több szó. Chris nem akarta felzaklatni a nőt, Francesca még mindig nem tette túl magát a híren, de már korántsem fájt annyira. A beszélgetés után Francesca ment tovább az emeletre, Chris visszavonult a szobájába. Beszélt Iannel vacsora közben, és úgy tűnt, hogy minden rendben van.

Csend lett a házban, miután mindenki elvonult lefeküdni. Alaposan fogyasztottak a testes fajborokból. Charles-Edouard Château d'Yquem-et szolgált fel a desszerthez, ami végképp kiütötte a vacsorázókat. Az igazak álmát aludták, amikor Eileen, kezében túsarkú cipőjével, lábujjhegyen leosont a lépcsőn. Nesztelenül kinyitotta a bejárati ajtót, majd halkán becsukta. Odakint Brad várta. A motor a sarok mögött parkolt, a srác mérgelődött.

– Mi tartott ilyen sokáig? Egy órája várlak!

– Ne haragudj! – Eileen riadtan nézett rá. A zúzódások annyira elhalványultak, hogy már el lehetett takarni őket alapozóval. Brad bebizonyította neki, hogy ő provokálta ki a büntetést, mert nem védte meg úgy, ahogyan illik, és nagyon bepöccentette. A lány apja is mindig azt mondta, hogy ő, Eileen a hibás, amikor lehajította vagy őt, vagy az anyját a lépcsőn. A lánya karja kétszer is eltört miatta. – Ki kellett várnom, hogy mindenki lefeküdjön! – magyarázta. Brad dühösen nézett rá, amikor befordultak a sarkon, amely mögött a moci parkolt.

– Hát mi vagy te? Tizenkét éves? Fizeted a laktórt. Az a ribanc nem írhatja elő, hogy mit tegyél!

– De igen! Ez az ő háza. Kidobhat.

– Kapja be! – mondta Brad dühösen, és odanyújtott a lánynak egy bukósisakot. A következő percben elhúztak. Eileen a hátsó ülésen úgy kapaszkodott Bradbe, mint egy vízbefülő. A srác nagyon pipás volt, de Eileen nem engedett abból, hogy nem jöhet fel a házba, így most Brad lakására mentek. A lány jóvá akarta tenni, hogy korábban felidegesítette. A szeretőjének igaza van. Nem védte meg a többiek előtt, Brad pedig rávezette, úgy, mint az apja annak idején, hogy ő a hibás, és ráadásul még utálatos is. Ma éjszaka bebizonyítja neki, hogy ez nincs így!

11. fejezet

Eileen másnap hajnalban surrant be a házba, mielőtt a többiek felkeltek volna. Gyereknek érezte magát ismét. És senki se tudta, hogy kiszökött! Brad nem hozta haza, így taxiba szállt, de különben sem szerette volna, ha a házban meghallják a motorberregést. Bőven maradt ideje, hogy lezuhanyozzon és átöltözzön a munkához. Brad csodálatos volt: édes, aranyos, gyöngéd, és a lány még életében nem szexelt ilyen jól. Igazán kár, hogy a lakótársai nem ismerik jobban Bradet! Olyan jóra való ember! Épp csak rossz volt a startjuk. Remélhetőleg Francesca idővel megenyhül, és megbocsát Bradnek. Estére újabb randevút beszéltek meg. Ezzel a sráccal vad mámor a szerelem.

Otthon csendes este volt: Marya recepteket böngészett, Francesca mosott, Chris az ágyban olvasott. Eileen azt mondta, programja van a munkatársaival. Előző nap olyan mozgalmas estéjük volt Charles-Edouard-ral, hogy úgy döntöttek, mára szabadságot ölnek magukat. Marya hagyott egy kis levest a tűzhelyen, Francesca éppen az emeletre tartott a mosott ruhával, amikor Chris fejvesztetten kirentott a szobájából.

– Ismét megcsinálta! – kiáltotta egyszerre dühösen és riadtan. – Megint túlادagolta magát! Most kómában fekszik. Isten végignézte, és azt mondják, magánkívül volt, amikor megtalálták az anyját. Nem tud beszélni, mert sokkot kapott. Egy pasas is volt náluk. Meghalt. Úgy vélik, ezúttal a volt feleségem sem ússza meg. – Valahol a szíve mélyén azt remélte, hogy így lesz. Mennyivel könnyebb lenne Iannek! Most minél előbb el akarta hozni a kisfiát. Leviharzott a lépcsőn, és kivágódott az ajtón. Francesca csak bámult utána, és imádkozott, hogy a gyerekek ne legyen baja.

Ébren várta, hogy megjöjjenek. Hajnali négykor érkeztek. Chris az ölében hozta a fiát, aki mélyen aludt. Francesca lejött eléjük a lépcsőn, mikor meghallotta, hogy csukódik a bejárati ajtó.

– Hogy van lan? Nem esett baja? Tud már beszélni? – Ugyanúgy aggódott, mint a férfi, aki élőhalottnak látszott. Iszonyú éjszakája volt.

– Szólt pár szót, mielőtt elaludt. Azt mondták, hazahozhatom. Végignézte a pasas aranylövését, ami rettenetes sokk egy gyerekek. Kimberlyt vádolják miatta. Ilyenkor ez szokott történni: az életben maradottakat teszik felelőssé. Ezért nem értesítik a rendőroket túlادagolás esetén. A volt nejem most alighanem fogdába vagy börtönbe kerül, ha ugyan az apja ügyvédei ki nem hozzák már megint.

– Ő hogy van?

– Megint megúsza – dühöngött Chris. – Akkor kezdett éledezni, amikor eljöttem. Nem engedhetem, hogy Iannel még egyszer ez történjék!

Francesca követte a szobájába, ahol a férfi letette a kisfiút az ágyra, aki meg se moccant.

– Teletömték nyugtatóval, mert hisztériás rohamot kapott a kórházban. Azt hitte, hogy az anyja meghalt. Most háborút indítok lanért, és győzni fogok! Ezek után egyetlen ép elméjű bíró sem adhatja vissza az anyjának! Nem tűröm, hogy még egyszer ezt csinálja a fiammal!

Francesca bólogatott, és közben azon töprengett, ki lehet ennek az asszonynak az apja, akinek a jogászhai mindig nyerne. Chris mondott valami ilyesmit korábban is, de ő persze nem kérdezett rá. Számít ez? Itt most egyedül lan számít.

Lement a konyhába, hogy hozzon Chrisnek egy csésze meleg tejet. Éppen fölfelé indult vele, amikor meglátta a beosonó Eileent. Igencsak későre járt egy olyan programhoz, amelyet munkahelyi barátokkal szervezünk. A lány ruházatából Francesca arra következtetett, hogy a lánynak randevúja volt, csak azt nem tudta, hogy kivel. De legalább nem hozta haza. Reménykedett, hogy jóra való ember az illető. Eileen mindenesetre boldogan szaladt fel a lépcsőn a szobájába. Francesca is felvitte Chrisnek a meleg tejet. A férfi egy karosszékben ült, és lant figyelte, aki mélyen aludt a felső ágyon.

– Hatalmas botrány lesz belőle, ha az anyja börtönbe kerül – mondta a tejet kortyolgatva. Egy cseppet sem sajnálta a volt feleségét, ha ő ezen az áron megkapja a gyereket. Kizárólag a fiával törődött. A feleségéből évek óta nem érdekelté más azonkívül, hogy milyen hatással van Ianre.

– Ne emészd most magad ezen – mondta halkán Francesca a félhomályos szobában. – Inkább aludj egy kicsit! Ezzel holnap is foglalkozhatsz. – Tudta, hogy az apára pár napon belül vár egy újabb átmeneti gyerekfelügyeleti tárgyalás. Ez a dolgok rendje. A gyerekfelügyeleti esetek elsőbbséget élveztek minden mással szemben.

– Köszönöm – sóhajtotta a férfi. Francesca csendesen visszatért a saját szobájába.

A másnapi újság címdalából megtudta Chris feleségének kilétét. Kimberly Archibald a keleti part egyik leggazdagabb családjából származott. Az apja befektetésekkel duplázta meg irdatlan vagyonát. Lényegében azt tudta meg a cikkből, amit a férfi már elmondott éjszaka, vagyis hogy a volt feleségét emberöléssel vádolják, mert a lakásán meghalt egy másik kábítószerfüggő. Az újságíró szerint az asszony szerezte be a drogokat. Francesca mérhetetlenül szánta Christ és a fiát.

Áttért a második bekezdésre, és szeme-szája tátva maradt. Hogy ő micsoda liba volt! Itt azt is megírták, hogy Kimberly Archibald a befolyásos bostoni politikuscsaládból származó Christopher Harley-nek az elvált felesége; azé a Christopher Harley-é, akinek – és ez még fontosabb! – egy valódi Calverson-lány az anyja! Vagyis szenátorokkal, kormányzókkal és két elnökkel állnak rokonságban. Chris és Kimberly házassága két hatalmas család szövetsége volt, amelyhez Archibaldék adták az anyagi, Harley-ék a politikai tökélet. Chris tehát nem reklámgrafikus, aki csendesen éldegél a Charles Street-i albérletben, hanem egy híres család örököse, amelytől, úgy látszik, elszakadt, és teremtett magának egy minden feltűnéstől mentes, egyszerű életet, amíg a volt felesége miatt föl nem került New York összes újságjának címlapjára. Igen, ez a szerény ember!

Francesca eltette az újságot egy fiókba, nehogy Ian meglássa, ha majd lejönnek reggelizni. Marya még mindig nem tudta, mi történt az éjszaka. Elcsodálkozott, amikor meglátta a sápadt, megviselt kisfiút, de nem tett megjegyzést. Ian nem mosolygott, némán ült a reggelinél. Még akkor sem szólalt meg, amikor Marya feltárolta a kedvenc Miki egér palacsintáját. Almosnak látszott a nyugtatóktól, és nagyon keveset evett.

– Mi történt? – súgta oda az asszony Francescának, amikor Chris megköszönte a reggelit, és visszavitte a fiát az emeletre. Feszültnek és kimerültnek látszott. Ő sem olvasta még az újságot, amelyet Francesca most odaadott Maryának. Az átfutotta a cikket, és levegő után kapott. – Jézusom, de szörnyű! Remélem, ez a szegény ember most már megkapja végre a fiát!

– Azt kellene, főleg ha az asszonyt börtönbe zárják. De Chris úgy véli, hogy a volt apósa úgymint megakadályozza.

– Talán mégse – mondta a bölcs Marya. – Ian ijesztően fest.

– Végignézte, ahogy egy férfi meghal náluk, és az anyja is túlradagolja magát.

– Ilyennek nem szabad megtörténnie! – Borzasztóan sajnálták az apát és a fiát. Chris visszajött az emeletről. lant fent hagyta, mert el akarta olvasni az újságot. Mire a cikk végére ért, kifutott a vér az arcából.

– Szép, ugye? – kérdezte komoran. Maga a sztori is elég szörnyű, de azt különösen utálta, hogy nemzedékekre visszamenően megrajzolták a családfáját. De legalább az ismerősei többségének eszébe sem jutna feltételezni valamiféle kapcsolatot vele. Hála istennek, azt kihagyták, hogy lan is ott volt. Úgy látszik, mégis jár valamennyi kímélet egy hétéves gyereknek. – Égesd ezt el, jó? – kérte, és Francesca kezébe nyomta a lapot, majd visszatért az emeletre. Eileen bejött a konyhába, Francesca elmagyarázta neki, mi történt, és a lány szörnyülködött. Egyikük sem említette a hajnali hazatérést. Az sem került szóba, hogy a lány merre járt. Francesca továbbra is azt vallotta, hogy semmi köze hozzá addig, amíg Eileen nem kockáztatja mindnyájuk biztonságát azzal, hogy nem a megfelelő személyt hozza haza. Remélhetőleg most már használja az esztét.

Chris azon a napon nem engedte iskolába a fiát. A gyerek még akkor is nagyon hallgatólag volt, amikor Francesca és Eileen hazatért a munkából. Aznap este náluk volt Charles-Edouard is. A délutánt Maryával töltötte: recepteket böngésztek, és a közös könyvről beszélgettek. Felajánlotta, hogy készít egy könnyű vacsorát, és Iannek süt egy különleges pizzát. Vásárolt langusztát és garnélát, majd Maryával rövid idő alatt elkészítették a legújabb lakomát. Az asszony elmesélte neki, mi történt Chris fiával, és Charles-Edouard borzasztóan sajnálta a gyereket. Amikor lan délután bejött a konyhába, bemutatkozott neki, és megkérdezte, hogy igénybe vehetné-e pár percre a segítségét. Most találkoztak először. Arra kérte, hogy fogjon a kezébe egy tojást, és álljon mozdulatlanul. A gyerek egykedvűen ácsorgott a tojással. Charles-Edouard nagyon komoly képet vágott, és hirtelen előhúzta lan füléből a tojást.

– Ezt meg miért csináltad? – kérdezte gyászosan. – Arra kértelek, hogy fogd a tojást, nem arra, hogy dugd a füledbe! – A kisfiú még nyomorúságos lelkiállapotában is kénytelen volt vigyorogni.

– Nem, nem, ez komoly dolog! Fogjad csak meg azt a tojást, kérlek! És ne mozogj! Ja, igen, és ebbe a kezedbe egy sárgarépat. Kiváló! Kérlek, figyelj az utasításaimra! Én egy nagyon híres séf vagyok? – lan már mosolygott, és amikor a tojás az orrából, a sárgarépa a gallérja alól került elő, kipukkadtt belőle a nevetés. Előbb kuncogott, aztán valósággal sikongatott, amikor a pulóvere alól egy újabb tojást, a farmerja zsebéből egy citromot varázsolt elő Charles-Edouard. – Benned se lehet megbízni – panaszkodott a híres séf, és váratlanul zsonglörködni kezdett három tojással, számos zöldséggel és két kanállal. Hibátlan mutatvány volt, amíg az egyik tojás le nem esett és össze nem tört a földön, lan visított a gyönyörűségtől. Charles-Edouard úgy tett, mint aki zavarba jött, elejtette a többi tojást is, és még nagyobb rendetlenséget csinált. Addigra mindenki vigyorgott.

lan fölneézett a fehér sörényű, szálas emberre, és közölte vele, hogy tényleg nagyon buta. Végre beszélt, végre nevetett! Francesca könnyes szemmel figyelte őket. Charles-Edouard csodálatosan bánt a kisfiúval. Ugyanolyan jó volt bohócnak, mint szakácsnak.

Marya feltakarított, Charles-Edouard letelepedett egy székre, és a térdére ültette a kisfiút.

– Segítenél nekem vacsorát főzni? – kérdezte, lan bólintott. A francia séf a gyerek kezébe nyomott egy szakácssapkát, megmutatta neki, hogyan kell rákot főzni, majd felszólította a jelenlévőket, hogy tapsolják meg ifjú helyettesét, valahányszor rászolgál.

Megtanította a gyereket pizzát készíteni, és magasra dobálta a levegőbe a tésztát. Megint nagyon finom lett a vacsora, de még ennél is jobb volt, hogy lan egyfolytában karattyolt. Az apja hálálkodott, miközben újabb kubai szivarokat szívtak el a kertben, mire Charles-Edouard úgy tett, mintha semmiség lenne az egész, ám Chrisnek mindent jelentett, és a világhírű séf örökre biztosította magának az apa szeretetét azzal, amit a fiáért tett. Sokkal többet ért minden szociális gondozónál vagy pszichiáternél.

Charles-Edouard ezután elment, de megígérte, hogy a hétvégén visszajön, és főz nekik vacsorát. Marya azt javasolta, hogy Francesca hívja meg erre az alkalomra az anyját. A nő borzadt a gondolattól, de tudta, hogy Thalia imádni fogja.

Másnap felhívta, meghívta, és az anyja el is fogadta a meghívást. A következő napon megvolt a gyermekfelügyeleti tárgyalás, amiből a média óriási felhajtást csinált. Az asszony ügyvédei nem is próbáltak kifogással élni. Azt se tudták, mihez kapjanak, hogy Kimberlyt kimossák az emberölés vádjá alól. Chris ügyvédje figyelmeztette őket, hogy most már az állandó gyermekfelügyeletet követelik, és vérre megy a harc. Az apában nem maradt semmi szánalom a volt felesége iránt, mivel sorozatosan veszélybe sodorta a fiát. A tárgyaláson megítélték neki az ideiglenes gyermekfelügyelet jogát, és bekerült az esti tévéhíradóba. Thalia is látta, és azon nyomban felhívta a lányát.

– Tudod, ki ez az ember? – Mérhetetlenül imponált neki Chris familiája. Francesca a maga részéről sokkal többre tartotta a férfi szerénységét és tapintatát.

– Tudom.

– Az ország egyik legbefolyásosabb családjából származik!

– Gondolom. Ő nem emlegeti. Egyébként borzasztóan megviseli őt is meg a fiát is ez az egész ocsmányság.

– Hát az az asszony tényleg egy roncs. Sajnálom a szüleit.

– Én a fiát sajnálom. Hétéves, és rengeteget kellett szenvednie az anyja miatt.

Thalia ehhez nem fűzött megjegyzést.

– El se hiszem, hogy Charles-Edouard Prunier főzi nálatok a vacsorát holnap este! Alig várom? –terelte a szót kellemesebb témára. – Hogy hoztad ezt össze?

– A séf Marya barátja.

– Igazán érdekes lakótársakat sikerült szerezned! – mondta az anyja olyan derűsen, mintha ez az ő ötlete lett volna. De hát ő már csak ilyen. Ha valami nem sikerül, más a hibás. Ha valami jól sikerül, az Thalia érdeme, és elvárja érte a dicséretet.

Francesca szívesen meghívta volna az apját és Averyt is, de jobban elviselte a szüleit külön-külön, mint együtt. Az anyja időnként vetélkedni akart Averyvel, ami elég nagy stresszt jelentett Francescának.

Thalia alaposan kiöltözött a szombat esti vacsorára: rövid, szexi, fekete ruhát viselt, toronymagas túsarkút húzott hozzá. Francesca észrevette, hogy Charles-Edouard a szemét mereszti a vendégre, amin Marya fényesen mulatott. Ő egyébként mokaszint, fekete pulóvert, farmert és szakácskabátot viselt. Ian ismét séfsapkában pompázott, és igen elégedettnek látszott.

Kaviáros capellinit ettek, utána bélszínt Châteaubriand-módra, libamájpástétomot és fekete szarvasgombát. Isteni vacsora volt, Thalia kissé becsipett a boroktól, és természetesen irgalmatlanul flörtölt Charles-Edouard-ral, amiért Marya egy cseppet sem orrolt.

– Isteni! – közölte Thalia a lányával, amikor a férfiak kimentek szivarozni. Követte őket Ian is, aki az ujjára húzta a szivargyűrűket.

– Ne lovalld bele magad, mama – csipkelődött Francesca. – Nős, azonkívül francia, vagyis nem válik el a kedvedért.

– Azt sosem lehet tudni. Történtek már furább dolgok is! – mondta magabiztosan az anyja.

– De nem Franciaországban! – szólalt meg Marya és Francesca egyszerre, amin jót nevettek. Eileen elment, azt mondta, randevúja van egy új fiúval. Ő volt a legkapósabb és a legboldogabb lány az egész városban. Láthatólag jól alakult az élete, aminek Francesca örült.

Eileen szerette a munkáját, szerette a lakótársait, és amióta Bradet állítólag leépítette, ismét élvezte az életet.

– Rendkívül jóképű, bűbajos ember! – áradozott Thalia. Francesca leszállította a fellegekből, mert közölte vele, hogy a francia séf évek óta szerelmes Maryába.

– Ez nem tisztességes! – panaszkodott az anyja egyenesen Maryának. – Magának még csak nem is kell férfi! A tulajdon szájából hallottam! Nekem kell, erre ő magába szerelmes!

– Nem szerelmes ő senkibe – mondta az asszony hanyagul. – Csak szereti a nőket. Minél több, annál jobb. Jó barátok vagyunk évek óta.

– Micsoda tékozlás! – sopánkodott Thalia, és amikor a férfiak visszajöttek, ismét kipróbálta csábjait a híres séfen. Francesca, noha mindig csak szégyenkezett miatta, kénytelen volt elismerni, hogy az anyja még mindig gyönyörű. Szenzációsan festett fekete ruhájában, túsarkújában, a lábát megirigyelhette volna egy húszéves is. Villogtatta eleget, ám Charles-Edouard-t hidegen hagyta, mert ő csak Maryát látta a világból, így aztán Thalia némileg leforrázva távozott. Most az egyszer nem hatott a varázsa. Charles-Edouard ugyan elismerte, hogy szép asszony, de akkor sem kellett volna neki. Mellesleg nős is, gondolta Francesca. Még egy nővel több már sok lett volna a jóból.

Újabb tökéletes estét köszönhettek Charles-Edouard-nak, sok-sok érdekes beszélgetéssel, mennyei ételekkel. A séfnek a főzés mellett az irodalom és a történelem volt a szenvedélye. Lustálkodós vasárnap következett. Charles-Edouard eljött Maryáért, mert ki akartak próbálni együtt egy új kínai éttermet, amelynek főszakácsát Pekingben ismerte meg a francia séf. Chris és Ian elmentek a hajómodellek úszatójához. Francescának otthoni munkája volt, Eileen nem jött haza tegnap este óta.

Francesca délután egy új művész diaposítívjait nézte, amikor hallotta, hogy Eileen bejön. Kikiáltott a lánynak, akit ültéből nem láthatott. Fel kellett állnia az újabb diaposítívokért, és ekkor meglátta a lépcsőn fölfelé tartó Eileent. A lány hétrét görnyedt, és alig bírt mozogni. Megfordult, boldogtalanul ránézett Francescára, akinek elakadt a lélegzete. Eileent ismét agyba-főbe verték.

– Ki tette ezt veled? – kérdezte a lányt, és átkarolta, hogy segítsen fölmennie. Eileen sírt, és nem volt hajlandó válaszolni. – Már megint Braddel találkoztál? – A lány lassan bólintott.

– Olyan kedves volt hozzám! Úgy szeret engem, de én megint felbosszantottam! Azt hitte, hogy gúnyt űzök belőle. Azt mondta, hogy megaláztam a barátai előtt.

– Eileen, esküdj meg nekem, hogy segítséget kérsz! Nem találkozhatsz többé ezzel az alakkal!

– Tudom! Ő maga mondta, hogy látni sem akar többé! Azt mondta, hogy torkig van velem, és ne is telefonáljak! Elment! – Dehogyan ment el, gondolta Francesca, nem megy az el soha. Visszajön, és megint ugyanezt csinálja a lánnyal. Eileennek kell otthagynia. Féltő, hogy a lánynak ehhez se bátorsága, se ereje.

Föltámogatta Eileent a szobájába, aztán magára hagyta. Émelyegve tért vissza a földszintre. Chris nem alaptalanul félt. Eileennek ez a rémes pasas és a testi sértés a drogja.

12. fejezet

A Charles Street 44 lakói ezúttal kevésbé voltak megértőek Eileenhez. Marya, aki öt napon keresztül hordta föl a lánynak a leveket és a pépes ételeket, alaposan megdorgálta. Azonfelül, hogy Brad most is feketére verte a lány szeme alját, és fasírhúst csinált az arcából, a fogait is meglazította, emiatt három nap alatt kétszer kellett fogorvoshoz mennie. Az asszony figyelmeztette, hogy a saját érdekében ne találkozzon többé vele. Francesca könyörgött, hogy kérjen segítséget, Chris rá se bírt nézni.

– Torkig vagyok az eszelősökkel, a narkósokkal és az önpusztítókkal! – dühöngött Francescának. – Ez már függőség. Ha a szobája falához láncolod, akkor is kiszökik a pasashoz, és az ismét eltángálja. Ez a lány beteg! Ugyanezt csináltam végig Kimmel és a drogjaival. A függőség ellen nem harcolhatsz; volt annyi eszem, hogy meg se próbáljam. Eileen foggal-körömmel ragaszkodni fog a szenvedélyéhez. Semmiben sem különbözik a drogosoktól. Az ilyeneket nem lehet leszoktatni, sem szépen, sem csúnyán, csak te készülsz ki tőlük.

– Akkor se tehetem, hogy szó nélkül hagyjam? – makacskodott Francesca, aki nagyon ridegnek találta a férfi viselkedését.

– Csak az idődet pazarlód. A lánynak akarnia kell, hogy segítsenek rajta, és amíg ez nem történik meg, falra hányt borsó minden, amit csinálsz.

Siralom volt ránézni Eileenre. Hogyhogy nem szorult semmi önbecsülés egy ilyen kedves lányba? Hát most már tudják. Az apja kiverte belőle. Elvárja a bántalmazást, mert azt hiszi, hogy rászolgált.

A munkáltatóinak is elégük lett. Eileen kénytelen volt kivenni egy hét szabadságot, amíg a zúzódásai annyira elhalványultak, hogy alapozóval álcázhatta őket. Amikor ismét jelentkezett munkára, elbocsátották. Azon a délutánon sokkos állapotban tért haza. Munkánélküli lett belőle. Brad közölte vele, hogy látni sem akarja többé, és nem állt szóba vele. Becsapta az ajtót a lány orra előtt, és Eileen örökké Francescát faggatta, hogy szerinte felhívja-e még őt Brad valaha. Morbid helyzet volt.

Francesca csak annyit válaszolt minden alkalommal:

– Remélem, nem! –, és kezdte belátni, hogy Chrisnek volt igaza: a szenvedés függést okozhat. Eileennek elvonási tünetei voltak, amióta nem találkozhatott brutális fiújával. Nem volt hajlandó segítséget kérni. Francesca csak abban reménykedett, hogy Brad olyan hosszú ideig nem jelentkezik, ami elég lesz arra, hogy kiürüljön Eileen szervezetéből, és a lány talán észre tér végre.

Ian anyja meg azt követelte, hogy hozzák be a fiát a fogdába. Chris kereken megtagadta, arra hivatkozva, hogy az élmény tönkretenné a gyereket. Ezt az a két pszichiáter is megerősítette, akik beszéltek Iannel. A gyerek most kezdett helyrejönni, amikor az apjával lehetett és normális életet élhetett.

Charles-Edouard sokat időzött mostanában a háznál, ahol a közös könyv előkészítésén dolgoztak Maryával. Ian árnyékként követte, ha betoppant. A férfi francia nyelvre és egyszerű fogásokra tanította. Szerette a kisfiút, és nagyon értett a gyerekek nyelvén. Bár ő maga sosem akart apa lenni, sajnálta a kisfiút azért, amin át kellett mennie. Ian különösen azt szerette, ha Charles-Edouard úgy tett, mintha előhúzna az ő füléből egy tojást, sőt akár kettőt. Ilyenkor könyörgött, hogy csinálja még egyszer, és a gavalléros séf rögtön megismételte a mutatványt.

– Ugyancsak gyakori vendég a barátod mostanában, nem? – vetette oda Francesca mintegy mellékesen egy alkalommal, amikor egyedül voltak a konyhában Maryával.

– A könyvön dolgozunk – felelte az asszony ártatlan arccal.

– Biztos, hogy annyira ragaszkodik a feleségéhez? – kérdezte Francesca, aki az ellenkezőjében reménykedett. Olyan aranyosak voltak együtt! Ám Marya csökönyösen hajtogatta, hogy úgysem lesz a dologból semmi, és hitte is, hogy ez az igazság. Nem óhajtott viszonyt kezdeni egy nő emberrel, amit a hódolója is tudott, noha már harminc éve próbálta jobb belátásra téríteni. Marya következetesen kinevette, és emlékeztette rá, hogy nő ember.

Charles-Edouard a hónap végén készült visszatérni Párizsba, ahonnan Dél-Franciaországba akart utazni. Marya azt tervezte, hogy júliusban követi, és tovább dolgoznak a könyvön. Utána egyedül utazna el Spanyolországba és Olaszországba, hogy végiglátogassa az ismerős séfeket és azokat az éttermeket, amelyeket fel akart deríteni. Az augusztust Vermontban töltené, hogy szeptemberben térjen vissza New Yorkba. Ez több mint két hónapnyi távollétet jelentett. Francesca előre tudta, hogy nagyon fogja hiányolni a barátnőjét. Neki is ki kellett találnia valamit a nyárra. Marya és az anyja is hívták, hogy kísérelje el őket Európába, de ő Maine-ben akart vitorlázni a barátaival, mert amikor Todd-dal élt, akkor is ezt csinálták négy éven át. A maine-iek tulajdonképpen Todd barátai voltak, de ő is összebarátkozott velük, és nagyon szerette őket. Todd azt tervezte, hogy egy másik időszakban ő is ellátogat Maine-be új barátnőjével.

– Ez nem egészséges – szögezte le Francesca anyja. – Ugyanazokat a dolgokat csinálod, mint vele. Valami másra lenne szükséged. – Thalia St. Tropez-ba és Szardíniára készült, mint minden nyáron, vagyis ő is a szokásai rabja volt. Bár Francesca nyaralási terveihez Chrisnek is volt pár szava.

– Biztos, hogy ugyanoda akarsz menni, ahova ő, még ha más héten is? Elég bizarr dolognak tűnik. – Mindketten tudták, hogy Todd a menyasszonyával utazik.

A nő megmakacsolta magát.

– Szeretek Maine-ben vitorlázni!

– Eljöhetsz Martha's Vineyardra, meglátogathatsz minket. Nagyon szívesen látnánk. – Apa és fia az egész júliust és az augusztus nagyobb részét Martha's Vineyardon akarták tölteni. Chris munkát is betervezett a nyárra. A Harley-családnak hatalmas birtoka volt a szigeten. Francesca mégis ódzkodott a gondolattól. Ők csupán barátok voltak, és túl előkelőnek találta a Harley-famíliát. Halálra rémült volna tőlük. Fontolgatta, hogy elutazik egy montanai vagy egy wyomingi tanyára, esetleg megnézi a Grand Tetons nemzeti parkot, de nem akart egyedül menni. Avery és az apja Aspenbe készültek, de neki Aspenhez sem volt kedve, mint ahogy Európához sem, se Thalia, se Marya társaságában. Maga se tudta, hova menjen. Drága vakációt nem engedhetett meg magának. Egyszerűbb volt ismét Maine-ben vitorlázni a barátaik hajóján. Úgy érezte, neki muszáj azt a galériát vezetnie, amelyet Todd-dal közösen alapítottak, abban a házban laknia, amelyet közösen vásároltak, és ugyanúgy vakációznia, ahogy együtt tették éveken át.

– Valamilyiket feladhatnád – javasolta Chris tapintatosan.

Francesca megakadt ebben a kátyúban, és nem bírt olyasmit csinálni, amit nem csináltak korábban a barátjával. Ám ezt még magának sem akarta beismerni. A maine-i vitorlázás legalább más környezetet, friss levegőt, lazítást jelent. Ott mindig olyan jól szórakozott. Augusztus első három hetét szánta rá.

Egyedül Eileen nem tervezett semmit, és nem is engedhette meg magának a nyaralást, mert munkanélküli volt. Félretett annyi pénzt, amelyből számításai szerint két hónapig megélhetett, és úgy gondolta, hogy addigra talál munkát. Francesca fölvetette, hogy utazzon haza a családjához San Diegóba, de nem akart. Francesca arra gondolt, amit a lány apjáról hallott, és nem erőltette tovább. Sajnálta Eileent, mert nincs hova mennie.

Ámbár most, hogy nem kellett bejárnia dolgozni, tulajdonképpen vakáció volt az egész élete. Elkezdte szétküldözgetni a szakmai önéletrajzát különböző speciális oktatási intézményeknek, de eddig sehol sem kínáltak munkát. Nem voltak jók a referenciái, mert az előző munkahelyén túl sokat mulasztott Brad miatt, és ez megnehezítette, hogy új állást találjon. A férfi nemcsak bántalmazta, de a kenyeret is kivette a kezéből. Egyébként azóta nem hallatott magáról, aminek Francesca örült. Talán örökre eltakarodott. Chrisnek kételyei voltak.

– A pszichopata sose téveszti szem elől a prédáját. Visszajön az.

– Találhatott egy másik gyepálni való nőt – jegyezte meg Francesca cinikusan.

– Akkor is visszajön – erősködött a férfi, aki most már alig állt szóba Eileennel. A lány függősége túlságosan emlékeztette a volt felesége drogozására, amelytől épp eleget szenvedett. Nem akart az életébe egy újabb függőt, még barátnak sem. A mazochizmusnak és a narkomániának ugyanaz a kórtana, gondolta. A lány betegesen ragaszkodik ahhoz, hogy bántalmazzák, azért is olyan nehéz leszoknia róla. Mivel nem volt állása, Eileen az ideje nagyobb részében föl sem kelt az ágyból. Ott sírt Brad után, ahelyett hogy munkát keresett volna. Francesca tehetetlenül figyelte, hogyan pörög egyre mélyebbre az örvényben.

A társaságból Charles-Edouard távozott elsőnek, vissza Franciaországba. Elutazása kongó ürt hagyott maga után. Sokkal izgalmasabb volt az élet a színpompás egyéniségű francia társaságában. Marya bevallotta, hogy neki is hiányzik, ám ők pár hét múlva úgymint találkoznak Provence-ban, hogy tovább dolgozzanak a könyvükön.

– Talán ezen a nyáron otthagyja a feleségét? – reménykedett Francesca, de az asszony csak nevetett. Ő nem várta, hogy Charles-Edouard ilyet tegyen, és meg is mondta, hogy nem tudná, mit csináljon, ha a férfi rászánná magát.

– Az én életemben nincsen hely egy férfinak – magyarázta tárgyilagosan. – Így szeretem az életet, ahogy van. Nagyon jól érzem magam. Túl öreg vagyok már ahhoz, hogy férfit fogjak, és nem is akarok. – Francescának akaratlanul arra kellett gondolnia, hogy mennyire különbözik ez az asszony az ő anyjától. Thalia egyetlen reménye az volt, hogy sikerül fölszednie egy férfit St. Trapézban vagy Porto Cervóban. Mindenfelé éltek barátai, és legalább két hónapot szándékozott Európában tölteni, ahogy minden évben tette. Velencébe is el akart utazni egy óriási bulira. Sokkal csillogóbb nyarai voltak, mint a lányának, vagy mint Francesca bármelyik ismerősének.

Chris és a fia a július negyedik hétvégén utaztak el Martha's Vineyardra. A férfi családja piknikezést, peccsenyesütést, családi futballmeccset tervezett; lan az unokatestvéreivel töltheti a nyarat, távol a kínszenvedéstől, amelyet az anyja mellett kellett átélnie. Jól jött ez a vakáció neki is, az apjának is. Vineyardon mindig nagy társasági élet volt, és ott lakott az összes régi barát. Olyasfajta élet volt, amelyet Chris egész évben került, de nyáron nem bírt ellenállni a vonzásának. Ott lesznek Vineyardon a szülei is, akikkel nem állt meghitt viszonyban, de a nagyszülők látni akarták unokájukat. Hazafelé jövet meg kell állniuk Newportban, hogy a fia találkozhasson az anyai nagyszüleivel. Chris utálta őket, de már megígérte, hogy lan náluk tölthet egy hosszú hétvégét. Ennyire volt hajlandó.

Archibaldék csökönnyösen védelmezték a lányukat, Christ hibáztatták, amiért elhagyta, tagadták, hogy Kimberlynnek bármiféle problémája lenne, bár ez most már nehezebben ment, amióta bekerült a képbe az emberölés vádja. Az asszony még mindig fogdában volt, és akárhogy manipulált az apja, a bíró nem volt hajlandó óvadék ellenében szabadlábra helyezni. A fogdában elvonókúrára fogták.

Marya július tizedikén indult Franciaországba, hogy ott lehessen a nemzeti ünnepen. Pár napot Párizsban töltött Provence előtt, hogy végiglátogassa séf barátait, akik közül néhányan a párizsi legjobb éttermetek vezetői. Ő is itt tanult fiatalon, és máig voltak

kedves barátai. Utána akart lemenni Provence-ba, hogy Charles-Edouard-ral nekifeküdjenek a munkának.

Temetői csend lett a házban, amióta elmentek a többiek. Francesca arra használta az időt, hogy megcsináltasson néhány javíttatást, és pihenjen. Minden nap korán végzett, a galériában egyébként is a nyár volt a holt szezon. Júliusban sose adtak el semmit, és augusztus nagy részében zárva tartotta a galériát. Volt ideje rendbe tenni a nyilvántartását, és átnézni az új művészek diapozitívjait. Ha hazament, mintha egy kriptába érkezett volna. Elkövette azt a hibát, hogy unalmában randevúzott az egyik festőjével. Leitták magukat a sárga földig, és a férfi részegségében a barátnőjét siratta, akivel nemrég szakított. Francesca teljesen depressziós lett az estétől.

Másnap a művész felhívta, és bocsánatot kért. Totál csőd volt az egész este, és ez arra intette Francescát, hogy ne randevúzzon a saját művészeivel. Mindig csak baj lesz belőle.

Eileen kissé mintha felvidult volna, bár továbbra sem volt állása. Még mindig gyászolta Bradet, akiről Francesca nem volt hajlandó beszélni, hogy ne táplálja a lány rögeszméjét. Volt néhány békés vacsorájuk a maine-i utazás előtt. Valahol mélyen mindig kötődtek egymáshoz, a nőt megindította Eileen ösztönös ártatlansága, kedvessége. Olyan jóhiszemű, nyitott, szelíd teremtés volt, tökéletesen hiányzott belőle minden önvédelmi reflex, ami nélkülözhetetlen ebben a világban. Francesca nem bánta volna, ha kissé megkeményedik, és kevésbé lesz sebezhető, de hát Eileennél ez elképzelhetetlen. Büntudata volt, amiért három hétig magára hagyja, még fel is ajánlotta, hogy magával viszi Maine-be, de a lány erősködött, hogy nem lesz semmi baja. Újrakezdte az ismerkedést az interneten, ami nem tetszett Francescának, de hát ő ebbe nem szólhatott bele. Az internet volt a lány életének epicentruma, ott tett szert barátokra, ahhoz pedig hozzátartozott, hogy férfiakkal is találkozik. Eileen nemzedékét köldökzsinór kötötte össze a számítógéppel. A lány is vagy internetezett, vagy SMS-ezett, amit Francesca ritkán csinált. Ő inkább fölveszi a telefont, hogy hallja az emberek hangját. Eileen nemzedéke már e-mailekkel és SMS-ekkel kommunikál, amiből az esetek többségében nem is lesz baj, ám ez a lány mintha mágnesként vonzaná a rossz embereket.

Az utolsó estén, amelyet Francesca New Yorkban töltött, elvitte Eileent vacsorázni a Waverley Innbe, és nagyon jól érezték magukat. Még mindig rengeteg ember volt New Yorkban. Eileen mintha felvidult volna. Francesca megjegyezte, hogy most olyan a házuk, mint egy internátus, ahonnan mindenki hazautazott a nyárra, ám erről megint csak az jutott eszébe, hogy ez lány az egyetlen, akinek nincs hova mennie. Mindenki másnak van családja, baráti köre, vagy másik háza. Eileen azt mondta, azt tervezi, hogy eljár a strandra, amikor éppen nem állást keres, és nem lesz semmi baja. Nem is bánta, hogy egy darabig egyedül lesz. Francesca fájó szívvel hagyta magára a következő napon. Eileen a legfelső lépcsőfokon állt, és olyan volt sortjában meg a copfba font hajával, mint egy kislány, ahogy széles mosollyal integetett Francesca után, akit a repülőtérré vitt a taxi, hogy onnan utazzon a barátaihoz. Amikor a taxi már nem látszott, Eileen megfordult, és bement a házba. Csengett a mobilja. Felvette. Brad volt az.

13. fejezet

Hamar elrepült a nyár. Marya járta be a legnagyobb területet: Párizsból lement autóval Provence-ba, onnan St. Paul de Vence-ba, és eltöltött egy hétvégét az antibes-i barátainál. Nizzából Spanyolországba repült, hogy meglátogassa a rosesi elbulliban a barátját, Ferran Adriát, a tüneményes újítót. Adria találta fel az élelmiszerek lebontásából és újjáépítéséből álló „molekuláris főzést”. Egy időre bezárta az éttermét, mert a kutatásnak akarta szentelni minden idejét. Maryát mindig elbűvölték a spanyol séf ötletei és teremtő lángelméje. Spanyolország után Bologna, Velence, Padova, végül Róma következett, majd néhány nap Párizsban, aztán visszarepült Bostonba, és onnan hazatért Vermontba. Mindenfelé éltek barátai, és mindenütt örültek neki. Csodálatosan érezte magát, ennek ellenére örült, hogy ismét Vermontban lehet, a saját ágyában alhat, és a saját konyhájában főzhet, noha itt fájóbban érezte a férje hiányát.

Már egy éve, hogy John meghalt. Maryának máig hiányzott, de ő így is dolgos és teljes életet élt.

Beutazta Charles-Edouard-ral Provence-t, ahol új recepteket fedeztek fel a könyvükhöz. Elkészült a vázlat, amelyet be kellett nyújtani a kiadónak, és azt tervezték, hogy szeptemberben írják meg a könyvet. Marya kidolgozott két újabb fejezetet Vermontban, aztán elutazott New Hampshire-be. Éjszakánként már hideg volt, a levegőben érződött, hogy közeledik az ősz. Az asszony az autójából látta, hogy a fákon megjelentek az első sárga levelek. A tervezettnél több időt töltött a barátainál North Conway-ben, aztán hazament. Jól érezte magát egész nyáron. Azt tervezte, hogy a munka ünnepe után tér vissza New Yorkba. Amikor bekanyarodott a házához, megdöbbenésére Charles-Edouard-t pillantotta meg a tornácán, aki türelmetlenül, ugyanakkor megkönnyebbülten várta, hogy Marya kiszálljon a kocsijából.

– Te meg mit keresel itt? – csodálkozott az asszony. Charles-Edouard haja hosszabb és kócosabb volt, mint valaha, a szeme pedig úgy kéklott, mint a vermonti égbolt. – Azt hittem, St. Tropez-ban vagy! – A férfinak volt egy háza a St. Tropez-val szomszédos Ramatuelle-ben, és azt tervezte, hogy ott tölti az augusztust. Marya a provence-i együttlétük óta nem hallott róla. Úgy egyeztek meg, hogy akkor keresik egymást, amikor az asszony visszamegy New Yorkba. Marya el nem tudta képzelni, mit keres Vermontban Charles-Edouard.

A férfi abban a pillanatban karattyolni kezdett, ahogy az asszony fellépett a tornácra.

– Otthagytam az egyik séfhelyettesem miatt! Hát hinnéd? Csak úgy bepakolt és kisétált!

– Kicsoda? – Marya bizonyosra vette, hogy arról a séfről beszél, aki a párizsi éttermét vezeti. Évek óta rosszban voltak, a nő átlag háromhetente azzal fenyegetőzött, hogy kilép.

– Arielle! A feleségem! – válaszolta felháborodottan a férfi. Váratlanul fülig szaladt a szája, úgy örült, hogy viszontláthatja Maryát.

– A feleséged hagyott ott a séfhelyettesért? – hüledezett az asszony.

– Elválík tőlem. Öt napja kaptam egy levelet az ügyvédjétől, hogy beadta a válókeresetet. Rögtön felszálltam az első amerikai gépre, de nem voltál itthon.

– Miért nem telefonáltál, hogy beszélni akarsz velem? – értetlenkedett az asszony.

– Mert személyesen akartam beszélni veled – válaszolta Charles-Edouard, miközben Marya előhalászta a kulcsait a retiküljéből, és kinyitotta a bejárati ajtót.

– Miről? A kiadónk még vakációzik. Mellesleg a múlt héten hozzácsaptam még két fejezetet. Szerintem tetszeni fog neked. Az egyik kizárólag a fűszerekről és használatukról szól, a másik a halakról.

– Nem azért jöttem, hogy a halakról beszéljek – bosszankodott a férfi.

– Akkor miért? – Marya előreindult a házban, Charles-Edouard hűségesen követte. Végül az asszony letelepedett a pamlagra. A férfi leült mellé, és mélyen a szemébe nézett.

– Azért jöttem, mert személyesen akarom bejelenteni, hogy szabad ember vagyok. Harminc éven át nem voltál hajlandó komolyan venni, mert nős ember voltam, te pedig férjes asszony... – Charles-Edouard-nak ez elhanyagolható részlet volt a dolgok magasabb rendjében. – Most már nem vagyok nős, és nem is leszek. Arielle feleségül akar menni ahhoz a marhához: ám tegye. Évek óta nem szeretem. Téged szeretlek azóta, hogy először megláttalak. Többé nem hagyom, hogy lerázz. Remek asszony vagy, és remek séf. Te vagy életem egyetlen nője, akihez hűséges lennék. Addig el nem megyek innen, amíg bele nem egyezel, hogy feleségül jössz hozzám. Azért jöttem, hogy ezt megmondjam. – Hirtelen megcsókolta Maryát, akinek a lélegzete is elállt a meglepetéstől. Egy pillanatig nem tudta, mit mondjon, aztán felkacagott.

– Charles-Edouard Prunier, te komplett örült vagy! Meghibbantál! Nem akarok férjhez menni. Én is imádlak, de az én koromban nem akarok férjhez menni még egyszer. Hatvanéves leszek. Hatvanévesen nem házasodnak az emberek. Körülröhögnének. És téged is. – Kellemesen megbizsergette, amit hallott, és mindig szerette a férfit mint barátját, de sose engedett meg magának ennél többet. De váratlanul megváltozott minden: eltűntek az akadályok.

– Nem érdekel – mondta Charles-Edouard, akinek a szeme szilajon villogott. – Lamour n'a pas d'âge! A szerelemnek nincs kora. Az sem érdekelne, ha százéves lennél. Én hatvanöt éves vagyok, és harmincéves korod óta szeretlek. És nem fogok várni újabb harminc évet! – Újból megcsókolta Maryát, és ő visszacsókolta, amin roppant mód meglepődött. Olyan érzések támadtak fel benne, amelyeket nem élt át évek óta, pedig nagyon szerette a férjét.

Elszörnyedve nézett Charles-Edouard-ra.

– Te jó ég, most mit csináljunk?

– Az egyetlen helyes dolgot csinálod ennyi év után, vagyis feleségül jössz hozzám – felelte határozottan a férfi. Az asszony ismét nevetett.

– Azt már nem!

– De igen – makacskodott Charles-Edouard. – Úgyis addig ostromollak, amíg meg nem adod magad.

– Elment az eszed. Túl vének vagyunk mi már a házassághoz – ellenkezett Marya.

– Nem vagyunk. Különben is gyereket akarok tőled. – Az asszony még hangosabban kacagott. –Vagy közös könyveket akarok írni veled. Vagy akármit, amit akarsz. Odaadom Arielle-nek a ramatuelle-i házat és a párizsi lakást. Úgy gondolom, nekünk újra van szükségünk. Sose szerettem azt a környéket. Veszek neked egy lakást.

– Álljunk meg egy percre! – mondta Marya komolyan. – Végy vissza a tempóból! Te komolyan beszélsz? – kérdezte megdöbben. Nem tudta, hogy a férfi viccel-e, vagy sem.

– Gondolod, hogy egy hete itt rostokolnék a tornácodon, ha nem lenne rá okom? Egy emberöltő óta várok erre, Marya! – Az asszony is kedvelte, az egyik legjobb barátja volt, imádott együtt dolgozni és együtt lógni vele, de sose engedte meg magának, hogy ennél többre gondoljon. Nagyon szerette a férjét, és csodálatos évtizedeket töltöttek együtt. Charles-Edouard egy aranyos kerge, bár az igaz, hogy mindig nagyon kedvelték egymást.

– Időre van szükségem, hogy ezt megfontoljam, amennyiben komolyan beszélsz. Továbbá nem tudom, hogy férjhez akarok-e menni.

– Miért nem? És azt ne mondd, hogy túl öreg vagy. Ezt az okot nem fogadom el.

– Nem tudom, hogy szükség van-e házasságra. Te francia vagy. A francia férfiak kikapósak. Miért ne létesíthetnénk törvénytelen kapcsolatot harmincévi hatállyal? Talán az is elég lenne.

– Te nem olyan asszony vagy! – mondta Charles-Edouard mímelt megbotránkozással.

– Ezen a ponton talán olyan vagyok. Mit tudom én! – Sose akart más férfit, és most házasságról és vadházasságról beszél Charles-Edouard-ral. – Nem próbálhatnánk ki egy darabig, hogy lássuk, működik-e? – Komolyan nézett a férfira. – Nem akarok olyan férfihoz feleségül menni, aki félrelép, márpedig tudom rólad, hogy te ezt csináltad világeletemben. Sose voltál hű Arielle-hez.

– A szüleim kényszerítettek, hogy feleségül vegyem. Ő sem szeretett soha. Ünnepelesen megígérem, hogy hozzád hű leszek! – Olyan arcot vágott, mint aki komolyan is gondolja, de Marya kételkedett benne, hogy képes lenne rá.

– Bizonyítsd be! Ha hű leszel hozzám, és nem csalsz meg, akkor feleségül megyek hozzád. Talán – tette hozzá, és fölnevetett. Hirtelen nagyon élvezetesnek találta a pillanatot. Majdnem hatvanéves, és egy jóképű francia annyira szereti, hogy megkérte a kezét! Egész szimpatikus gondolat? –Ki fog főzni, ha összeházasodunk? – érdeklődött. Charles-Edouard fontolóra vette a fontos kérdést.

– Mi fogunk. Együtt.

– Ki lesz a séfhelyettes? Te vagy én?

– Te leszel. Te vagy a nő.

– Hímsoviniszta! – sikkantott boldogan Marya. Remekül érezték magukat. Az asszony úgy érezte, mintha váratlanul megfiatalodott volna.

Charles-Edouard elvitte vacsorázni. A terveikről beszélgettek, és arról, hogy Párizsban vagy New Yorkban lakjanak-e. Mindketten Párizsra szavaztak. Marya úgyszólván ott akart lakni világeletemben. Charles-Edouard a balpartot tartotta a legalkalmasabbnak. A hatodik kerületet, vagy a hetediket.

Már visszatértek az asszony házába, de még mindig nem sikerült megegyezésre jutniuk abban a kérdésben, hogy összeházasodjanak-e. Marya nem tréfált, amikor azt mondta, hogy látni akarja, képes-e hű maradni hozzá a férfi, mert sose volt jellemző rá a hűség. Ő rá akart szólni néhány hónapot a próbára. Azt mondta, ha Charles-Edouard jól viselkedik, az év végére átköltözik hozzá Párizsba. Utána eldönthetik, hogy összeházasodnak-e. Addig is kiélvezik egymás társaságát. Charles-Edouard felajánlotta, hogy a következő hónapokat New Yorkban tölti, ahol együtt dolgozhatnak a könyvön.

Bekísérte Maryát a házba, és utána olyan természetesen történt minden: az is, hogy az asszony hálószobájába kerültek, az is, hogy lehulltak róluk a ruhák, és az is, hogy az ágyban kötöttek ki, egymást ölelve. Amikor a férfi az asszonyért nyúlt, úgy érezték, mintha együtt lettek volna világeletemben, és együtt is maradnak a következő száz évre. Marya fiatal lánynak érezte magát Charles-Edouard karjában.

Iannek épp arra volt szüksége, hogy az apja családjánál lehessen, ami mindkettőjüknek jót tett, különösen ebben az évben. Iannek vissza kellett változnia kisfiúvá, aki az unokatestvéreivel játszik, és minden nap úszik. Megtanult vízisízni, és rengeteg új barátot szerzett. Szinte meg is feledkezett róla, hogy az anyja fogdában van, olyan gondtalan, normális, kellemes lett az élete. Kimberly hetente felhívta a fiát, és Chris előre félt ezektől a hívásoktól, mert visszazökkentették a gyereket a valóságba, és eszébe juttatták mindazt a szenvedést, amit el kellett viselnie az anyja miatt. A férfi még mindig rettenetesen haragudott az asszonyra azért, amiket a gyerekekkel művelt. Ám Vineyardon gyógyulni kezdtek a sebeik, habár Christ eléggé megviselte, ha a volt feleségéről kellett beszélnie a szüleivel, akik úgy vélték, hogy az unokájukat egyszer s mindenkorra el kellene választani

az anyjától, akár úgy is, hogy internátusba küldik. Chris gondolni sem volt hajlandó erre. Ian túl kicsi, és ő maga mellett akarja tudni a fiát. A szüleinek más volt a véleménye.

– Nem biztosítasz tisztességes otthont a fiadnak! – mondta szigorúan az anyja az egyik ebéd után, amikor Ian már elszaladt az asztaltól. – Nem értem, miért. Ott laksz egy zsúfolt házban, „társbérlettel”, vagy valamiféle kommunában, mint egy diák. Gyermeked van, Chris, és ha nem tudsz tisztességes otthont biztosítani számára, akkor el kell küldened bentlakásos iskolába. Vagy legalább szerezz magadnak egy lakást meg egy pesztrát, aki vigyáz a fiadra. És minél messzebb lesz Ian az anyjától, annál jobb neki. A lehető legritkábban kellene találkoznia vele! – Az utóbbival Chris is egyetértett, de tiltakozott minden más ellen. Végül is Ian az ő fia, nem a szüleié. Könnyű nekik a taccsvonal mögül kritizálniuk. Nem olyan nagyszülők voltak, akik mindenbe bele akartak szólni, de úgy érezték, joguk van bírálni azt, ahogyan a fiuk neveli az unokájukat.

– Nem kommunában lakom! – vágott vissza indulatosan. – És a lakótársaim remek, intelligens emberek, akik olyan új dimenzióval gazdagítják a fiam életét, amire egy pesztra sose lenne képes. Kényelmi szempontok miatt költöztem be, még mielőtt Ian hozzám került, mert lelkiileg nem készültem föl az önálló lakásra, de most már látom, mit jelentenek neki ezek az emberek. Súlyos veszteség lenne mindkettőnknek, ha máshova mennénk! – bizonygatta. Az anyját nem győzte meg.

– Nekem ez egy kicsit túl modern – mondta szárazon. – A gyerekeknek apára, anyára és tisztességes lakásra van szükségük. A ti esetekben persze, egy ilyen anya mellett, mint Kimberly, a gyerek kétségtelenül jobban jár, ha kettesben él veled, de csak akkor, ha egészséges, normális életet tudsz biztosítani neki egy igazi otthonban, és nem egy idegen ház bérelt szobájában. Sajnálom, Chris, de én ezt nem értem. Megengedhetnéd magadnak, hogy saját lakásod legyen. Egyszerűen csak lusta vagy, amiért Iannek kell megfizetnie később. Mit fog mondani az osztálytársainak? Mit fog mondani, kik azok az emberek? Fiam, túl öreg vagy már ahhoz, hogy lakótársakkal élj együtt, és van egy gyermeked.

– Tisztában vagyok veled, anyám – mondta Chris hidegen. Többször hallott hasonló megjegyzéseket az apjától is, aki gyermeknevelésre alkalmatlannak tartotta fia „alternatív” életstílusát. Apja-anyja nagyon konzervatív volt, és igen rossz ötletnek tartották, hogy Chris West Village-ben bérel szobát, és még a fia is ott lakik vele. Az apja azt mondta, hogy ez felelőtlen, és az anyja egyetértett. Hogy tudta volna elmagyarázni nekik, milyen jóságos Francesca, Marya és Eileen a fiához? A gyerek egy különleges világban él, ahol négy felnőtt rajong érte, és akkor még nem is említette Charles-Edouard-t, a francia séfet. Ian nem az egyedülálló apjával lakik, hanem egy törzsben. Chris úgy érezte, hogy ez a legjobb ellenmérge a borzalmakra, amelyeket Kimberly zúdított a gyerekre. Azt senki sem tagadhatja, hogy Kim anyának is hitvány. De Ian szereti, tehát joga van valamiféle kapcsolatra vele is, amíg a találkozás olyan helyen történik, ahol a gyerek biztonságban érezheti magát. Chris tudta, hogy a szülei azt szerették volna, ha Kim belehal a túladagolásba, mert úgy gondolják, hogy Iannek az lenne a legjobb, ha egyszer s mindenkorra megszabadulna az anyjától. De az élet nem ilyen egyszerű, és Kimberly még mindig életben van.

– Remélem, még gondolkozol az internátuson – ismételte meg az anyja. Chris elkomorodott. Utálta az effajta beszélgetéseket a szüleivel. Merev, ósdi elképzeléseik voltak a világról, és nem az érdekelte őket, hogy mi a jó a gyerekeknek, hanem az, hogy mi illik és mi a „tisztességes”. Christ ebben a szellemben nevelték, aminek következtében szívből megutálta a szülei életstílusát, és mindent, amit az képviselt. Tisztelte a családi hagyományokat, szerette a vineyardi nyarakat, amelyek összehozták a nemzedékeket, azért is jött el minden évben, de nem bírta elviselni a szülei ragaszkodását az idejélmúlt szokásokhoz és gondolatokhoz, amelyek nem váltak be az ő ellentmondásos helyzetében. Sose küldené internátusba a fiát. Így legalább egy olyan szülője van, aki szereti, és olyan

házban lakhat, ahol fontosnak érezheti magát, és odafigyelnek rá. Chris szüleinek sose volt idejük a fiukra. Kedvelték az unokáik társaságát, addig, amíg a szülők vagy egy dada is a helyszínen tartózkodtak, de nem közeledtek hozzájuk, csak figyelték őket, sose próbáltak kapcsolatot teremteni velük, és nem érdekelte őket, hogy kicsodák igazából. Chris sose látta, hogy az anyja magához ölelte volna valamelyik unokáját, és az apja csak annyit kérdezett tőlük, hogy mi újság az iskolában, vagy mit sportolnak.

Chris sem kapott tőlük ennél többet; végső soron ezért menekült el Bostonból és költözött New Yorkba. Képtelen lett volna nap mint nap elviselni ezt a rideg világot. Tudta, hogy a szülei tulajdonképpen szeretik és törődnek vele, de ezt olyan módon juttatták kifejezésre, ami nem működött a fiuknál. Rég rájött, hogy nem kapta meg gyerekkorában a szükséges melegséget, és nem akarta, hogy lan ugyanúgy ki legyen éhezve érzelmileg. Még kevésbé akarta bedugni egy internátusba, és otthelyezni. Lehet, hogy követ el hibákat, de a fia mellett van, és megadhatja neki mindazt a szeretetet és figyelmet, amelytől ő meg volt fosztva kisfiúként. Szüleinek mindig fontosabb volt a család rangja és tekintélye, mint a gyerekeik boldogsága. Nem komiszásból vagy közönyből; egyszerűen nem értették, hogy ez mit jelent. Az ő fiatalkorukat és életüket annyira agyonnyomták a tilalmak, az illemszabályok és a kötelességek, hogy sohasem szabadulhattak tőlük. Chris, de legalábbis lan már egy másik világban élt. Am a férfi szülei számára megállt az idő: ugyanúgy éltek, mint a korábbi nemzedékek, olyan szabályoknak engedelmességek, amelyek Chrisnek már semmit sem jelentettek. Mire felnőtt, nem volt más vágya, csak az, hogy szabadulhasson ebből a környezetből, amitől ő lett a család lázadója és fekete báránya. Még mindig hazajárt nyaranta és az ünnepekre, de egyébként nem nagyon.

Különösen nehezebbre esett itt lenni az idej nyáron. A szülei gátlástalan nyugalommal kritizálták az életét és Ianét, amiből semmit sem értettek. Persze Kimberly miatt könnyű céltábla lett belőle, nyugodtan lehetett korholni, bírálni és ledorongolni az elveikkel, amelyekben ő nem osztozott.

Időnként eszébe jutott Francesca, és azon kapta magát, hogy hiányzik neki a ház. Már gondolt rá, hogy ha megkapja a kizárólagos gyerekefelügyeletet, szereznie kell egy önálló lakást, de attól félt, hogy túl magányosak lennének. És a lakótársai olyan kedvesek a fiához! Marya és Francesca bármikor hajlandó pesztrálni, és majdnem olyanok, mint a gyerek nagynénjei. És ott van még Eileen, aki szerető szívű, jó barátja a fiúnak. Szóval nagyon sok minden szól a népes ház mellett. Chris egész nyáron hiányolta a beszélgetéseket Maryával és Francescával. Egyikről sem hallott, de remélte, hogy pihentető és érdekes nyaruk van. Eileent kevésbé kedvelte, noha a lány nagyon rendes volt a fiához. De túlságosan emlékeztette a volt feleségére az önpusztító függéseivel és a körülötte rajzó kétes egzisztenciákkal, amiért Kim esetében Ian-nek kellett megfizetnie, korábban pedig neki.

A továbbiakban sikerült megúsznia a komoly vitákat a szüleinekkel. Tulajdonképpen egyetlen olyan része volt a vakációnak, amelyet nem élvezett: a newporti látogatást Kim szüleinél. Gyűlölte, mikor azon vinnogtak, ami a lányukkal történt, mintha bizony nem maga kereste volna magának a bajt. Az öreg Archibald mindent elkövetett, hogy kihozza a fogdából, de ez idáig nem járt sikerrel. Iannek úgy beszéltek az anyjáról, mint egy szent vértanúról. Chris szerint gonosz boszorkány volt, főleg a fiukkal szemben.

Ian érezte, hogy az apja nem szereti a nagyszüleit, és látta, hogy a szülei nem jönnek ki egymással. Tudta, hogy az apja szülei sem szeretik Kimberlyt. Utálta, hogy mindenki a másokra mérges. Sokat emlegette Francescát és Maryát, olykor Eileent is, és ha kérdezték, hogy kik ezek, azt felelte, hogy a barátai. Az apjának bevallotta, hogy alig várja Marya Miki egér palacsintáit. Nagyokat nevettek Charles-Edouard-on és a trükkjein a tojásokkal.

A gyerek főleg azt imádta, amikor a séf elejtette a tojásokat, mert akkora maszat lett a padlón.

Végző soron remek nyaruk volt: Ian négy centit nőtt, és Chrisnek végre sikerült ellazulnia. Örült a nővérének, a fivérének és a gyerekeiknek, noha már nem állt olyan közel a testvéreihez, mert túlságosan hasonlítottak a szüleikre, és jól érezték magukat abban az öntőformában, amelyben felnőttek. Ettől függetlenül jó volt látni őket, és Ian boldogan játszott az unokatestvéreivel a család hatalmas kertjében. Apa és fia barnára sülték, és a fiatalabb nemzedék sok időt töltött Chris szüleinek hajóján. Szép vitorlás jacht volt, négy kabinnal, tikfa fedélzettel, hasonlított arra, amelyet Chris gyerekkorában használtak. Ian ezt szerette a legjobban, és ettől lesz a legnehezebb elválnia. És ha majd visszamennek New Yorkba, Chrisnek el kell kezdenie a harcot a kizárólagos gyerekfelügyeletért. Nem adja oda a fiát soha többé.

Francesca felszabadultan élvezte a maine-i vitorlázást. Todd barátai aranyosak voltak: egy szóval sem említették Toddot és a menyasszonyát, akik egy héttel korábban jártak náluk. Francesca ellazult, remekül érezte magát, és nem izgult a galéria miatt. Most az egyszer semmire sem gondolt a szeleken, a vitorlázáson kívül, és hogy mikor lesz a vacsora, és mit szeretne, rákot-e vagy bélszínt. Isteni, szibarita lazálás volt.

Senki sem kereste, az egész szabadsága alatt nem kapott egyetlen e-mailt vagy SMS-t sem. A mobil telefonja három hétig hallgatott. Éppen erre volt szüksége, ennek ellenére úgy döntött, hogy az anyjának van igaza. Jövőre valami újat kell csinálnia. Kissé bizarr érzés volt, hogy Todd barátainál vakációzik, és árnyékként követi a volt élettársa nyomát. Arra gondolt, hogy a következő évben egyedül megy Európába, vagy valahova máshová. Majdnem késznek érezte magát rá.

A vakáció végén áradozva megköszönte házigazdáinak a szíveslátást, elrepült Bostonba, ahol átszállt egy másik repülőgépre. Chrisen és a fián tűnődött, amikor leszállt vele a gép a La Guardián. Hosszú ideje nem látta őket, hiányoztak. Hiányzott a gyerek kedves kis manóarca, hiányzott a diskurálás Chrisszel. Vajon mit csinálhat Ian anyja a fogdában?

Derúsen, kipihenten ült a taxiban, amely a lakására vitte. Barnára sült, és a haja szőkébb volt, mint valaha. Úgy érezte, mintha hónapokig lett volna távol a megnyugtatóan ismerős háztól. Amikor elfordította a kulcsot a zárban, az jutott eszébe, hogy vajon talált-e Eileen munkát. Remélhetőleg igen, remélhetőleg jobbra fordult az élete, remélhetőleg a közelébe se ment Bradnek. Francesca alig várta, hogy megtudhassa. A lány sem hallatott magáról az eltelt három hétben. Francesca hagyott neki néhány üzenetet, ám Eileen egyszer sem hívta vissza.

Amikor belépett a házba, váratlanul valami furcsa érzés fogta el. Nem értette, miért, mert odabent látszólag minden rendben volt; neki mégis libabőrös lett a karja, és hideg futott végig a hátán. Leszamarazta magát. Hiszen minden ott van a helyén! Akkor miért merné mégis lefogadni, hogy van itt valaki? Eileen nevét kiáltotta, de nem jött válasz. Megfordult, és ekkor látta, hogy a nappali szobájának az ajtaja nyitva áll, és egy széttört szék hever a falnál. Megtorpant. Azonnal tudta, hogy baj van. Az ösztönei azt parancsolták, hogy fusson. Kirohant, megállt a lépcsőn, és kapkodta a levegőt. Egész testében reszketett, és nem tudta, miért.

Eszébe jutott, hogy telefonál Toddnak, de ez most kínos lett volna. Nem tudta, mi mást tehetne, ezért felhívta Christ a mobilján, hogy tanácsot kérjen tőle, és megnyugodjon. Lement a lépcsőn, és a legelső fokra telepedett. Chris fölvette, de olyan nagy volt a háttérzaj, hogy Francesca alig hallotta a hangját. Mintha egy játszótéren lett volna, gyerekek között. Valóban ott volt, a családi birtokon, a számtalan unokatestvér gyerekeivel, és mintha örült volna a hívásnak.

– Szia, Francesca, milyen volt a vakáció? – kérdezte mosolyogva.

– Klassz – felelte a nő, enyhén remegő hangon. Most butaságnak érezte, hogy telefonált Chrisnek. Valószínűleg minden a legnagyobb rendben van a házban. De akkor mit keres az a törött szék a nappaliban, és ő mitől lett libabőrös? Kirabolták volna őket? De ha betörő járt náluk, miért nem hívta föl Eileen? Nem akart összeállni a kép. – Remek vakációm volt. Hát nektek?

– Csodálatos. Pár napja lementünk Newportba, itt pedig ez az utolsó hétvégénk. Nem fogod megismerni lant! Három méter magasra nőtt! – Francesca mosolygott, aztán vett egy mély lélegzetet, hogy megnyugtassa az idegeit.

– Elnézést, hogy zavarlak, és tényleg nagyon bután érzem magam, amiért telefonáltam, de körülbelül öt perce értem haza, és nagyon furá érzésem támadt, amikor bementem. És ez most még furábban fog hangzani, de nyitva van a nappali szoba ajtaja, és úgy néz ki, mintha valaki összetörte volna az egyik széket. Semmi más rendellenességet nem találtam. Most a lépcsőn ülök, és idiotának érzem magam, de félek bemenni a házba. És ha vannak odabent? Például betörők? Kiabáltam Eileennek, de nincs itthon. – A riasztó nem volt bekapcsolva. Francescának eszébe sem jutott, hogy felhívja a lányt, és most ezért is butának érezte magát. Hogy lehet ilyen pipogya? Chrisnek telefonál, mint egy bajba jutott kisasszony, és gyáván ücsörög a tulajdon háza lépcsőjén. De ha egyszer úgy fél!

Chris elkomorodott.

– Bízz az ösztöneidben! – mondta azonnal. –Semmiképpen se menj vissza! Hívd a rendőrséget! Lehet, hogy van odabent valaki. Sok betörést követnek el nyáron, amikor a lakók nincsenek otthon. Azonnal telefonálj a rendőrségre!

– Hülyének fognak nézni – mondta a nő, bár valahol érezte, hogy a férfinak igaza lehet.

– Inkább hülye legyél, mintsem megsebesítsen vagy agyonlőjön egy betörő a tulajdon házában. Hívd a zsarukat! És ha végeztek, hívj vissza!

– Oké. – Francesca bontotta a vonalat, aztán felhívta a rendőrséget. Elmondta, hogy most jött vissza szabadságról, és az az érzése, hogy van a házában egy betörő vagy valaki. Nem értette, mi mástól lehetne ott a törött szék, hacsak nem attól, hogy Eileen valamelyik fiúja berúgott, és rájött az ötperc.

A rendőrségen azt felelték, hogy semmi gond, figyelmeztették, hogy vissza ne menjen a házba, és megígérték, hogy tíz percen belül ott lesznek. Öt perc múlva megjöttek, mert volt a közelben egy járőrökci két emberrel. Francesca elmondta, mit érzett és mit látott, amikor belépett, a rendőrök arra kérték, hogy kint várjon, és megkérdezték, ki lakik még a házban. Francesca elmondta, hozzátette, hogy mindenki vakációzik, kivéve egy lány, aki a városban maradt, most talán dolgozik, vagy alszik a szobájában. Ismertette a ház alaprajzát, elmondta, ki hol lakik, hogy Eileené a tetőtéri lakrész, a többiek nincsenek itthon. A két rendőr bement, kezükkel a pisztolyon, amiből a nő láthatta, hogy komolyan vették. Megfordult a fejében, hogy felhívja Christ várakozás közben, de nem akarta ismét zavarni. Különben is, valószínűleg nem találnak semmit a törött széken kívül. Nem akart hisztérikus benyomást kelteni, és amikor a rendőrök már jó ideje nem jöttek elő, ő is kezdett megnyugodni. Nem történt semmi, nem volt lövöldözés, nem rontottak ki betörők a házból. Mindenesetre arrébb húzódott az ajtóból. Húsz perc múlva kijött az egyik rendőr. Töviről hegyire átkutatták a házat. A férfi lassan lejött a lépcsőn, és kifürkészhetetlen arccal nézett Francescára.

– Minden rendben? – kérdezte mosolyogva a nő, és megint ostobának érezte magát. A másik rendőr még mindig bent volt a házban.

– Nem csalta meg az ösztöne – mondta csendesén, higgadtan a rendőr. – A bérlője a szobájában meghalt.

– Eileen?! Uramisten! Ez lehetetlen! Képtelenség! – Francesca azt hitte, elájul. A rendőr föltámogatta a lépcsőn, és segített leülnie, de a nő olyan sápadt volt, hogy a férfi azt mondta neki, lógassa le a térdei között a fejét. Francesca alig kapott levegőt.

– Nem lehet halott – fuldokolta. – Huszonhárom éves! – Mintha ez kizárná a halált! Össze vissza kavarogtak a gondolatai.

– Brutálisan összeverték és megfojtották. Bár ez egyelőre nem biztos, de meg is erőszakolhatták. Ruhátlanul fekszik az ágyában. Körülbelül három napja halott. Van valamilyen elképzelése, hogy ki tehetné? Volt barátja? Elvált férje? Nem olyanak tűnik, mintha egy betörő tette volna. A házban mindössze két széket mozdítottak el.

Francesca tágra nyílt szemmel meredt rá.

– Volt egy nagyon rossz természetű fiúja, de amikor elbúcsúztam tőle, akkor már jó ideje nem találkozott vele. Az az alak kétszer is agyba-főbe verte. Három hete utaztam el, és úgy hiszem, június óta nem találkoztak. Nem tudom! Ebben a dologban Eileen nem mindig volt hozzám őszinte. De azt hiszem, ez az alak lehetett... vagy valaki, akit az interneten ismert meg... sok ismerőst szerzett a neten... – A rendőr jegyzetelt, a társa erősítést hívott. Miközben beszélgettek, befutott három rendőrautó és egy mentőautó.

– Tudja a férfi nevét? – folytatta a kikérdezést a rendőr, és elővett egy jegyzetömböt. Az érkezők felrohantak a házba.

– Brad. Úgy rémlik, Brad Turner. Nagyon komisz alak volt.

– Tudja, hol dolgozik?

– Nem, csak annyit tudok, hogy motorszerelő. Tele van tetoválva.

– Nem emlékszik, milyenek ezek a tetoválások?

Francesca behunyta a szemét és gondolkozott.

Mostanra még jobban reszketett, és attól félt, hogy hányni fog.

– Egy sas... egy rózsza... végig az egyik karján egy hosszú kígyó... valami kínai motívum... A többire nem emlékszem. – Ismét kinyitotta a szemét, és csak Eileenre tudott gondolni, aki holtan fekszik fent a szobájában, és valószínűleg Brad ölte meg. A rendőr bocsánatkérően nézett rá.

– Sajnálom, hogy erre kell kérnem, de szükségünk van valakire, aki azonosítja a halottat, hogy azonos-e a lakótársával. Mit gondol, képes rá? –Francesca nem felelt, csak iszonyodva bámulta.

– Muszáj? – Nem akarta így látni Eileent. Még soha életében nem látott halottat.

– Maga az egyetlen tanúnk. Nem akarunk más személyt azonosítani. Amennyit mi tudunk, egy idegen is fekkhet abban az ágyban. – Francesca bólintott. Jött még egy rendőrautó. Bűncselekmény történt az ő házában, amely hemzseg a rendőröktől. A rendőr visszament a házba egy percre, és ekkor Francesca reszkető kézzel beütögte a telefonba Chris számát.

A férfi felismerte telefonja kijelzőjén a hívó fél számát, és azonnal felvette.

– Szia, Francesca! Mit mondtak? Tiszta a levegő? – kérdezte reménykedve.

Francesca végtelennek tűnő ideig hallgatott.

– Eileen meghalt. Valaki összeverte, megfojtotta, talán meg is erőszakolta. Nyilvánvalóan találkoznia kellett Braddel, miután elutaztam. Vagy valaki mással, aki éppen olyan rohadt.

Chris egy teljes percen át némán emésztette a hallottakat.

– Szomorú.

– Még szinte gyerek volt! És most azt akarják, hogy azonosítsam a holttestet! Nem tudom, képes leszek-e rá. Azt mondták, lehet, hogy nem is ő az! Nincs is rajta ruha! – Kapaszkodott volna minden szalmaszálba. Ugyanakkor egyikük sem kételkedett benne, hogy Eileen a halott. Francesca nem akarta, hogy így legyen, de nem tagadhatta.

– Akarod, hogy visszajöjjenek? – ajánlotta föl Chris. – Pár óra alatt ott lehetek.

– Nincs semmi bajom! Megijesztené lant. Mit terveztek, mikor jöttök vissza?

– Három nap múlva, de lerövidíthetem a nyaralást, és jöhetek már holnap. Szerintem nem szabad most egyedül lenned.

– Nem maradok a házban. Azt nem bírnám ki. Szállodába megyek.

– Nagyon sajnállak, hogy neked kell azonosítanod. Ha tudnának várni, én is megtehetem, amint visszaérek. – Ő sem szívesen, de Francescáért hajlandó volt megtenni.

– Azonosítanom kell, hogy értesíthessék a szüleit. – Nem mintha Eileen apját érdekelné. De ott van az öt testvére és az anyja. Nekik tudniuk kell. A lány legalább ennyit megérdemel. Eileen, arra az esetre, ha baleset érné, megadta neki az anyja telefonszámát. Ott volt szállásadója íróasztalán.

Kijött két rendőr, megkérdezték Francescától, nincs-e rosszul, aztán megkérték, hogy jöjjön be a házba. Eileen a hallban álló hordágyon feküdt, lepedővel letakarva. Az egyik rendőr azt tudakolta, felkészült-e. Bólintott, és megragadta a férfi kezét, aki átfogta a nő vállát, ha netán elájulna; tudták, milyen keserves ez mindenkinek. A másik rendőr lehajtotta a lepedőt, és Francesca azonnal látta, hogy Eileen az. Szinte péppé verték az arcát, de azért felismerhető volt. Bólintott, a halottat letakarták, a hordágyat kivitték. Francesca lerogyott a padlóra. Kivezették a házból, beültették az egyik járőr-kocsiba, és a kezébe nyomták az ilyen alkalmakra tartogatott vizes palackot. A nő tudta, hogy a szomszédság most nyilván azt hiszi, hogy letartóztatják, de nem érdekelte. Sírva telefonált Chrisnek.

– Ő az. Alig van arca!

– Rettenetes! Itt hagyom lant az unokatestvéreivel, és indulok. Nem akarom, hogy egyedül legyél.

– Köszönöm – nyögte ki Francesca, és bontotta a vonalat. Kihajolt a rendőrautóból, és hányt.

Elvitték az őrre, hogy aláírhasa a vallomását. Bradról számítógépes fantomképet készítettek Francesca leírása alapján, és kiadták ellene az országos körözést. Utána felhívták Eileen anyját, akinek számát Francescától kapták meg, és közölték vele a szörnyű hírt. A házat lezárták. Eileen anyja azt akarta, hogy a lányt hamvasszák el, és a hamvait küldjék haza San Diegóba. New Yorkban nem lesz temetés vagy gyászszertartás. Eileennek nem voltak igazi barátai és ismerősei New Yorkban, leszámítva a lakótársait és a férfiakat, akiket az interneten szedett föl. Hát végül az internetfüggősége ölte meg. Francesca tudta, hogy ha nem Brad tette volna, megteszi egy másik netes ismerős. Eileen túlságosan nagy kockázatot vállalt. Francesca nem bírta elhinni, hogy a szeplős-copfos, aranyos kislány halott. Milyen ártatlan és bájos volt azon a napon, amikor ő elutazott! Úgy látta utoljára, ahogy a lépcsőről integetett.

A rendőrség elvitte a Gansevoort hotelba. Kivett egy szobát, leült és reszketett. Nem akart visszamenni a házba. Elvesztette az időérzékét, Chris óráknak tűnő idő után hívta fel. Már befelé tartott a repülőtérről, és tudni akarta, hol van. Francesca elmagyarázta. A férfi pár perc múlva megérkezett. A nő ajtót nyitott neki, és valósággal belezuhant a karjába. Chris leült vele az ágyra. Francesca sírt.

– Ostoba kölyök! – A férfi csak ennyit bírt mondani. Egyszerre volt dühös és szomorú. Az ő felesége is lehetett volna Eileen helyén. Legalább tucatszor. Eddig szerencséje volt, de a szerencse elfogy egy napon. Egyszer úgy végzi, mint Eileen, csak neki tú lóg ki a karjából, és Iannek meg fog szakadni a szíve. Hogy gyűlölte őket a kockázatokért, amelyeket vállalnak, a szenvedésekért, amelyeket okoznak, a szívekért, amelyeket összetörnek, és minden könnycseppért, amely értük hull! Francesca az ő karjában sírta álomba magát azon az estén. Chris elnyúlt mellette az ágyon, és úgy ölelte magához a nőt, ahogyan a fiát számtalanszor. Reggel Francescát értesítette a rendőrség. Bradet elfogták. Az ujjlenyomatai egyeztek azokkal, amelyeket a helyszínen találtak. Tehát ő volt a tettes. Lesz még egy DNS-vizsgálat, de a kirakós játék már összeállt, a bizonyíték egyértelmű volt. Brad ölte meg Eileent.

14. fejezet

Francesca kábán, zavaros fejjel ébredt. Nem tudta, nem álmodott-e. Felöltözve aludt el az ágyon Chris mellett, a Gansevoort hotel szobájában. Ahogy kinyitotta a szemét, megfordult, és ránézett a férjira. Chris még mindig mellette feküdt, és ébren volt.

– Ugye csak álmodtam? – A férfi a fejét rázta. Ez lehetetlen! Ez képtelenség! Ez nem tisztességes! Eileen meghalt. Megölte az internetes mániája. De ennél többről volt szó: kétségbeejtően félreismerte az embereket, odáig volt a csirkefogókért, és mást sem kapott életében, csak ütleget. Ez mind siettette a szomorú véget. Mindenki ismer jóra való embereket tucatszám, akik az interneten ismerkedtek össze, beleszerettek egymásba, és boldogan élnek, míg meg nem halnak. Csakhogy ijesztően aljasak is keverednek a jók közé. Brad ilyen volt, és annyira megrontotta a brutalitásával Eileent, hogy a lányban minden önvédelmi ösztön kialudt. Egynél többször találkozott Braddel, mint szabad lett volna. Ez az egy alkalom lett a végzete.

Chris kiderítette, hogy Bradet még mindig fogva tartják gyilkosság gyanújával. Francescát és Christ beidézték, hogy azonosítsák Bradet, amint ez megvan, megtörténik a vádemelés. Már elkezdtek a DNS-vizsgálatokat borminták alapján, amelyeket összehasonlítnak az Eileen körme alatt talált foszlányokkal. Három nap múlva várható a részleges eredmény. A tetem a hullaházban volt; boncolás után elhamvasztják, bár arra csak napok múlva kerül sor. Az összetört Francesca azon töprengett, hogy mire jó mindez. Akármit csinálnak, nem támaszthatják föl Eileent. Szegény, vesztébe rohanó lány! Folyton arra kellett gondolnia, ahogy Eileen papírmásé bábokat készít Iannel, és amikor eszébe jutott az előző nap és az azonosítás, kiment a fürdőszobába, és ismét hányt. Chris hátrafogta a haját és dörgölte a hátát, miközben ő a fürdőszoba kövén térdelt, aztán adott neki egy nedves törülközőt.

– Elnézést – mentegetőzött Francesca az arcát törülgetve.

A férfi a fejét rázta.

– Sajnálom Eileent. Borzasztó dolog egy ilyen brutális kapcsolat. A pszichológiai bántalmazás majdnem ugyanolyan rossz, és ugyanúgy rá lehet kapni. Azt hiszem, az emberek azért ragaszkodnak hozzá, vagy azért térnek vissza még a szabadulásuk után is, mert meg akarják győzni a bántalmazójukat, hogy rendes emberek, nem szolgálnak rá a hántásra. Mindig őket hibáztatják, és időnként megölik őket. Szerintem Eileen nem volt elég erős vagy elég egészséges, hogy ne találkozzék még egyszer ezzel az alakkal. – Tudták, hogy ez milyen gyakori. Francesca visszament az ágyhoz, és ledőlt. Elviselhetetlen gondolat volt, hogy föl kell kelnie. Sose akart felállni innen. Chris leült melléje az ágyra, és simogatta a haját.

Marya és Charles-Edouard éppen visszajöttek az asszony kertjében tett sétáról, és nekiláttak volna a reggelinek, amikor Chris felhívta az asszonyt a mobilján. A készülék az íróasztalon volt, Marya nem sietett fölvenni. Nem várt fontos hívást, még mindig szünidei hangulatban volt, és élvezni akarta Charles-Edouard társaságát. Nem ismerte a hívó fél számát, de azért felvette, és elcsodálkozott, amikor meghallotta Chris hangját.

– Szia, Marya – mondta rekedten a férfi. Nem sokat aludt, mert Francescát figyelte majdnem egész éjszaka, aki többször is sírva ébredt. Chris fáradt és szomorú volt.

– Ezt a kedves meglepetést! – örvendezett Marya. – Hogy van lan? Hol vagytok most? Én Vermontban vagyok. – Először beszélt a férfival azóta, hogy ki-k elutazott nyaralni.

– New Yorkban vagyok Francescával – mondta csendesen Chris. A nő kérte meg rá, hogy telefonáljon. – lan Vineyardon nyaral. Két nap múlva megyek érte.

– Valami baj van? Csak nem Francescával történt valami? – Marya különösnek találta, hogy együtt vannak, és nem értette a férfi feldúltságát.

– Tegnap tért vissza a városba. Fájjalom, hogy ezért kell telefonálnom, de valami szörnyűség történt a házban. Eileent pár napja megölték, valószínűleg Brad tette.

– Istenem, de szörnyű! – Könnyek szöktek az asszony szemébe. Az a kedves, szelíd, ártatlan lány! Charles-Edouard aggodalommal és kérdően nézett rá. – Francesca találta meg? – Remélhetőleg nem. Marya el sem tudott képzelni ennél sokkalóbb dolgot.

– Amikor belépett a házba, olyan sejtelve támadt, hogy valami baj van. Telefonált nekem, én pedig azt tanácsoltam, hogy várakozzon kinn, és hívja fel a rendőrséget. Ők találták meg a lányt. Holtan feküdt a szobájában. Brad összeverte és megfojtotta. Már letartóztatták, ma kell őt azonosítanunk.

Azt nem tette hozzá, hogy Francesca azonosította a halottat. A nő csukott szemmel feküdt az ágyon, és figyelt. Halálsápadt volt. Chris fogta a kezét. Nagyon szomorúak voltak, és a férfi örült, hogy idejött, mert Francesca így legalább nincs egyedül.

– Akarjátok, hogy lejjöjjenek? Pár óra alatt ott lehetnénk. – Chris felfigyelt a többes számra, de annak a számlájára írta, hogy Maryát sokkolta a rettenetes hír.

– Úgyse tudnál mit tenni. Semmi bajunk. – Ezt mondta, de sem ő, sem Francesca nem érezték így.

– A házban vagytok? Elképzelni is rémes, hogy ott legyetek.

– A Gansevoort hotelban – felelte Chris halkán. A rendőrségtől megkapták egy olyan szolgáltató számát, amely a bűncselekmények helyszínének kitakarítására szakosodott. Amint a rendőrség összegyűjtötte a bizonyítékokat, és elkészítette a fényképeket, a szolgáltató kijön, és eltünteti a bűncselekmény összes nyomát, ami pár napot igényel. Ha szükséges, átfestik a szobát. Ilyesmire főleg akkor van szükség, ha lövöldözésre került sor. Chris hátorzongató foglalkozásnak találta. – Mire visszajössz, mindent a legnagyobb rendben találsz. –Rend ide vagy oda, Eileen nem lesz a házban többé. Francesca már reggel eldöntötte, hogy senki sem fog lakni abban a szobában. Be sem akarta tenni a lábát oda többé. Túlságosan fájt volna. Őszintén szerette Eileent, akármilyen butácska is volt, ha a férfiakra került sor. A szárnyai alá vette. Befogadta az otthonába. És most Eileen halott.

– De szomorú ez – mondta Marya. – Nem akarom háborgatni Francescát, de ha bármiben segíthetek, hívjatok fel. Beugrók a kocsiba, és pár óra múlva ott vagyok. Megpróbálok néhány nap múlva visszatérni. Értesítette valaki a lány szüleit?

– A rendőrség. Boncolás után hamvasztás, a hamvakat elküldik a szülőknek. New Yorkban nem lesz temetés.

– Mi talán rendelhetnénk egy kis szertartást – mondta Marya szórakozottan, aki annyira meg volt zavarodva, hogy nem tudott gondolkozni. Megkérte Christ, hogy tolmácsolja üdvözlését Francescának, aztán letette.

– Mi történt? – érdeklődött aggodalmasan Charles-Edouard.

– Megölték Eileent, a kislányt a tetőtéri lakrészből, akivel te is találkoztál. A házban. Összeverték és megfojtották.

– Betörő?

– Feltételezik, hogy a volt szeretője. Már letartóztatták, és gyilkossággal vádolják. Előzőleg már kétszer is brutálisan megverte. – Maryát a rosszullét kerülgette. Lerogyott a pamlagra. Charles-Edouard melléje ült, és átkarolta. Szomorúan kezdődött új életük első napja. Kezdet és vég: egy kapcsolat kezdete, egy fiatal nő halála. Az élet egyszerre édes és

keserű. Ez most nagyon keserű volt. Marya fölnézett a férfitra, aztán a vállára borult, és sírt.

Egy örökkévalóságig tartott, amíg a Nyugati Tizedik utcai rendőrőrsön elkezdtek a tettes azonosítását. Betereltek egy szedett-vedett társaságot. Volt köztük két magas, egy alacsony, három középtermű. Valamennyi tetovált, az egyik hosszú hajú. Hármat más bűncselekmények miatt tartottak bent. Volt köztük egy civil ruhás nyomozó, egy feltételesen szabadlábra helyezett személy. És ott volt Brad. Francesca és Chris azonnal felismerték, amikor az utasításoknak engedelmessé hol oldalra, hol szembefordult. Az emberek csoszogtak a sorban a csak egy irányban átlátszó tükörelablak másik oldalán. Az azonosítás után kivezették az embereket, a két tanú feladata véget ért. Brad ügyét másnap átadják vádemelési javaslattal az ügyészségnek. Chris és Francesca elmehettek.

Gyalog mentek a szállodáig, mert szükségük volt friss levegőre. Ian közben felhívta az apját, Chris megnyugtatta, hogy nincs semmi baj, Francesca puszilja. Azt mondta a kisfiúnak, azért jött New Yorkba, mert munkája van, és segítenie kell Francescának valamit a háznál. Nem akarta, hogy a gyerek azon aggódjon, hátha az anyjával történt valami a fogdában. Ian folyton aggódott Kimberlyért, amire meg is volt minden oka. Chris nem hitte, hogy a volt apósa ezúttal ki tudná hozni az emberöléssel vádolt lányát. Eileent sem tartóztathatta volna fel, nem téríthette volna jobb belátásra, és nem menthette volna meg senki. Chris nagyon jól tudta, hogy az önpusztításra hajlamos nők általában el is pusztítják magukat.

A rendőrségen megtudták, hogy a házat a hét közepére takarítják ki. Francesca és Chris addig a szállodában akartak lakni. A férfi kivett magának egy szobát, mielőtt elindultak az azonosításra, hogy ha kell, akár minden éjszaka ott ülhessen egy széken Francesca szobájában, és vigyázhasson rá. Ezért jött vissza Vineyardról, hogy megtehessen érte mindent, amit lehet. Gyaloglás közben széles ívben elkerülték a házat. Francesca attól tartott, hogy soha többé nem akarja majd látni. Vajon örökre fogja kísérteni, vagy most már megtalálják a békét?

Egy napja nem evett. Chrisnek nagy nehezen sikerült rábeszélnie, hogy üljenek be a Da Silvanó-ba egy kis főtt tésztára. Most is nagy forgalom volt a népszerű étteremben, de ők odakint, a szabad ég alatt kaptak egy asztalt. Francesca hozzá se bírt nyúlni az ételhez, mert örökké Eileent látta maga előtt. Utána visszatértek a nő hotelszobájába, és Chris bekapcsolta a tévét. Amíg ő baseballt nézett, Francesca elaludt. Többször mocorgott, egyszer-kétszer rosszat álmodott, felriadt, kiment a mosdóba, de ezt leszámítva reggelig aludt. Chris felöltözve aludt a fotelban, miközben ment a tévé. Reggelre mindketten jobban érezték magukat.

Rendeltek a szobapincéernél reggelit. Marya telefonált, megkérdezte, hogy vannak. Ezúttal beszélt Francescával, és mindketten megsiratták Eileent. Francescának ettől még jobban hiányzott bölcs barátnője. Marya nem beszélt róla, hogy mi a helyzet Charles-Edouard-ral; most, a közös gyászban nem tűnt illendőnek az örömhír.

– Nem akarsz pár napra visszajönni velem Vineyardra? – kérdezte Chris a reggelinél.

– Nem is tudom, mi lenne jó – felelte Francesca, aki még mindig kábának tűnt. – Nem akarok embereket látni. Meg kell nyitnom a galériát, és el kell kezdenem dolgozni. – Örült mindennek, amivel lekötheti magát. Szükség esetén átmehetett Connecticutba is, az apjáiékhöz. Henry és Avery nemrég tértek haza Aspenből.

Francesca délután telefonált a mostohaanyjának, és elmondta, mi történt. Avery elszörnyedt.

– Ezek szerint mégse volt olyan fényes ötlet a társbérlet – mondta halkan. Sajnálta Francescát, és találgatta, hogy ez az eset örökre beszennyezte-e a házat a mostohaánya szemében. Francesca ugyanezen rágódott. Ő sem tudta. Majd elválík, hogyan érzi magát,

miután visszaköltöznek. –Most mihez kezdesz? Eladod a házat? – Súlyos döntésnek tűnt, de olyan házban lakni sem lenne könnyű, ahol meggyilkolták a fiatal lányt, akit mindnyájan kedveltek. Francesca házára most már a szomorú emlékek tömege vet árnyékot. Avery megpendítette, hogy talán már nem éri meg küzdeni érte, aztán megkérdezte, hogy telefonált-e már az anyjának.

– Még nem – felelte sóhajtva. – Nem tudom, fogok-e egyáltalán. Nem kell tudnia. Nem hagyna élni, hogy ugye neki volt igaza kezdettől fogva, és milyen rossz ötlet volt megtartani a házat és albérlőket keresni, és nyaggatna, hogy adjam el a házat. Magamnak kell rájönnöm, hogy mit akarok, de egyelőre nem tudom.

– Majd rájössz. Még nagyon kevés idő telt el. Hacsak nem vagy máris biztos benne, hogy el akarod adni.

– Nem akarom. Még mindig szeretem a házat. Csak azt gyűlölöm, ami benne történt. Egyfolytában azon rágódom, hogy nem volt-e valami, amit megtehettem volna, vagy hogy nem kellett volna-e szigorúbbnak lennem Eileenhez. De hát csak a lakótársa voltam, nem az anyja. Nem tilthattam meg neki, hogy találkozzon ezzel az alakkal. Szólhattam neki, hogy ne hozza ide a házba, de így is megtette, mihelyt elmentem. Továbbá könyöröghettem neki egyfolytában, hogy kérjen segítséget, és ne szedjen fel pasasokat az interneten. Azt hiszem, sokkal ellentmondásosabb egyéniség volt, mint amilyennek tűnt, szomorú, nehéz gyermekkorral. Talán az ilyen alakok vonzották, és mindenképpen talált volna magának egy Bradet. Internet nélkül is. Mindenkinek megvannak a titkai, a problémái és a bajai. Én még mindig Toddon próbálom túl tenni magam, Marya a férje halálán, Chrisnek ott a heroinfüggő volt felesége, akitől próbálja megmenteni a fiát. Mindenkinek meg kell harcolnia a maga harcait, és azt hiszem, a dolgok nem mindig azok, aminek látszanak. Eileennél sem azok voltak, és nézd meg, mi lett vele! – Ismét elsírta magát, mert őszintén szerette a lányt. Soha egyetlen ismerősét sem gyilkolták még meg. Micsoda borzasztó halál, hogy az embert a saját ágyában verjék össze és fojtsák meg! Pedig hát épp elég figyelmeztetést kapott Bradtól, tudta róla, hogy veszélyes alak, és mégis változtatni próbált rajta, ahelyett hogy inaszakadtából elrohant volna az ellenkező irányba! Az lett volna az egészséges és normális dolog. De hát Eileen nem volt egészséges. Brad és a bántalmazás lett a drogja, és rettenetes árat fizetett érte. Avery megjegyezte, hogy a brutális férfiak és a bántalmazott nők statisztikája egyszerűen ijesztő. A partnerüket halállal fenyegető férfiak hetvenöt százaléka el is követi a gyilkosságot. Hát most már Eileenből, a szeplős, aranyos lányból is statisztika lett. A randevúzás a vadidegenekkel és az ítélőképesség teljes hiánya taszította a pusztulásba.

Másnap Chris elutazott Vineyardra lanért, és megígérte, hogy olyan hamar visszajön, ahogy csak tud. Francesca bizonygatta, hogy nincs semmi baja. Megnyitotta a galériát, és továbbra is a Gansevoort-ban lakott. Amikor megérkezett, letette a bőröndjeit a háza halljában; azokat hozta magával a szállodába. Szólt Maryának, hogy neki sem kell visszasietnie. Semmit sem tehetnek.

Eileen szobájában leszedették a tapétát, gőzzel megtisztították és újrafestették a falakat, a bútorokat elszállították. A lány holmiját bedobozolták, és elküldték San Diegóba, miután a rendőrség átnézett mindent, és lefoglalta azokat a tárgyakat, amelyekre szükség volt a bizonyításhoz. Francesca le akarta zárni, sőt még le is lakatolni a szobát. Még csak át sem akarta lépni a küszöbét. A jövőben kiiktatja a tetőteret a házból. Elképzelhetetlen, hogy bárki is ott akarna lakni, abban a tudatban, hogy a szobában megölték valakit. Vagyis most már nem a jelzőlog negyedét kell fizetnie, hanem a felét, annyit, mint Todd idejében. De nem tudott kitalálni más megoldást. Nem akart más bérlőt Eileen helyett. Elég lesz kettő is, meg természetesen lan. Marya és Chris kiforrott egyéniségek, jó emberismerők, normálisak, nem kockáztatják se a maguk, se a mások testi

épségét. Akármennyire szerette Eileent, még egyszer nem óhajtott egy hozzá hasonló albérlőt. Különbösen is, ki lát bele mások magánéletébe? Se neki, se Maryának, se Chrisnek nem volt semmiféle viszonya vagy partnere. Lesz három önálló, felnőtt ember, és egy kisgyerek, akit mindenki szeret. Eileen túl éretlen és túl sérült volt ahhoz, hogy bármiféle felelősséget vállaljon. Francesca magát hibáztatta, amiért nem értette ezt meg korábban, azelőtt, hogy bekövetkezett a tragédia. Talán nem ölik meg Eileent, ha más körülmények között lakik. De ők elmentek nyaralni, és a lány könnyű prédája lett a bántalmazójának.

A rendőrség tájékoztatta, hogy a gyanúsított ügyét vádemelési javaslattal átadták az ügyészségnek. Brad a kirendelt védője tanácsára ártatlannak mondta magát, hogy bíróság tárgyalja az ügyét, de, mondták a rendőrségen, lehet, hogy a végén vádalkut akar majd kötni. Bár a hidegvérrel elkövetett gyilkosság nem sok mozgásteret ad. A DNS-tesztek egyértelműen bebizonyították a bűnösségét. Azt is mondták, hogy körülbelül egy év múlva kerül sor a tárgyalásra, de Brad addig is a fogdában marad, szó sem lehet óvadékról.

Francescának erről eszébe jutott Chris elvált felesége, aki ugyancsak fogdában várja a tárgyalását. Próbáltak valamilyen alkut kötni az érdekében, de a kerületi ügyész nem hagyta. Kimberly volt a felelős annak a drogosnak a haláláért, akivel együtt lőtte be magát, és akinek ő szállította az anyagot. Rémes jelenet volt, és szegény Iannek végig kellett néznie az aranylövést, és azt is, amikor az anyja majdnem megölte magát. Elmesélte az apjának, hogy látta, amikor belőtték magukat. És nem ez volt az első alkalom. Chris azt tervezte, hogy ezt használja fel bizonyítéknak a gyerekefelügyeleti pernél. Nem akarta, hogy a fia olyan asszonynál éljen, aki a gyereke szeme láttára drogozik, akkor is, ha ez az asszony az anyja, és kétes alakok – dílerek és drogosok – lebzseljenek körülötte. Kérelmezni fogja az ellenőrzött láthatást is arra az időre, amikor a volt feleségét kiengedik. Veszélyes még egyszer egyedül hagyni lant ezzel a nővel. Azt pedig nem remélte, hogy Kim valaha is leszokik a szerről. Sose sikerült neki, pedig megjárta nem is egy méregdrága rehabot. Túlságosan meg volt mérgezve, hogy érdekelje, mit akarnak a szülei és a férje. Neki nem kellett más, csak a szer, kerül, amibe kerül. Eileen is így akarta az ő Brad-jét. Ez a férfi volt az ő drogja, ugyanolyan végzetes, mint Kimberly haverjának a heroin. Most már mindketten holtak.

Chris többször is telefonált Vineyardról, mert aggasztotta, hogy a nő egyedül van. Francesca visszaköltözött a házba. Letört volt a hangja, de bizonygatta a férfinak, hogy jól van. Nem említette, mennyire fog örülni, ha Chris és Marya is megjönnek; azt is elhallgatta, hogy kétségbe ejti a magány.

Marya nem sietett visszajönni, mert tartott tőle, hogy nagyon szomorú lesz a ház. Még mindig nem újságolta el a jó hírt Francescának. Nem érezte megfelelőnek az időt. Egyébként nagyon boldogok voltak Charles-Edouard-ral Vermontban: most ismerkedtek kapcsolatuk azon vetületeivel, amelyek korábban hozzáférhetetlenek voltak számukra. Ledőlt minden korlát, hiszen a férfi válófélben volt. Vermontból kétszer beszélt az ügyvédével, és megtudta, hogy jól haladnak a dolgok. A felesége minél előbb ki akar szállni a házasságból, hogy feleségül mehessen a séfhelyetteshez. Bejelentette igényét Charles-Edouard vagyonának felére, amit a férfi jogosnak tartott harmincévi házasság után. Mint Maryának mondta, van anyyija, hogy kényelmesen megél akkor is, ha elfelez mindent Arielle-lel. Az asszonynak ez így éppen megfelelt. Úgysem akart semmit Charles-Edouard-tól, csak jó életet, ami igazán remekül startolt. Sose hitte, hogy összejön ezzel a férfival, egyáltalán bárkivel John halála után. Hatalmas meglepetés volt, tetemes alkalmazkodást követelt, de ők tréfára vették a dolgot, rugalmasan kezelték és elviselték egymás bogarait. Mindketten jószívű emberek voltak, akik élvezték az életet, és szerették egymást, most még jobban, amióta nem csak barátok voltak.

Charles-Edouard továbbra is nősülni akart, és nyaggatta Maryát, hogy házasodjanak össze, de az asszony ragaszkodott hozzá, hogy a férfi tegyen előbb bizonyosságot a hűségéről. Házasságának nagyszerű harminchat éve után nem óhajtott feleségül menni egy szoknyavadászhoz, de még komoly kapcsolatot sem akart vele. Márpedig Charles-Edouard nőbolond volt világéletében, nem is állította az ellenkezőjét. Azt mondta, ez a kulturális identitásához tartozik, és különben sem szerette a feleségét. Marya fütyült az érveire. Neki nem kell olyan férfi, aki félrelép. Charles-Edouard esküdözött, hogy nem tesz ilyet.

Remekül érezték magukat Vermontban: sokat autóztak, Stowe-nál felmentek a drótkötélpályán a hegyre. Marya visszavitte a férfit New Hampshire-be. Homárt és egyszerű ételeket ettek a helyi vendéglőkben. Östermelői piacokra jártak, otthon főztek, hol felváltva, hol közösen. Kipróbáltak recepteket a könyvükből, veteményeztek Marya konyhakertjében, virágot szedtek, nagyokat sétáltak, úsztak egy közeli tóban, horgászni jártak, megsütötték, amit fogtak, patakokon gázoltak át, és naponta legalább egyszer szeretkeztek, amitől az asszony megdöbbsent. Sose hitte volna, hogy az ő korokban még lehetséges az aktív nemi élet. A férfi nagyon érzéki volt, aki tettekre is tudta váltani ifjonti hevét. Marya kivirult Charles-Edouard figyelmétől és a szerelemtől. Közös életükben Eileen halála jelentette az egyetlen árnyékot. Az asszony nagyon sajnálta a lányt, még templomba is elment Charles-Edouard-ral, hogy imádkozzon érte. Sírt, amikor gyertyát gyújtott Eileenért. Hiányozni fog a kislány. Francesca vajon fogad helyette másik albérlőt?

A munka ünnepének hétvégéjén indultak el Vermontból. Marya kicsattant az egészségtől, bőre barnára sült. Charles-Edouard kék szeme ragyogott napsütötte arcában, amitől a haja még fehérebbnek látszott. Kék inget, farmert, spárgaszandált viselt, és piros pulóvert vetett a vállára, amikor kiszálltak az asszony autójából a Charles Street 44 szám előtt. Kiszedegették a csomagtartóból a bőröndjeiket és a reklámtasakokat, tele a Marya kertjéből és a vermonti östermelői piacról származó friss gyümölcsökkel és zöldségekkel. Az asszony sóhajtva nézett föl a házra, mert arra gondolt, mennyire más lesz Eileen nélkül, aki az ifjúságot jelentette közöttük.

Apa és fia otthon volt, és elcsodálkoztak, amikor az ablakból látták, hogy Marya mellett Charles-Edouard is cipeli a csomagokat. Könnyű volt kitalálni, hogy együtt nyaraltak Vermontban. Sokkal derűsebbnek látszottak így együtt. Chris még mindig sajnálkozott, hogy a francia séf nős, hiszen olyan tökéletesen illettek egymáshoz.

– Isten hozott benneteket! – üdvözölte őket, és lejött a lépcsőn, amikor hallotta, hogy nyílik az ajtó. Ian is előszaladt a konyhából, tejbajusszal, kezében süteménnyel. Fülíg szaladt a szája, amikor meglátta Maryát, és rohant Charles-Edouard kitárt karjába.

– Van egy tojás a fülemben! – bömbölte izgatottan, ám a francia séf tojás helyett egy fémpénzt húzott elő a füléből, és odaadta a kisfiúnak.

– Itt a fizetség a tojásokért! – mondta. Csókot cuppantott a gyerek arcára, aztán megölelte Christ, aki már megszokta Charles-Edouard franciás üdvözléseit. Ian segített levinni a konyhába az élelmiszeres tasakokat. Közben az apja suttogva figyelmeztette Maryát, hogy ő a fiának csak annyit mondott, hogy Eileen visszament a szüleihez, ami egyébként igaz is volt. Azt nem tette hozzá, hogy urnában utazott, por alakjában. A kisfiú megrémült volna, ha tudja, hogy a lányt meggyilkolták a házban, és épp elég traumát kellett már elviselnie az anyja miatt. Marya egyetértett vele, és megígérte, hogy figyelmezteti Charles-Edouard-t, nehogy szóba hozza a lány meggyilkolását, de még a halálát sem. Elég szomorú, hogy erre kényszerülnek. Az asszony megölelte Christ, és megértő szeretettel néztek össze.

– Milyen volt a vakáció? – érdeklődött a férfi. – Mert mi hatalmasat nyaraltunk Vineyardon! – Látszott is rajtuk: apa és fia ugyanolyan barnák és egészségesek voltak,

mint Marya. Ha nem lett volna ez a tragédia Eileenel, igazán csodálatosnak mondhatták volna a nyarukat.

– Remekül éreztük magunkat Vermontban – mondta Marya ragyogó arccal –, és Európa mindig szenzációs. Egy hónapot töltöttem odaát. Mintha ezer éve lett volna! – Chris és Ian az előző héten tértek vissza Vineyardról, és tökéletes épségben találták a házat. Eileen lakrészét a tetőtérben lelakatolták. Francesca végre vásárolt bútorokat azok helyett, amelyeket Todd magával vitt nyolc hónapja. Olyan meghitt lett tőlük a nappali, hogy úgy döntött, Eileen halála ellenére sem adja el a házat. Ezt meg is mondta Chrisnek, amikor a férfi hazajött. Tragédia volt, ami történt, de nekik tovább kell lépniük. Chris helyeselte a döntést, és fellélegzett. A fiával nagyon boldogok voltak itt. El sem tudta képzelni az életet Marya és Francesca barátsága nélkül, akiket Ian úgy szeretett, mint nagyon kedves nagynénjeit, bár az apja tudta, hogy a gyerekek hiányozni fog Eileen is, aki meséket olvasott és origami madarakat hajtogatott neki.

A konyhában gyűltek össze, mint mindig, ha Marya otthon volt. Az asszony föltette melegedni a gombalevest, amit reggel főzött Vermontban, indulás előtt. Isteni illata volt. Charles-Edouard a tojásos játékot játszotta Iannel, aki visongott a gyönyörűségtől. A ház ismét megtelt jó illatokkal, örömmel, lármával és kacagással. Amikor apa és fia visszatért, kezdetben nagyon komor volt a hangulat, mintha mindenki gyászolna. Mennyivel jobb most! Marya és Charles-Edouard meghozták a pezsgést és az energiát. Túl nagy volt nélkülük a csend.

Amikor a munkából hazatérő Francesca kinyitotta az ajtót, a konyhából kiszűrődő nevetés fogadta. Mosolyogva lement a lépcsőn, és látta, hogy Marya kötényt kötött, és máris főz. Sült a csirke a vacsorához, Charles-Edouard pedig egy tányérra tette a pástétomot, amelyet készített, átölelte a belépő nőt, és csókot cuppantott az arcára.

– Ah! La châteline! – mondta örömmel. „Châteline”-nek, a várkastély úrnőjének hívta Francescát. A Charles Street 44 alatti házat aligha lehetett várkastélynak nevezni, de nekik az otthonuk volt, és szerették. – Gyönyörű vagy ilyen barnán, Francesca! A hajad pedig olyan, akár a színarany!

Egyszerre beszélt mindenki. Marya körülnézett a konyhában. Pár dolog nem a helyén volt, ezeket megigazította és visszatette a polcokra. Ekkor vette észre, hogy a konyhai számítógép eltűnt. Francesca átadta a rendőrségnek mint bizonyítékot. Különben is minek a konyhába számítógép, miután mindenkinek megvan a magáé a szobájában? Marya gyanúja szerint azért tűnt el, mert Eileen túl sokat használta.

Nem bírták abbahagyni a beszédet, mert mindent meg kellett tudniuk egymásról. Amióta Francesca hazatért Maine-ből, először érezte ismét élőnek, boldognak, derűsnek a házat. Mindenki hozzáadta a saját varázsát. Hiába, ők család voltak így együtt.

Körülműlték a konyhai kerek asztalt a vacsorához, és igyekeztek nem venni tudomást arról, hogy eggyel kevesebben vannak. Francesca ekkor figyelt föl rá, hogy valami megváltozott Maryában és Charles-Edouard-ban. Nem akarta szóvá tenni, de a levesestányérok leöblítése közben odasúgta barátnőjének:

– Megőrültem, vagy van köztetek valami? –Chris ugyancsak megérezte ezt a sejtelmesen finom változást, de ő sose kérdezett volna rá, mert túl udvarias volt.

Marya pajkos mosollyal és ugyancsak súgva válaszolt:

– Nyáron otthagya a felesége, és beadta a válópert! Feleségül megy Charles-Edouard első helyetteséhez! – Francescának leesett az álla.

– Jesszus! Ez komoly? – Izgalmában akaratlanul följebb emelte a hangját, de gyorsan le is halkította. – Összeházasodtok?

– Még nem tudom. Látni akarom, hogy öt percnél tovább is képes-e hű maradni hozzám. De így is boldogok vagyunk, és jól érezzük magunkat. Nagyon friss még a dolog. Pár hete állított be Vermontba. Szóval egészen új keletű. – Szépségesen fiatalnak látszott,

amikor ezt mondta. Charles-Edouard a mosogatónál sutyorgó nőkre nézett, a kuncogásukból gyanította, miről beszélhetnek, és rámosolygott barátnőjére.

Mihelyt visszaültek az asztalhoz, és az asszony feltálalta a csirkét, Charles-Edouard meleg mosollyal fordult Francescához.

– Elmondtam Marya? – A nő ragyogó arccal bólintott.

Chris nem értette.

– Szívből gratulálok mindkettőtöknek – mondta Francesca gyöngéden. Felállt, kétfelől megcsókolta a férfit, amúgy francia módra. – Ez aztán remek hír!

– Lemaradtam valamiről? – kérdezte Chris. –Történt valami köztetek ezen a nyáron? – Mert nagyon úgy tűnt.

– Szeretjük egymást, és a feleségem elválik tőlem! – mosolygott üdvözülten Charles-Edouard.

– Gratulálok mindkettőtöknek! – mondta Chris széles mosollyal. – Nagyon örülök neki! – tette hozzá szívből jövő őszinteséggel, bár ő nem kíváncszott hasonló helyzetbe. Kimberly után megesküdött, hogy soha többé nem lesz szerelmes, és erősködött, hogy nem is hiányzik neki. Élvezte, hogy békés, csendes életet élhetnek Iannel. – Ez aztán az izgalmas újság! Hol történt?

– Vermontban – felelte Marya. Charles-Edouard felállt, pezsgőt töltött mindenkinek, hogy koccinthassanak az új pár egészségére. Francesca körbehordozta tekintetét az arcokon az asztal mellett, és úgy érezte, valamit kell mondania.

– Eileenre – szólt halkán. Fojtogatta torkát a sírás. – Remélem, ő már egy jobb helyen van. – Mindenki fölemelte a poharát, és ivott egy kortyot.

– Miért ment vissza a szüleihez? – kérdezte panaszosan Ian. – Hiányzik nekem! Olyan kedves volt!

– Igen, az volt – helyeselt Francesca. – De van az úgy, hogy elköltöznek az emberek, akiket szeretünk – mondta egyszerűen. A kisfiú bólintott, és szeletelni kezdte a csirkéjét. Áttértek Maryára és Charles-Edouard-ra, a nyári élményeikre, az őszi terveikre, arra, hogy Ian harmadikos lesz az idén, és Francescának zsúfolt ütemterve van őszre, köztük két egyéni tárlat, és decemberben el akar menni Miamiába, az Art Basel börzére, és Maryának meg kell írnia Charles-Edouard-ral a közös könyvet. Hetek óta először tűnt ismét normálisnak az élet a Charles Street 44 szám alatt. Eileent sose felejtik el, de az élet megy tovább.

15. fejezet

Marya unszolására Francesca meghívta vacsorára az anyját, aki nemrég tért vissza Európából. Úgyis mindenképpen találkoznia kellett vele, és az összejövetelre mi sem lehetett volna alkalmasabb Marya és Charles-Edouard egyik közös vacsorájánál.

Thalia boldogan elfogadta a meghívást. Eldicsekedett vele, hogy mesés nyara volt. Több e-mailt küldött Francescának, sőt kétszer fel is hívta, ami rendkívüli teljesítmény volt tőle. Ha elutazott valahova, ritkán tartotta a kapcsolatot a lányával. Baráti társaságban többnyire megfeledkezett arról, hogy családja is van. A fordítottja ritkán történt meg vele. A tervezettnél tovább maradt Velencében, ahol istenien szórakozott. Nem győzte élvezni Marya és Charles-Edouard lakomáját. Továbbra is flörtölt a séffel, de mintha szordinósabban csinálta volna. Például rövid ruha és túsarkú helyett fekete pulóvert és nadrágot viselt. Félig megették a vacsorát, mire észrevette, hogy Eileen hiányzik. Francesca még mindig nem közölte vele, hogy meghalt. Hosszú, nyomasztó csend lett, miután Thalia rákérdezett a lány hollétére.

– Visszament a szüleikhez – mondta Ian. – San Diegóba! – A többiek nem szóltak, a csevegés folytatódott. Thalia nem látta, hogy Francesca és Marya összenéznek.

– No és most mik a tervek? – érdeklődött, amikor az asztalra került a desszert, Charles-Edouard finom körtetortája. – Semmi utazás? Én Gstaadba megyek karácsonykor! – jelentette be. Velencei barátai meghívták a svájci faházukba. Gstaad a legelegánsabb téli üdülőhelyek közé számított Európában, ahol Thalia legalább egyszer, de olykor kétszer is síelt minden télen.

Senkinek sem volt semmiféle nagyszabású terve. A karácsonyi szünet mintha fényévekre lett volna. Charles-Edouard és Marya be akarták fejezni a szakácskönyvüket. Francescának elegendő munkát adott a galéria, Chrisnek át kellett esnie a gyerek-felügyeleti tárgyaláson, de ezt persze nem közölte Thaliával. Nem volt szívderítő kilátás.

Thalia figyelmét nem kerülte el, hogy Marya és Charles-Edouard egész másfajta melegséget és meghittséget tanúsítanak egymás iránt. Meg is kérdezte az asszonyt, mielőtt elment.

– Elválík, vagy beadta a derekad? – érdeklődött. Ő is számos vonzó férfival ismerkedett meg Velencében. De hát mind nők voltak, Thalia pedig nem tűrte a konkurenciát.

– Nyáron otthagytam a feleséget, és beadta a válópert. Szerencsém volt – mondta Marya egyszerűen. Még egy csepp lelki-furdalása is támadt, hogy neki jutott férfi, Francesca anyjának meg nem, holott megveszekedettten akarja.

– Csakugyan szerencséd volt! – kommentálta Thalia panaszosan. – Én ezt nem értem! Neked nem kellett férfi, nekem igen. Te megkaptad a magadét, én nem. Tényleg a fejére állt a világ? – Marya nem akarta az orra alá dörgölni, hogy talán túlságosan akarja azt a férfit. Ő meg egyáltalán nem akarta, sőt.

– Talán a sors hozta így – mondta diplomatikusan, mindazonáltal őszintén. – Mindennek megvan a rendelt ideje. A tied is eljön! – nyugtatta Thaliát.

– Remélem, igazad lesz – sóhajtott az asszony, és belebújt Párizsban vásárolt, fehér blézerébe. Most is kifogástalanul elegáns és ápolt volt: gyöngyös-gyémántos fülbevalója választékos, frizurája maga a tökély, szóval pontosan az a jelenség, akitől a férfiak megszeppennek. – Idén nyáron nem találkoztam senkivel, aki akár minimálisan is

partiképes lett volna! St. Tropez-t megszállták az oroszok és a közép-európai újjgazdag aljanép. És mindegyik tizenkét éves! És Európában minden férfi nős és kicsapongó!

– Biztosan lesz valaki, csak ki kell várnod! – biztatta Marya. Francesca feljött a konyhából, kikísérte az anyját, és beültette egy taxiba. Thalia távozása még akkor is megkönnyebbülést jelentett, ha kedvesen viselkedett, mert sok fáradtsággal és idegfeszültséggel járt. Viszont jól kijött Charles-Edouard-ral és Maryával, Chris iránt pedig tökéletes udvariasságot tanúsított, ami a lánya számára is elviselhetőbbé tette a látogatásait. Kellemesebb volt, mint kettesben vacsorázni vele, mert az mindig a spanyol inkvizícióra emlékeztetett. Francesca fáradtan indult fölfelé az emeletre. Hosszú volt az este.

A hétvégét Connecticutban töltötte az apjával és Averyvel. Henry egy új képén dolgozott, és ritkán mozdult ki a műterméből, ami lehetőséget adott Francescának, hogy hosszú sétákat tegyen Averyvel és lazítson.

– Hogy vagytok, amióta Eileen elment? – kérdezte az asszony tapintatosan. Francesca sóhajtott. Még mindig nem múlt el a szomorúsága.

– Mindnyájunknak hiányzik. Minden férfibolondságával ő jelentette a fiatalságot a csapatban. Sokkal inkább olyan volt, mint egy főiskolás, és nem mint egy felnőtt. Mamának még mindig nem mondtam el, és nem is fogom. Nem kell tudnia. Csak fejfájásig szekálna, és ez így is épp elég rossz. Eileen az élő példa arra, hogy milyen kockázatokat nem szabad vállalni a párkapcsolatokban. Neki mindegy volt, csak nadrágot viseljen, és akkor sem látta meg a veszélyt, ha az arcába ordított. Borzasztóan rossz emberismerő volt!

– No és te? Hogy állsz a párkapcsolatokkal mostanában? – Avery aggódott a mostohalányáért.

Todd több mint nyolc hónapja költözött el tőle, és Francesca azóta sem erőlteti magát, hogy megismerkedjen valaki mással. Mintha nem érdekelné.

– Sehogy. Még azt sem tudom, hogy akarom-e. A munkában sose adódik senki olyan, aki érdekelne. A művész ismerőseim dinkák, vagy fellengzősek, vagy önimádók. Túl sok munkával járnának. Az ügyfelek pedig, akik buknak rám, kivétel nélkül hülyék. A kedvesek nősek.

– Fiatal vagy még, hogy feladd – mondta Avery határozottan.

– Nem tudom. Talán. Hiányzik, hogy legyen valakim, de nem akarok melléfogni, mint Toddnál, hogy aztán öt év múlva jöjjenek rá a tévedéseimre. Az ember beruház négy éven át, rájön, hogy nem jól választott, egy évig kesereg, aztán szakít, és vérzik a szíve. Öt év ment kárba. Kicsit nehéz nekem továbbbszolgálatra jelentkezni.

– Hallom, Todd vőlegény – puhatolózott Avery óvatosan.

– Igen, az. Bátor ember. Hirtelen borzasztó sürgősnek találta, hogy megnősüljön és gyerekei legyenek. Isten a tudója, hogy jól választott-e. Neki csak egy tenyészkanca kell, és valaki, akit magával vihet a céges karácsonyra. Én egyikre sem vagyok alkalmas.

– Nehéz időszak ez neked – mondta Avery szelíden. Todd rokonszenves ember, csak nem Francescához való. Neki az első perctől fenntartásai voltak a kapcsolatukat illetően. Úgy vélte, hogy a férfi nem elég érdekes a mostohalányának.

– Nem vészes – felelte Francesca. – Még én se tudom, mit akarok. Bohémot, konzervatívot, nőt, nőtlent, együttélést, különélést. Rohadt bonyolult az egész, ebben a korban már mindenkinek megvannak a sérülései, mert mindenkivel kicsesztek, mint ahogy velem is. – Chrisre gondolt, míg ezt mondta. A férfi elismerte, hogy retteg mindenféle kapcsolattól. Francesca is kezdte ezt érezni. – Talán jól elvagyok most már magamban. – Kezdetben kétségbe ejtően magányos volt Todd nélkül, de már nem az. Szerette, hogy azt teheti, amit akar, és nem kell megbeszélnie senkivel. – Társaságnak itt vannak az

albérlőim, gyerekeknek itt van lan, és ha őrzöngeni akarok, itt vannak a művészeim, mint egy rakás örök kamasz. Minek nekem férfi?

– Mikor szexeltél utoljára? – kérdezte Avery nyersen. – Azt talán mégse akarhatod feladni harmincöt évesen. Egész kellemes dolog.

– Ó, az! – Francesca szégyellősen mosolygott. –De már az sem hiányzik. Egyszerűen lekapcsoltam. – Todd távozása előtt több mint egy évvel beszüntették a nemi életet. – Legalább nem kell borotválnom a lábam.

– Vonzó alternatíva – csipkelődött Avery. Aggódott érte. Francesca olyannak tűnt, mint aki lekapcsolta magában a szexlámpát. A vártnál tovább tartott túltennie magát Toddon. Ezek szerint fájdalmasabb csalódás volt, mint amilyennek Avery gondolta. Persze öt év hosszú idő, és Francescának nehéz harcot kellett vívnia, hogy megtarthassa a galériát és a házat.

– De most már valami újba akarok fogni. Az idén lemegyek Miamiába az Art Baselra. Csak a hecc kedvéért, mert nem állítok ki. Jövő nyáron pedig nem Maine-ben fogok vakációzni. Az idén remekül éreztem magam, de túlságosan emlékeztet Toddra. Azok az ő barátai, nem az enyéim. Nem is tudom, talán Európába utazom, de nem anyámmal! – Avery fölnevetett. Egyetértettek abban, hogy Thalia idegtépő, és egy közös utazás kész lidércnyomás lenne Francesca számára. – Jövőre talán Maryával utazom, ha ugyan nem megy férjhez addig – tűnődött Francesca. Szeretett beszélgetni a mostohaanyjával, mert mellette helyes megvilágításban láthatta a dolgokat. Avery nagyon kedves volt, és remek barát.

– Marya férjhez megy? – csodálkozott az asszony.

– Lehet. Még nem döntötte el. Egymásba szerettek Charles-Edouard-ral, aki válik.

– Érdekes! Nagyon édesek együtt. Ismered a régi mondást: megtalálja zsák a foltját. Neked is csak meg kell találnod a magadét. – Csak az a baj, hogy Francesca nem is próbálkozik a kereséssel, márpedig a megoldás nem fog a nyakába pottyanni a kéményből, piros bársonyöltönyben, fehér szakállasan. Averynek eszébe jutottak a szívügyei Henry előtt, az összes rossz kapcsolat, a csalódások, a keserűség, meg persze a jó kapcsolatok is. Neki sem volt sürgős férjhez mennie, de meg akarta találni az igazi férfit, akivel leéli az életét. Ennél alább nem adta. Ötvenéves lett, mire rátalált, és ahogy meglátta Henry Thayert, azonnal tudta, hogy ő az.

Francescával még nem történt meg ez, ám az asszony reménykedett, hogy a mostohalányának nem tart olyan sokáig, mint neki. De közben legalább kiélvezi az életet. Avery nem tudta, hogy jó ötlet volt-e bérbe adni a házat. A lakótársak valahogy elverték Francesca éhét az új ismeretségekre, és túl könnyű belekényelmesedni a készen kapott társaságba, igazi kapcsolat nélkül.

Henry kijött a műteremmé átalakított istállóból, rámosolygott a két nőre, és átkarolta a vállukat.

– Hogy van az én kedvenc üzlettársam? – kérdezte, miután megpuszilta a lányát. – Gazdagok vagyunk már?

– Talán majd jövőre – mosolygott Francesca. A galéria jól ment, jobban, mint tavaly. Fokként kiépítette a vállalkozását, és már egy kis haszna is volt rajta, több is, mint korábban; még mindig nem nagy, ám ahhoz elég, hogy reményt adjon, amibe belekapaszkodhatott.

Mielőtt eljött Connecticutból, megígérte az apjáéknak, hogy meghívják őket Charles-Edouard és Marya egyik világszám vacsorájára. Henry előre örült, mert mindketten szimpatikusak voltak neki, bár Maryával csak kétszer, Charles-Edouard-ral pedig csak egyszer találkozott, de remek pofának tartotta, és imádta a francia séf kubai szivarjait is, noha a felesége nem helyeselte a dohányzást.

Miközben hazafelé hajtott, Francesca azon tűnődött, hogy Avery ismét helyes megvilágításba állította a dolgokat. Arra gondolt, amit a mostohaanyja mondott a randevúzásról és a zsákokról meg a foltokról. Úgy érezte, nagyon megváltozott ebben az évben Todd nélkül. Magabiztosabb, határozottabb lett. A férfi nélkül is megállt a lábán, sőt jobban boldogult, mint vele, ami épp eleget mondott neki a kapcsolatukról és önmagáról. Most már nem a fele volt valakinek, hanem egész ember. Az is jót tett neki, hogy albérlőket fogadott, és alkalmazkodnia kellett másokhoz, amit egyetlen gyerekként sohasem kellett tennie. Tisztelte Maryát és Christ, holott egészen eltérő egyéniségek voltak. Ian pedig nagyon szórakoztató. Gyerekhez még sose került ennyire közel. Most már nem találta olyan ijesztőnek a gyerekvállalást, feltéve, ha azok is olyan kedvesek, mint ez a kisfiú. Amire, sajnos, nincs garancia.

Amikor hazaért, zajt hallott a konyhából. Lement megnézni, hogy mi az. Vacsorához már későre járt az idő, és a hangok nem voltak vidámak. Edények csörömpöltek, emberek kiabáltak. Konyhájában arasznyi magasan állt a víz. A szalmakalapot és sortot viselő Charles-Edouard mezítláb állt a vízben, és a szivarjával hadonászva dirigált és kérdegetett. A gumicsizmás Marya kétségbeesetten próbált segíteni. A konyhaasztalt meg a székeket kivitték a kertbe, és rápakoltak mindenfélét. A fürdőnadrágra-pólóra vetkezett, bőrig ázott Chris éppen mászott be a mosogató alá, hogy megkeresse a megrepedt csövet, amely elárasztotta a konyhát.

– Francba! – Francesca lerúgta a cipőjét, felgyűrte a farmerjét, és odagázolt Chrishez. – Mit segíthetek? Ne haragudjatok, hogy a ti nyakatokba szakadt az egész! – A férfi hátranézett és rávigyorgott. A nő büntudatot érzett, amiért nem volt jelen a csőrepedés idején. Todd éppen ezt utálta a házban, és ezért akarta eladni tavaly. Nagyon régi ház volt, örökké elromlott benne valami. Charles-Edouard töltött egy pohár bort, és Francesca kezébe nyomta, mintha buliban lennének, nem áradásban. A séf és Ian remekül szórakoztak, a többiek nem.

– Elzártam a főcsapot – közölte Chris. – Akkor történt, amikor senki se volt itthon, valószínűleg egész nap ömlött. Holnap ki kell szivattyúztatnunk a vizet, te pedig keress egy vízvezeték-szerelőt. Ez nekem már magas. – Ian éppen ekkor leugrott a lépcsőről, és boldogan belecsobbant a nagy medencébe.

– Klassz! – sipította. Az apja rászólt, hogy hagyja abba, vagy menjen fel a szobájukba. A gyerek pofát vágott, és odatapicskolt Charles-Edouard-hoz. Ma este itt már semmit sem tehettek, noha Chris még néhányszor próbálkozott, hátha földelítheti, hol a csőrepedés, de végül föladta. Francesca világított neki az elemlámpával a mosogató alatt, úgyhogy ő is átázott. A farmerja derékig vizes lett.

– Legalább vacsoráztatok? – kérdezte mentegetőzve. Charles-Edouard azt felelte, hogy nem. Francesca azt javasolta, hogy menjenek el a legközelebbi pizzázóba, vagy hozassanak kínai készletet, és egyék meg az ő nappalijában. Ekkor észbe kapott, hogy Charles-Edouard és Marya még csak nem is alhatnak a szobájukban ma éjszaka, mert a szőnyegük lucskosra ázott. Felajánlotta, hogy aludjanak az ő szobájában, ő megalszik a nappali új pamlagán. Marya először ellenkezett, de nem volt más választásuk. Francesca erősködött, hogy őt nem zavarja, ha ott kell aludnia.

A pizzára szavaztak, és elmentek vacsorázni. Rengeteget karattyoltak, és olyanok voltak, mint akiket a kutya szájából húztak ki. Charles-Edouard még mindig sortot viselt, Marya magán hagyta a gumicsizmát, csak Chris és Francesca húzott száraz farmert. Ian kijelentette, hogy ő vissza akar menni csobogni a konyhai medencében, de az apja azt mondta, hogy nem lehet. Jól érezték magukat, és derűsebb kedvvel tértek haza vacsora után, bár a konyha továbbra is katasztrófális állapotban volt. Az áradat lassan folydogált kifelé a kertbe a nyitva hagyott ajtón, de még mindig több ujjnyi magasan állt a víz, és átszivárgóit Marya szobájába. Francescának ilyen alkalmakkor szokott eszébe jutni, hogy

nem kellene-e mégis eladnia a házat. Ha Chris nem zárja el a főcsapot, a víz még mindig ömlene a falból. Ezt meg is mondta a férfinak hazafelé menet.

– Szerelőt bármikor hívhatsz, Francesca. Gyönyörű öreg ház ez. Ennyi még nem ok arra, hogy lemondj róla.

– Gyönyörű, szeretem is. De nekem sok egyedül. Anyagilag és minden más szempontból is. –Az is elég rossz, hogy kevesebb a bevétele egy lakbérrel. Háztulajdonosnak, különösen egy régi ház tulajdonosának lenni nagy kihívás, és rengeteg munkával jár. – Hiányozna, ha eladnám – vallotta be. – Remélem, a csőrepedés nem kerül egy vagyona. – Valahányszor sikerült keresnie egy kis pénzt, mindig jött valamilyen vészhelyzet, és búcsút vehetett a félretett pénzecskéjétől.

Chris bekísérte a nőt a nappaliba, Marya és Charles-Edouard felmentek Francesca szobájába, aki tiszta ágyneműt húzott, mielőtt vacsorázni indultak. Ian bevonult a saját szobájukba, hogy ágyból nézze a tévét. Chris azért vásárolt emeletes ágyat, mert tudta, hogy a fia örülni fog, ha felül alhat. Nem volt romantikus bútor, de nekik bevált, és az apának így több helye maradt a szobájában, mintha franciaágyat vett volna, amelyet úgysem volt kivel megosztania.

Leült Francesca mellé a pamlagra, hogy kifújja magát. Sajnálta, hogy nem tudta megjavítani a csövet, mielőtt úszómedencévé alakult át a konyha. Nagyot nevettek, amikor eszükbe jutott a sortban és szalmakalapban dirigáló Charles-Edouard és Ian, ahogy ugrál lefele a lépcsőn.

– Siralomház lenne itt nélkületek – mondta a nő őszintén, és hálásan nézett a férjira.

– Nem unod, hogy ennyien nyüzsgünk körülöttd? Néha eszembe jut, és arra is gondolok, hogy lakást kellene szerezni magának és a fiának. Csakhogy akkor hiányoznátok. Eredetileg afféle kísérletnek szántam, de nagyon bejött, és jót tesz Iannek. Szerintem magányos lenne, ha csak én volnék mellette.

– Én pedig még magányosabb lennék. Az, hogy ennyien vannak mellettem, színt hoz az egyhangú életembe. – Francesca is kísérletnek szánta, amire az anyagi szükség szorította rá, és milyen kedves közösség lett belőle!

– Az enyémben is – mosolygott Chris. Megfordult, ránézett a nőre. – Francesca, sokat jelentesz nekem. Remélem, tudod. Csodálatos barát vagy.

– Te is – mondta félszegen a nő. – Nélküled nem bírtam volna ki Eileen halálát. – A férfi bólintott.

– Az Isten küldött téged Iannek... és nekem... – Váratlanul odahajolt hozzá, és megcsókolta. Francesca tágra nyílt szemmel bámult rá.

– Mit csináltál? – Olyan volt az arca, mintha Chris fejbe vágta volna a cipőjével.

– Úgy rémlik, megcsókoltalak – felelte elégedetten a férfi. Azóta az éjszaka óta szerette volna megtenni, amelyet együtt töltek Eileen halála után, de sohasem volt rá alkalmas az idő. Nem egészen tudta, hogy ez most a megfelelő pillanat-e, de azért megtette, és mosolygott.

– De miért? – makacskodott Francesca. – Miért csókoltál meg?

– Haragszol rám érte? – kérdezte aggódalmasan Chris.

A nő a fejét rázta.

– Nem haragszom, csak nem értem. Mintha azt mondtad volna, hogy egy életre elegend van a párkapcsolatokból.

– Azt. De lehet, hogy meggondoltam magam. Ez csak egy csók volt, Francesca, nem lánykérés! Nyugi!

– Azt hiszem, még én is borzadok a párkapcsolattól. – Eszébe jutott az előző napi beszélgetésük Averyvel.

– Nem, nem borzadsz, csak sebzett vagy, és az más. Én is sebzett vagyok. A sebek gyógyulnak, de ahhoz idő kell. Talán csak zsibbadt voltál a tavalyi évben, amikor széthullott a kapcsolatod.

– Igen, az voltam. Úgy éreztem, mintha meghalt volna bennem valami, és sose támadhatna fel.

– Nem halott, csak alszik – biztosította a férfi.

– Honnan tudod? – érdeklődött Francesca.

– Mindjárt megmutatom – felelte Chris, és újra megcsókolta. Ezúttal a nő nevetett a csók után, mert édes csók volt, nagyon élvezte. Talán mégis a férfinak van igaza. Talán mégse halt meg benne minden. – Látod már, hogy értettem? Azt hiszem, kezdesz ébredezni. – Újra megcsókolta. Ezúttal Francesca viszonzta a csókot, és valósággal elolvadt a férfi karjában, de amikor leváltak egymás szájáról, hogy levegőhöz jussanak, riadt képet vágott, mert ez már szenvedélyes csók volt. Mindketten tűzbe jöttek tőle. Erre nem számított.

– Mit művelünk, Chris? – kérdezte ijedten. – Rokonszenves vagy nekem. Egyikünknek sem akarok szenvedést.

– Talán vállalnunk kellene ezt a kockázatot. Kockázat nélkül nincs győzelem. Elcsépett kifejezés, de sajnós igaz. Én hajlandó vagyok kockáztatni érted.

Francesca alig bírta felfogni, amit hallott. Minden idők nagy nőgyűlölője kijött a barlangjából! És ő is kijött. De ez akkor is ijesztő volt.

– És lan? Nem fogja kiborítani? – aggodalmaskodott.

– A fiam szeret téged. Szerintem örülni fog. – Már gondolkozott ezen a kérdésen.

– Én is nagyon szeretem őt – mondta halkán Francesca. – Épp órá gondoltam, amikor jöttem ma hazafelé. Csodálatos gyerek. – Főlnézett Chrisre, és lassan elmosolyodott. – Te is az vagy.

– Te is jó ember vagy. Miért ne próbálnánk ki, hogy mire jutunk? Mit szólnál egy vacsorához a héten?

– Úgy érted, egy randevúhoz? – döbbsent meg Francesca.

– Általában annak hívják. Vacsora, tudod, meg a többi. Esetleg a végén egy jóéjt-puszi. Mit szólnál a keddehez?

– Kutyaütő vagyok a randevúzásban – szorongott a nő. – Azért is hagytam abba.

– Ja, én is. De hajlandó vagyok ismét megpróbálni veled. – Majdnem kilenc hónapja, kevés híján egy éve ismerte Francescát, látta kritikus helyzetekben, és nem talált rajta semmi olyat, ami ne tetszett volna neki. Rokonszenves volt minden megnyilvánulása, és fantasztikusan bánt Iannel. Chris nem kívánhatott ennél többet. Ez épp elég egy ésszerű kezdethez. Őket a barátság kötötte össze, nem a szenvedély vagy a vak remény. Jól ismerték egymást.

– Oké – mondta halkán Francesca, aki úgy érezte magát, mintha petárdák robbannának a fejében. Sose hitte, hogy ez történhet kettőjük között. Tulajdonképpen semmi sem történt, csak felcsillant valami, egy lehetőség, és ő kész volt élni vele.

– De mi lesz, ha nem válik be? Akkor meggyűlölsz, megharagszol, elköltözől, és én sose látlak többé se téged, se lant. Az borzasztó lenne, Chris.

– Az – hagyta rá a férfi. – Tehát próbáljunk elkövetni mindent, hogy ne következzen be. Közösén dolgozunk majd érte. – Francesca bólintott, Chris újból megcsókolta, aztán elhúzódott és felállt.

Francesca a nappali ajtajához kísérte. A férfi akkor is mosolygott, amikor felszaladt a lépcsőn. A szobában ment a tévé, lan aludt, és Chris a legszívesebben kurjantott volna egyet örömeiben. Megcsókolta Francescát, ezt a csodálatos nőt, akiben feltétlenül megbízik! Mi lenne jobb kombináció két olyan embernél, akik félnek mindenféle elköteleződéstől? Még jobb, hogy náluk barátsággal kezdődött az egész!

16. fejezet

Hétfő reggel kijött a szerelő, megjavította a vízvezetékét. A konyhából kiszivattyúzták a vizet. Az élet visszazökkent a régi kerékvágásba. Francescának kétezer dollárjába került a javíttatás, ami nagy érvágás volt, de mi más tehetett volna?

Kedd este, amikor Chris elvitte őt vacsorázni, Marya és Charles-Edouard vállalták a pesztra szerepét. Francesca kénytelen volt beavatni az asszonyt, aki különben nem tudta volna mire vélni a kérést.

– Úgy érted, olyan lesz, mint egy randevú? – kérdezte döbbenet. Ő sose vette észre, hogy Francesca és Chris gyengéd érzelmet táplálnának egymás iránt, noha mindkettőt nagyon kedvelte, és el tudta képzelni párnak őket. De azt sose gondolta, hogy vonzódnának egymáshoz, amit egyébként szívből fájlalt.

– Ja, olyan, mint egy randevú – feszengett Francesca. Feszélyezte, hogy el kell mondania. Valahogy olyan irreálisnak tűnt az egész randevúzás. Majdnem egy éve, hogy inkább semlegesneműnek érezte magát. – Legalábbis ő ezt mondta. De nehogy eláruld valakinek!

Marya kinevette.

– Ugyan kinek árulnám el? A New York Post pletykarovatának? – Francesca azt hitte, elsüllyed.

– Mit tudom én? Iannek, anyámnak, Charles-Edouard-nak. Nem akarom, hogy a kelletnél nagyobb feneket kerítsenek neki. Ez csak egy vacsora. – Csakhogy Chrisszel vacsorázik, étteremben. A férfi randevúnak nevezte, és többször megcsókolta őt.

– Komoly az ügy? – kérdezte Marya nyomatékosan.

– Lehet... nem tudom... talán nem... talán az lesz. Talán nem kellene. Talán túlságosan félünk mindketten.

– És ha összejöttök?

– Az még ijesztőbb – felelte rémülten Francesca.

– Én is ezt éreztem Charles-Edouard-ral kapcsolatban. Minden korban kissé félelmetes belevágni egy kapcsolatba. Minél idősebb vagy, annál kiforrottabb az egyéniséged, annál jobban körül van határolva az életed, és annál nehezebb illeszkedniük a kirakós játék darabjainak.

– Egyébként hogy álltok? – kérdezte az asszonyt, mert Marya is, Charles-Edouard is olyannak látszott, mint akik a mennyországba kerültek.

– Fantasztikusan! A megboldogult férjemet nem számítva, ő a legesodálatosabb ember a világon! Nagyon szerencsés vagyok, hogy két kivételes férfi is jutott nekem egyetlen életre. Valószínűleg több, mint amennyit érdelek, de nagyon örülök neki – szerénykedett.

– Megérdemled – mondta feltétlen meggyőződéssel Francesca. – Csak anyámnak el ne mondd! Egyébként ott egye meg a fene, ő ötször evett az élet svédasztaláról, ahonnan te csak egyszer vettél! Jogod van repetázni! – Örült barátnője boldogságának.

– Nem adhatok jobb tanácsot, csak azt: várd ki türelemmel, mi sül ki ebből. Ne ábrándozz, ne tervezgess, ne várd el Christól, hogy más adjon, mint amit adhat, és ne próbálj ne önmagad lenni! – Bölcs tanács volt. – És ne izgulj a gyerek miatt! Bármikor boldogan pesztrálok, és Charles-Edouard is szereti. Ha elmentek Chrisszel valahova, csak

bízd ránk lant. Sütünk majd kekszet, vagy valamit. Jó mulatást! – mondta Marya, Francesca pedig fölment átöltözni.

A fürdőkádban ülve leborotválta a lábát, amit hónapok óta nem tett. Még nem tudta, szoknyát vesz-e, de akár igen, akár nem, jellek értékű gesztus lesz. – Isten hozott ismét a való világban? – mondta magában, aztán nagyot kacagott.

– Mit mondtál nekik? – érdeklődött Chris, miközben lesiettek a lépcsőn, és becsapódott mögöttük a főbejárat ajtaja. Francesca fekete szoknyát, piros pulóvert és magas sarkú cipőt viselt. Kissé olyannak érezte magát, mint az anyja, és aggódott, hogy túlöltözött. Nem akart nyomuló benyomást kelteni. Már nem is emlékezett, mit illik viselni egy randevúra. Nem volt ruhatára hozzá. Gyér tapasztalatokkal dicsekedhetett a randevúzásban. Azt tudta, hogy ha valaki fontos, annak a kedvéért illik szexinek lenni. Fogalma sem volt, sikerült-e, Chris mindenesetre csodálattal mosolygott rá, amikor bekopogtatott hozzá, jelezve, hogy részéről elkészült. A frissen mosott hajú lan, aki már pizsamára vetkőzött, közölte Francescával, hogy „nagyon durva”.

– Igen? – riadt meg a nő.

– A „durva” azt jelenti, hogy csinos – fordította le az apja. – Olyan, mint a „dögös”, csak frissebb, fiatalosabb.

– Ó, kösz, lan... te is nagyon durva vagy – mondta Francesca, aztán leszaladtak a lépcsőn. A kisfiú tudta, hogy neki jelentkeznie kell a konyhában Maryánál és Charles-Edouard-nál sütisütésre.

– Tehát mit mondtál nekik? – ismételte meg Chris a kérdést, mert Francesca nem válaszolt.

– Azt, hogy utálad a kosztjukat, és szeretnél enni végre egy tisztességes vacsorát. – Miután a konyhaművészek nemzetközi élmezőnyének két oszlopos tagja főzött rájuk, ezzel aligha lehetett megindokolni egy kiruccanást. Csakhogy ez a vacsora más volt.

– Nagyon vicces – mondta a férfi, aki egy szót sem hitt el.

– Azt mondtam Maryának, hogy meghívtál vacsorázni.

– És mit szolt hozzá? – A fiát is megkérdezte, hogyan reagálnának a barátai, ha ő elkezdene járni Francescával. Lan már nyilatkozott, miközben az apja öltözködött: nevetgélve közölte, hogy szerinte ez vicces.

– Szerinte jó ötlet. Szerintem is. – Francescának egyre jobban tetszett a gondolat, noha előtte két napon át ijedezett, elképzelt magának mindenféle rémséget, ami megtörténhetne velük, ha komolyra fordulna a kapcsolatuk, ám a randevút nem mondta le.

– Nekem is tetszik – mondta Chris elégedetten. Gyalog mentek a Da Silvanóba, amelyet a férfi azért választott, mert mindketten kedvelték. Nem akart túl elegánsat, nehogy Francesca kínosan érezze magát. Azt akarta, hogy jól szórakozzon, és ez máris sikerült. Mókás volt ismét lánynak érezni magát, randevúra menni, szoknyában, egy férfival. Tyúha!

A főpincér egy jó asztalhoz vezette őket a vendéglő előtt. Már hűvös volt: megérkezett az ős, közeledett a tél. Chris farmert, fehér inget, barna kordbársony dzsekit, frissen fényesített papucscipőt viselt. Vonzó férfi volt. Megborotválkozott, mielőtt eljöttek, és ez tetszett Francescának. Mindig visolygott a borostás arcoktól. Lehetett divatos a borosta, neki akkor is piszkosnak tűnt. Chris jóképű volt és elegáns. Jól néztek ki együtt.

Főtt tésztát kértek salátával, Chris rendelt hozzá egy palack márkás bort. Még ki se hozták a tésztájukat, de ők már jóízűen diskuráltak arról, hogy milyen idétlenül érzik magukat így kiöltözve, meg a tegnapi esti csőtörésről és Charles-Edouard viselt dolgairól. Francesca, amikor utólag visszagondolt, nem is tudta, miről beszélgettek, mindenesetre kellemesen töltötték az időt. Igazán jól érezték magukat. Jó volt elszabadulni hazulról, a munkából, még lantól is, hogy felnőttek lehessenek egyetlen estére. Klassz volt.

A desszert után ráérősen megkávéztak. Utolsónak távoztak az étteremből, és olyan lassan sétáltak haza, hogy mindenki ágyban volt, mire megérkeztek. Ian mélyen aludt a felső ágyon.

– Csodálatosan éreztem magam – mondta Chris, és megcsókolta Francescát a nő szobája előtt a lépcsőpihenőn. Felkísérte az ajtóig, ahogy egy rendes randevún illik.

– Én is – súgta a fülébe Francesca. A férfi újra megcsókolta.

– Nem tudom, miért nem jutott ez eszünkbe már hat vagy kilenc hónapja – mondta aztán mosolyogva. – Úgy érzem, nagyon sok időt pocsékoltunk el.

– Nem pocsékoltuk el, csak még nem álltunk rá készen. – Mostanra jól megismerték egymást. Sokkal jobb így.

Chris bólintott, és újra megcsókolta. Átölelték egymást, és a férfinak nem akaródzott elengednie a nőt. Francesca végül besurrant a szobájába, Chris pedig leszaladt a lépcsőn. Francesca boldog mosollyal lépett be a hálószobájába, aztán nevetni kezdett. Első randevúnak igazán kiváló volt!

* * *

Megpróbáltak úgy viselkedni, mintha semmi sem történt volna, de persze nem ment nekik. Marya somolygott minden alkalommal, ha együtt látta őket, Charles-Edouard szélesen vigyorogva hátra vágta Christ a keddi esti randevú után.

Másnap a reggelinél nehéz volt együtt mutatkozni, normális viselkedést színlelni. Chris egyfolytában mosolygott a nőre, Francesca szemérmesen pirult, amitől a férfi a legszívesebben összecsókolta volna, de nem tehette. Egyelőre semmit sem akart mondani Iannek, de a fiát nem tehette lóvá.

Péntek este mexikói étterembe és moziba mentek. Szombat reggel a gyerek rájuk nézett, és pukkadozni kezdett. A kedvenc Miki eger palacsintáját ette angolszalonnával. Marya megsütötte a palacsintát, amellyel a kisfiú nem tudott betelni, aztán elindult Charles-Edouard-ral egy vermonti hétvégére. Nagy volt a szerelem, nagyon boldogok voltak. Chris és Francesca is azok voltak. A boldogság ragadós.

– Na, megcsókoltad már? – kérdezte Ian az apjától, amikor Francesca fölment a szobájába, hogy lehozza Chrisnek a megígért könyvet. Nyáron olvasta, és úgy gondolta, hogy a férfinak is tetszene.

– Miről beszélsz? – Megpróbált ártatlan arcot vágni, de a fia nem dőlt be neki.

– Ha vacsorázni viszel egy lányt, meg kell csókolnod. Ezt mindenki tudja. Már kétszer elvitted vacsorázni. Ha nem csókolod meg, azt fogja gondolni, hogy homokos vagy.

– Honnan szedsz te ilyeneket? – Chris meg volt botránkozva.

– Egy ötödikestől. Azt mondta, hogy az azt jelenti, hogy langyos vagy, és nem szereted a lányokat.

– Nehogy így nevezz valakit, mert esetleg megsértődik, és behúz egyet! – intette az apja.

– Oké. Szóval igen?

– Semmi közöd hozzá! – védekezett Chris.

– De van. Ő az én barátom is. Én megcsókolnám, ha elvinném vacsorázni.

– Jó tudni! – Rámosolygott a fiára. Bejött Francesca, és odaadta a könyvet. Azt mondta, neki nagyon tetszett, és arra gondolt, hogy szívesen elolvasná a férfi is. Egy új író fordulatos krimije volt.

– Ti meg miről beszélgettek? – kérdezte ártatlan arccal. Töltött magának egy csésze kávé, aztán leült az asztalhoz.

– Azt kérdeztem apától, hogy megcsókolt-e már téged, de nem akarja megmondani – felelte lan. Eltűntette az utolsó falat palacsintát, és a nőre nézett. – Szóval megcsókolt? – Francesca majdnem félrenyelte a kávé, és nem tudta, mit mondjon.

– Nagyon kiborulnál, ha azt felelném, hogy igen? – kérdezte végül szelíden. A kisfiú kacagott.

– Dehogy! Én szeretlek téged, Francesca, és azt hiszem, apa is szeret. Csak majrés ahhoz, hogy megmondja, vagy csináljon valamit. Megmondtam neki, hogy ha nem csókol meg, akkor homokos? – A nő szeme tágra nyílt a megdöbbenéstől.

– Szerintem nem az – mondta. Beleivott a kávéjába, és Chrisre sandított, hogy segítsen rajta. Fogalma se volt, mit mondjon. A férfi alig észrevehetően bólintott, mire Francesca visszafordult a kisfiúhoz. – Megcsókolt.

– Akkor nem homokos. – lan összeütötte a tenyerét az apjával, Francesca pedig úgy érezte magát, mintha a középiskolai öltözőben lenne két fiúval. Először történt meg vele, hogy két hímnemű összeütötte miatta a tenyerét.

– Gondoltam is, hogy nem. Akkor részedről oké a dolog? – kérdezte a gyerektől, és örült, hogy Marya és Charles-Edouard nincsenek jelen. Ez kimondottan családi beszélgetés.

– Ja, részemről oké – erősítette meg lan. – Én örülök neki. Te a barátunk vagy.

– Igen, az vagyok, de nem akarok csinálni semmi olyat, amitől elszomorodsz. Ti mindketten nagyon sokat jelentetek nekem, és nem akarom ezt elrontani.

– Úgy érted, mint anyu? – kérdezte a kisfiú. Aknás terepre értek.

– lan, én nem ismerem az édesanyádat. Ez rád és apádra tartozik. Nem akarlak elszomorítani egyikőtöket sem, és csalódást sem akarok okozni neked.

– Nem fogsz! – válaszolta lan feltétlen meggyőződéssel. – Ma mit csinálunk? – tért át a következő témára, miután sikerült kinyomoznia, hogy a felnőttek csókolóztak. Leugrott a székéről, és felszökdecselt a lépcsőn tévét nézni. Ebéd után a Central Parkba akart menni.

– Hát ez könnyen ment! – Francesca megkönnyebbült a kisfiú távozása után. – Attól féltem, ki lesz borulva! – Chris mosolygott.

– Én nem féltem – mondta. Odahajolt a nőhöz és megcsókolta, aztán átült a szomszédos székre. Magához szorította Francescát, és adott neki egy igazi csókot. Abban a pillanatban visszatért lan. A felnőttek észre se vették, amíg szét nem váltak, hogy lélegzetet vegyenek. A kisfiú nevetett.

– Nagy voltál, apa! – kiáltotta vidáman, és már ki is ment egy doboz rizskeksszel, hogy legyen mit majszólnia a tévé előtt.

– Ezt még meg kell szoknom – szólalt meg Francesca kissé riadtan. – Nem számítottam rá, hogy szurkolókórus is van a lelátón. – Ettől függetlenül örült, hogy a gyerekek sincs kifogása. Jobb így.

– Túl sokat beszélnek ezek a szexről az iskolában – mondta Chris, aki mintha szintén elbátortalanodott volna.

Rendet tettek a konyhában. Délután vendéglőben ebédeltek, utána elmentek a Central Parkba. Megkerülték a csónakázótavat, sétáltak az állatkertben, fagyaltot vásároltak, labdázta, fogócskázta. Úgy érezték magukat, mint egy család, és jókedvűen tértek haza néhány új DVD-vel. Chris meghívta Francescát a szobájukba, hogy nézzenek együtt tévét. A felnőttek a pamlagon ültek egymás mellett, a gyerek a padlón terpeszkedett. Francesca évek óta nem volt ilyen boldog. És ami a legjobb: lan is az áldását adta rájuk.

17. fejezet

Felvirradt a tárgyalás napja. Chris hatkor kelt. Marya felajánlotta, hogy elviszi lant az iskolába. A kisfiú érezte, hogy valami készül, de nem tudta, mi az, csak annyit, hogy megint lesz egy tárgyalás anyu miatt. Apa olyankor vesz fel öltönyt. Chris nem óhajtotta elmagyarázni neki a részleteket. Úgyse változik semmi. Akármilyen történjék ma a bíróságon, lan ügyis vele marad, akkor meg minek nyugtalanítani a gyereket. Kim továbbra is fogdában volt, továbbra is kábítószerfüggő volt, egyhamar nem szabadul. Az az egyetlen különbség, hogy ha Chris győz a mai tárgyaláson, Iannek soha többé nem kell az anyjával együtt laknia. Kimnek lesz láthatási joga, de Christ nem hívogatja majd a rendőrség, hogy a volt felesége túlادagolta magát, vagy összekaszabolta a csuklóját, és a kisfia szorította el az ütőerét a mentősök megérkezéséig; és nem kell elhoznia a gyereket a fiatalok fogdájából, miután az asszonyt letartóztatták. Nem akarta, hogy Iannek át kelljen élnie ezt még egyszer, és ki akarta harcolni, hogy a gyerek a jövőben csak ellenőrzött láthatásokon találkozhat az anyjával.

Francesca felajánlotta, hogy elkíséri a tárgyalásra, de a férfi úgy gondolta, hogy túlságosan felzaklatná az élmény.

– Tessék?! – fordult Francesca Chrishez, miután lan már az iskolában volt. – Úgy nézek én ki, mint egy picsogó? Tudom én, milyen egy kábítószer-függő. Tudom, min ment át a fiad. Még emlékszem, amikor az anyja túlادagolta magát, te pedig azt se tudtad, hogyan rohanj lanért. Tisztában vagyok veled, hogy emberöléssel vádolják és börtönbe csukhatják a volt feleséged. Tudni szeretném, miért nem lehetek ott veled.

– És ha veszítek? – kérdezte szorongva a férfi.

– Egy okkal több, hogy melletted legyenek. És ha veszítesz, megpróbáljuk újra! – mondta elszántan. – Nem veszíthetsz, Chris! A volt feleséged egy emberi roncs.

– De az apja nagyon befolyásos!

– A tied is az. Két elnökkel álltok atyafiságban, a mindenségit! És nem Benjámín Franklinnel vagy Thomas Jeffersonnal, hanem olyanokkal, akik a közelmúltban voltak elnökök! Ennek már csak van némi súlya!

– Az én családom nem szereti bepiszkolni magát nyilvános botrányokkal. Szerintük sose kellett volna feleségül vennem Kimet. Akkor éppen nem heroizáltam, de idegbeteg volt. Én pedig úgy gondoltam, hogy majd meggyógyítom, és királykisasszonyt csinállok belőle. Nem sikerült: széthullott, mint a kártyavár. Szüleimnek az a véleménye, hogy Kimberly blamálja a családjukat, ezért nem vesznek tudomást a helyzetéről, akkor se, ha lan tönkremegy bele. Szerintem háritanak. Nem akarják tudni. Volt apósom hajlandó hazudni, csalni, lopni, embert ölni, csak a lányának ne kelljen elszemvednie a tettei következményeit. Többek között ezért nem sikerült leszoknia a szerről. Az apja eltakarítja utána az összes disznóságot. Olyan nincs, hogy Kimberly megfizessen értük. Fizessenek csak mások helyette, akár a saját fia is.

– Jöhetnek? – ismételte Francesca. Chris bólintott, a nő megcsókolta. Egyre jobb lett a kapcsolatuk. Még csak pár hete kezdődött, de sok szép perc jutott nekik. A férfi többször elvitte vacsorázni.

Még nem feküdtek le egymással, semmi okuk sem volt a sietségre. Christ különben is nagyon lefoglalta a tárgyalás. Szeretett volna mielőbb túl lenni rajta, lehetőleg győztesen, bár ha veszít, megpróbálja ismét, úgy, ahogy Francesca mondta.

Taxival mentek a bíróságra. Pontosan érkeztek, a férfi ügyvédje kint várta őket. Mivel Kim a fogdában volt, nem kellett eljönnie, az ügyvédje jött helyette, egy nagyon ellenszenves nő, akit Chris évek óta utált. Kizárólag az érdekelte, hogy megvédje az ügyfelét, sose törődött annak a fiával.

Chris ügyvédje komoly, öltönyös férfi volt. Sötét nyakkendővel, acélkeretes szemüveggel. Miután bemutatkoztak egymásnak, kezét szorított Francescával, aki rokonszenvesnek találta. Annál kevésbé tetszett neki a volt feleség ügyvédje. Komiszsnak látszott, és sötéten méregette a volt férjet.

Egyszerre mentek be a tárgyalóterembe, és elfoglalták a helyüket. Francesca közvetlenül Chris mögött foglalt helyet, és megérintette a férfi vállát, miközben leült. A következő percben bevonult a bíró, és a törvényszolga csendet kért. Az apát senki más nem kísérelte el, csak az ügyvédje és Francesca. Ian anyja az ügyvédjével képviseltette magát. Chris, amikor bejöttek, diszkréten mutatta Francescának, hogy Kim apja is a tárgyalóteremben van. Mindenki tudta, kicsoda. Nehéz is lett volna nem tudni, miután évente ott volt az arcképe a Time és a Newsweek címlapján, és gyakran szerepelt az újságokban.

Nyilvánvaló, hogy a bíró is felismeri. Jelenléte felért egy szótlan megfélemlítéssel, üzenetét nem lehetett félreérteni: feltétel nélkül támogatja a lányát. És ez nem csekélység.

A felek ismertették álláspontjukat, Kim ügyvédnöje elmondta, milyen önzetlen anya az ügyfele, és hogy imádja a fiát. Mit imádja: bálványozza! És rendkívül jó ember, megy egyenesen a rehabilitációra, mihelyt kiengedik a fogdából, mert meg akar gyógyulni a fia kedvéért. Az ügyvédnő a bíróhoz fordult, és a világ legkomolyabb arcával előadta, hogy nincs olyan, amire Kim ne lenne hajlandó a gyermekéért, és ő itt és most megesküdhet rá, hogy a jövőben semmiféle veszély nem fenyegeti a kisfiút, tehát semmiképpen sem szabad változtatni a közös gyerekfelügyeleten. Ezt a nyolcéves kicsit semmiképpen sem szabad megfosztani az anyjától, mihelyt az kiszabadul; a fiúcska nem érezheti azt, hogy az anyja cserbenhagyta, ha netán az apja megszerezné magának a jogot, hogy nála helyezték el a gyermeket. Ez nem szolgálná a fiú érdekeit, mondta az ügyvédnő, mert erre csak a közös gyerekfelügyelet alkalmas. Az orgonazúgáson és a kóruson kívül igazán mindent bevetett, hogy az anya pártjára állítsa a bírót, aki mozdulatlan arccal ült a pulpituson, és feszülten figyelte az ügyvédnőt. Francesca látta, hogy többször is arrafelé pillant, ahol Kimberly apja ül, és tudta, hogy Chris figyelmét sem kerülték el ezek a pillantások. Számítani lehetett rá. A nagy hatalmú emberek bele tudnak szólni a dolgok alakulásába csak azzal, hogy jelen vannak, és fixírozzák a bírót. Ebből megérthették, hogy Kimberly családja nem óhajt veszíteni. Fontos üzenet volt,

Chris attól félt, hogy a bíró fenntarthatja a közös gyerekfelügyeletet. Ez volt a legszörnyűbb félelme, amelyben Francesca is osztozott. Egyikük sem hitte el egy percig sem, hogy itt azt akarnák, ami Iannek a legjobb.

Francesca megjijedt, amikor Chris ügyvédje elkezdte a beszédét, mert ő inkább az észre, mint az érzelmekre akart hatni. Rendkívül szárazon, egykedvűen érvelt, főleg Kim ügyvédnöjéhez képest, aki ezerral nyomorgatta a könnyzacskókat. Chris felfogadott egy magánnyomozót, és az olyan adatokat ásott ki, amelyekről eddig még neki sem volt tudomása, nemhogy a bíróságnak. Az ügyvéd azzal indított, hogy Chris nem akarja elszakítani Iant az anyjától, semmi kifogása az ellenőrzött láthatások ellen, ha majd a volt feleségének módjában áll élni ezzel a lehetőséggel. Ők csak azt szeretnék, ha a gyerek biztonságban lenne, és egészséges légkörben nevelkedne. Tekintve az anya előéletét és józan ítélőképességének hiányosságait, úgy érzik, hogy a gyerekkel kapcsolatos döntésekre Chris lenne hivatott, vagyis az apánál kellene elhelyezni Iant. Az apa döntene a fiú iskoláztatásáról, ő vinné orvoshoz, fogorvoshoz, ő döntené el, hogy Ian járjon-e hittanra, viseljen-e fogszabályozót. Francesca ezt teljesen logikusnak találta, tekintve,

hogy az ilyesmivel eddig is Chris foglalkozott. Ha az apánál lesz a gyerek, Kim semmibe sem szólhat bele. Találkozhat Iannel, akár rendszeresen is, ha jó állapotban lesz, de nem ő mondja meg, melyik iskolába járjon a gyerek, és nem veszélyeztetheti még egyszer a fia épségét.

Az ügyvéd, miután nagyon szárazon előadta, hogy Chris nem akarja megakadályozni a láthatásokat, amennyiben azokon jelen lesz egy, a bíróság által kijelölt személy, és kizárólag annyit óhajt, hogy nála helyezték el a gyereket, felolvasta a magánnyomozó jelentését: a gondatlanság, a hanyagság, a nemtörődömség, a felelőtlen, sőt bűnös kötelességmulasztás leghajmeresztőbb lajstromát, amelyet Francesca hallott valaha. Chris mesélt neki ezt-azt, de az annyi volt a mostaniakhoz képest, mint a vakondtúrás a hegy mellett.

Kimberly Harley számtalanszor és minden lehetséges módon veszélyeztette a fiát. Chris éveken át küzdött vele a védelmében. A bírák mindig megpróbálták tiszteletben tartani azt a tényt, hogy Kim a gyerek anyja, de mostanra annyi bizonyíték halmozódott fel, ami több volt a soknál. Amit az ügyvéd előadott, merőben új volt a bíróságnak, sőt volt közte olyan, ami még Chrisnek is. A tanúk szerint, akik aláírásukkal erősítették meg a vallomásukat, Kim rábízta a más drogokra, otthagyta kamionparkolóban és vendéglőkben, ahonnan idegenek vitték haza, elfelejtette, hogy a gyerek vele van, és otthagyta az országút mellett; amikor a csecsemő volt, elejtette, mert bedrogozott, amikor kisgyerek volt, fent felejtette az autója tetején, ahonnan Chris kapta le, mielőtt Kim elhajtott; otthagyta crackbarlangokban, otthagyta egy hulla mellett, napokig elfelejtett enni adni neki, többször kísérelt meg öngyilkosságot a gyerek szeme láttára, töltött fegyvert fogott a fiára, mert először aint akarta agyonlőni, aztán magát, egy másik drogos csavarta ki a kezéből a pisztolyt, és mentette meg a gyerek életét. Az ügyvéd elmondta, hogy aint értesítette számtalanszor a mentőket, amikor az anyja túladagolta magát. És így tovább. Mit számít már, hogy Chris jogásza szárazon beszélt, és nem pufogatott bombasztikus közhelyeket, mint az ügyvédnő! Sokkal jobb volt így: a szenttelen hang felfokozta a hatást. Írásos tanúvallomások, rendőrségi jegyzőkönyvek oldalain át követték egymást a kemény, hideg tények. Francesca hátranézett Kim apjára: olyan képet vágott, mint aki meg tudná ölni Chris ügyvédjét azért, mert elmondja az igazságot Archibaldék lányáról. Idáig ez volt a legterhelőbb bizonyíték, és nem lehetett cáfolni.

Francesca, ahogy hallgatta, Ianre gondolt, és eldöntötte, hogy Kim sokkal rosszabbat érdemel a börtönnél. Egyszerűen érthetetlen, hogy élhette túl ezt a kisfiú. Nem csoda, ha Chris borzad mindenféle kapcsolattól. Hogy bízhatna még egyszer bárkiben is, amikor egy ilyen asszony volt a felesége, aki folyamatosan veszélyeztette a fiuk életét? Francesca könnyes szemmel hallgatta a felolvasást. Aztán egyszer csak véget értek a borzalmak. Chris ügyvédje a pulpitushoz ment, és átadta a perbeszéde másolatát a bírónak, aki némán ült, és merőn figyelte az apát, majd felszólította az ügyvédeket, hogy vonuljanak vissza vele tanácskozni. Francesca sűgva megkérdezte Christól, tudja-e a bíró, hogy Kimet emberöléssel vádolják. A férfi bólintott. Merev arccal ült, és megpróbált nem gondolni arra, hogy pontosan hányszor kockáztatta a volt felesége a kisfiuk életét. Kimberly közveszélyes, ő évekkal ezelőtt megmondta, hogy börtönben lenne a helye.

Ahogy a két ügyvéd elvonult tanácskozni a bíróval, Francesca ismét odahajolt Chrishez.

– Most mi lesz?

– A bíró vagy most ismerteti a határozatot, vagy írásban értesít róla, miután átgondolja az esetet, és elolvassa a csatolmányainkat. A legtöbb ítéletet írásban közlik, nehogy a bírókat eltángálják a tárgyalóteremben. Az emberek nagyon fel tudják húzni magukat a gyerekelhelyezési pereknél. –Francescának, azok után, amit most hallott, nem kellett bővebb magyarázat.

– Szép kis lista volt – mondta szomorúan. Chris bólintott. A nyomozó alapos munkát végzett. Szegény lan! Francescát világéletében kínos helyzetekbe hozta az anyja, de félnie sose kellett tőle. Kimberly attól fogva veszélyeztette a fia életét, hogy visszaszokott a három hónapos csecsemő mellett a drogokra, amelyeket azóta sem hagyott el. Francesca mérhetetlenül sajnálta a gyermeket és Chris Harley-t, aki olyan elszántan próbálja védelmezni a fiát.

Tíz perccel később bejöttek az ügyvédek. Chris jogi képviselőjének arcáról semmit sem lehetett leolvasni, amikor odajött ügyfeléhez, és kivezette őt és Francescát a tárgyalóteremből. Az ügyvédnő egyenesen odament Kim apjához a terem végében. A fejüket összedugva tárgyaltak, Archibald félreérthetetlen mozdulattal mutatott a bíróra. Nem örült túlságosan, de az ügyvédnő jól szerepelt. Színház ez, nem a törvény háza. Iannek itt nem szolgálnak igazságot.

Chris ügyvédje gyorsan kiterelte ügyfelét és Francescát az épület elé, és rájuk se nézett, amíg le nem értek a legelső lépcsőfokra. Félt, hogy valaki riaszthatja a sajtót, ezért akarta kimenekíteni őket minél előbb a tárgyalóteremből.

– Mi történt a megbeszélésen? – kérdezte szorongva Chris. Ekkor az ügyvéd végre elmosolyodott, és megérintette az apa vállát.

– lan a magáé, Chris. A bíró úgy döntött, hogy a továbbiakban egyetlen szót sem akar hallani Archibaldéktól ebben az ügyben. Azt mondta, hogy amíg ő ül a bírói széken, lant nem vehetik el magától, és azt is, hogy ha az anyja még egyszer kockáztatja a fia életét, végleg börtönbe zárhatja. Kifejtette, egyszerűen nem érti, hogy ítélték meg a közös gyerekfelügyeletet ilyen sokáig az ilyen anyának. – Chris szeméből kicsordultak a könnyek, Francesca fojtottan felzokogott. – Most pedig tűnjön el innen, mielőtt valaki felismeri, és értesíti a sajtót! Archibald ezúttal nem hívhatja ki őket. –Chris felragyogott, hálálkodott, aztán leintett egy taxit, és bevágódtak a hátsó ülésre. Ahogy a taxi elindult, Francesca sírva borult a férfi nyakába.

Marya és Charles-Edouard türelmetlenül várták őket otthon. Chris arcából, Francesca könnyeiből rögtön tudták, mi az eredmény.

– Hála Istennek! – mondta Marya, és megölelte a férfit. Charles-Edouard követte a példáját. Mérhetetlen megkönnyebbülés volt ez mindenkinek. Chris megint figyelmeztette őket, hogy egy szót se szóljanak Iannek, amikor hazajön az iskolából, aztán fölment a szobájába, és átöltözött farmerba meg pulóverbe. Megrendült volt és ujjongott. A fia az övé! Végre! Kimberly nem bánthatja soha többé! A lidércnyomás véget ért. lan biztonságban van. Chris nem akart ennél többet. Hányszor forgott életveszélyben a gyerek az anyja miatt! A bíró azt is elrendelte, hogy Kimberly ezentúl csak egy kijelölt személy jelenlétében találkozhat a fiával. Teljes győzelmet arattak!

Marya porba volt sújtva attól a kevéstől is, amire Francesca emlékezett a hosszú bűnlajstromból. Chris, de főleg lan, teljes győzelmet aratott. Többé nem kell félnie az anyja alakjában fenyegető pusztulástól.

Egy héttel később egy sokkal jelentőségteljesebb és baljósabb győzelemről tudósított a sajtó. Francesca látta, hogyan szorítja össze a fogát Chris, miközben az újságot olvassa, és rögtön aggódni kezdett. Amikor a férfi befejezte az olvasást, megkérdezte tőle, hogy mi az. Chris szó nélkül odaadta neki az újságot. Ezúttal Archibald ügyvédei csikarták ki a győzelmet – nem Iannek, hanem Kimberlynek.

Irdatlan pénzeket fizethettek, hogy tanúk támasszák alá a meséjüket, miszerint a drogos, aki a lányuk jelenlétében halt meg, tulajdonképpen díler volt, és ő veszélyeztette Kimberly életét, nem pedig fordítva. Most, hogy az elhunytat bűnözővé minősítették, ez egészen más fényt vetett a lányuk bűnösségére. Archibaldék bedobták személyiségzavarait, betegségeit, és mindent, ami eszükbe jutott, hogy a bíróság súlyos

vétségge minősítse át az emberölést. A körzeti ügyész hajlandó volt vádalkut kötni az asszonnyal. A bíró hat hónapos szabadságvesztésre ítélte, és amikor ebből levonták az előzetes letartóztatásban fogdában töltött időt és a jó magaviseletért járó enyhítést, kiderült, hogy Kimnek nem is kell bevonulnia a börtönbe, vagyis pár hét múlva szabadul, és otthon ünnepelheti a hálaadást. A cikkben azt is megírták, hogy fogvatartása kínjait egy híres countryklubban heveri ki, márpedig a rehabról bármikor ki lehet jönni. Az asszonyt ismerve, Chris biztosra vette, hogy Kimberly hamarosan jelentkezik, és követeli, hogy láthassa a fiát. De most már legalább ott lesz a felügyelő, akit a bíróság jelöl ki! Chris dühöngött, amiért hagyták, hogy az asszony a büntetés enyhítéséért fellebbezhessen, és kiengedik a fogdából. Egykettőre itt fogja szívni az ő vérének megint, követeli, hogy találkozhasson lannel, és ismét tönkreteszi a gyerek életét.

– Nem hittem volna, hogy az apjának ezúttal is sikerül! – tajtékzott. – Ennek a nőnek börtönben lenne a helye! Ön- és közveszélyes!

– Igen, de lant most legalább védik – mutatott rá józanul Francesca. – Nálad helyezték el, az anyja csak felügyelettel láthatja.

– Azt reméltem, hogy Kimberly néhány évre eltűnik a képből – mondta sötéten a férfi. Francesca hálát adott a sorsnak, hogy Chris legalább a gyerekelhelyezési perben győzött. Azt a bűnlajstromot senki sem tagadhatja.

Chris a szemébe dobta az újságot, ahol a fia nem találhatta meg, aztán egyetlen szó nélkül visszament dolgozni a szobájába. Halálosan gyűlölte a volt feleségét. Francesca elkeseredett, ha arra gondolt, hogy ez a nő pár hét múlva visszakérül az utcára és lan életébe.

18. fejezet

Chris és Francesca románca kivirult a tárgyalást követő hetekben. A férfi kezdett ellazulni és megbékélni azzal a ténnyel, hogy Kim nem kerül börtönbe, vissza fog jönni, és látni akarja majd a fiát. Francesca sűrűn emlékeztette, hogy úgysem tehet semmit lan anyja ellen. Nagy győzelmet aratott, megszerezte a gyerekfelügyelet kizárólagos jogát, nála helyezték el lant, és a gyerek úgyis csak felügyelet mellett találkozhat az anyjával, így mostantól biztonságban lesz. Chris végre mással is tudott foglalkozni, és egyre több időt töltött Francescával. Miután lan elaludt, Chris felment a nő szobájába, de nem mertek többet kockáztatni a csókolózásnál, mert attól féltek, hogy a gyerek felébredhet és feljöhet az első emeletről.

Remek kirándulásokat tettek a hétvégeken: voltak a bronxi állatkertben, felültek Staten Islanden az óriáskerékre, megnézték a Manhattan-sziget csúcsán a hajómúzeumot. Francesca elvitte őket Connecticutba az apjához, és Chris jól kijött Henryvel. Mindszentekkor jelmezt öltöttek, és elmentek „rontást-vagy-cukorkát” körútra, és megnézték a felvonulást Village-ben. Francesca évek óta nem mulatott ilyen jól. Másnap reggel, míg lan az ágyban feküdt egy cukorkával töltött műanyag úritök mellett, Chris fölment a nő szobájába.

– Adok két Milky Way-t neked egy Snickersért – ajánlotta.

– Kizárt. Két fekete csokoládés Snickerst kaptam a Jane utcai asszonyságtól. Az legalább hat Milky Way-t és egy földimogyorós M&M's-t ér. Láttam, hogy zsebre tettél kettőt az utolsó helyen!

– Sötét gengszter vagy! – felelte Chris, és kiéhezve megcsókolta. A sok évi szerzetesi magány most kezdte éreztetni a hatását. – Van még egy ajánlatom – súgta, miközben becsúsztatta kezét a nő pulóvere alá. Francesca lélegzete elakadt. – El akarok menni veled valahova a hétvégére. – Nem merték átengedni magukat a szenvedélynek a gyerek közelében, de a határán egyensúlyoztak. Nagyon a határán.

– Mikor?

– Most! – vágta rá a férfi. Francesca kinevette. Ezen a hétvégén rájuk maradt lan, mert Marya és Charles-Edouard elment pár napra Vermontba, hogy a könyvön dolgozzanak. – Mit szólnál a következő hétvégéhez? – sürgette Chris. – Marya talán vállalná a csószködést.

– Majd megkérdezem, ha visszajöttek.

– Figyelmeztetek, ha nem vállalja, megőrülök, és esetleg leszaggatom rólad a ruhát valami nyilvános helyen!

– Nyugi! – csúfolódott a nő. – Kitalálunk valamit. – Csókolózni kezdtek. Borzasztóan szerettek volna egy hétvégét csak maguknak, valahol, ahol nem kell illedelmesen viselkedniük, óvatosnak lenniük, Ianre gondolniuk. Most már magukra kellett volna egy kis idő. Nagyon illedelmesen viselkedtek majdnem két hónapig, és az hosszú idő.

Vasárnap este Marya visszatért Vermontból, és boldogan vállalta Francesca kérésére, hogy vigyáz a kisfiúra. Szerette lant, és teljes szívből pártolta Chris és Francesca románcát.

– Hova mentek? – kérdezte örvendezve. Most már két boldog pár lakott a házban. Charles-Edouard elragadó társ volt, és esküdözött, hogy más ember lett belőle, akinek nem

kell más nő, csak Marya. Francesca mesélt az asszonynak az apjáról, aki példásan viselkedik, amióta feleségül vette Averyt. Minden azon múlik, mondta, hogy a nő megfelelő legyen.

– Még nem döntöttünk. Előbb meg akartalak kérdezni, hogy vállalod-e a gyermekőrzést.

Maryának támadt egy ötlete.

– Miért nem mentek a vermonti házamba? Csendes és békés. Vermont gyönyörű ebben az évszakban, bár hideg. A ház pedig kedvesebb, mint egy hotel. – Francescának és Chrisnek tetszett az ötlet. Azt tervezték, hogy péntek délután indulnak, és vasárnap este jönnek vissza. Sokat kell majd vezetni, de megéri. Egész héten csak erre tudtak gondolni, miközben Marya buzgón tervezgetett Iannel. Moziba akartak menni, színházba és múzeumba. A kisfiú boldog volt, Chris és Francesca alig várták, hogy indulhassanak. Francesca rábeszélte az egyik művészt, hogy helyettesítse a galériában.

Úgy érezték magukat, mintha egy filmben játszanák a szökési jelenetet, amikor pénteken késő délután elhajtottak a Charles Street-i házból. Kifogták a csúcsforgalmat, de ez egyiküket sem érdekelt. Ian szinte oda se figyelt, amikor elmentek. Megpuszilta őket, de nem kérdezte, hova mennek a hétvégére. Marya programjai sokkal izgalmasabbak voltak, és az apja különben is megígérte, hogy felhívja.

Mind a ketten nevetni kezdtek, amikor kiértek a városból, és gratuláltak egymásnak a sikerhez.

– Egész hétvégén azon izgultam, hogy valami közbejön, és itt ragadunk, például Ian megkapja a bárányhimlőt! – vallotta be Francesca megkönnyebbülten Chrisnek, aki vezetett.

– Én is – mondta a férfi. – Biztosra vettem, hogy valamelyikünk megbetegszik, vagy Marya nem vállalhatja, vagy Kim kitör a fogdából és ámokfutásba kezd. Két teljes napunk lesz kettesben? – mondta diadalmasan. – El se tudom hinni!

– Én se – felelte ragyogó arccal a nő.

Még a vezetés is pihentető és élvezetes volt. Útközben beugrottak egy kisvendéglőbe, és megvacsoráztak. Utána megszakítás nélkül mentek Vermontig. Pontosan éjfél előtt érkeztek meg Marya szép kis házához, amelyhez magas fák, veteményes és gyönyörű virágoskert tartozott. Francesca és Chris nagyon örültek, hogy ők is láthatják végre azt a helyet, amelyet Charles-Edouard is úgy megszeretett a szerelmével itt töltött hetek alatt. Tökéletes ellentéte volt a New York-i életnek. A francia séfnek volt Normandiában egy tanyája, amelyet a feleségének adott. Maryával közösen akart újat vásárolni a következő nyáron, amikor Franciaországban lesznek. Charles-Edouard jobban szerette a vidéket, mint a tengerpartot.

Marya vermonti háza olyan volt, akár egy nászutas menedék. Chris kinyitotta az ajtót, és lekapsolta a riasztót, Francesca körülnézett. Tulajdonosa válogatottan szép tárgyakkal rendezte be a faburkolatos, kandallós szobát. Az emeleti vendégszobában volt egy nagy, mennyezetes ágy. Letették a bőröndjeiket, és mielőtt Francesca levethette volna a kabátját, Chris ledöntötte az ágyra, és csókolni kezdte. Percek alatt kifogyott a lélegzetük, és lángoltak a szenvedélytől. Túl sokáig vártak erre a pillanatra, és nagyon kívánták egymást az elmúlt hetekben. Meggondoltan viselkedtek Ian miatt, de most semmi sem korlátozta őket. Egykettőre levetköztek, és a takaró alá bújtak, hogy megismerkedjenek egymás testével. A szenvedély lázában egyikük sem bírt tovább várni. Francesca magába fogadta a vágytól égő Christ. Ez volt életük legtüzesebb, legtürelmetlenebb, leggátlástalanabb szeretkezése. Olyanok voltak, mint két kiéhezett, akik végre ennivalóhoz jutnak egy kopár szigeten. Egyszerre jutottak el a csúcra, aztán csak feküdtek félig lelógva az ágyról, és lihegték, amíg el nem nevettek magukat.

– Öreg vagyok én már ehhez – zihálta Chris. A verejtékben fürdő Francesca behunyt szemmel, mosolyogva feküdt a férfin.

– Azt hittem, hogy meghaltam, és felmentem az égbe – pihegte elfúló lélegzettel. Erre megérte várni. Arrébb hengeredtek az ágyon, hogy lássák egymást. – Szerinted Charles-Edouard-nál és Maryánál is ilyen? – kérdezte, és felkönyökölt, hogy gyönyörködhessen a szeretőjében. Ujja lassan végigvándorolt a férfi mellkasán. Chris fölnevetett.

– Remélem, nem! Bele is halnának! – Megcsókolta Francescát, aki simogatni kezdte. Chris tökéletesen eltelt, de könnyű volt ismét felizgatni. Éveket kellett behozniuk, és meg is tették ezen az éjszakán meg a következő reggelen. Egyikük sem akart kibújni az ágyból. Nem vágytak másra, csak egymás ölelésére.

Francesca lement, hogy kávéfőzőt főzzön. A mélyhűtőben talált zsemlét, amit felmelegített a mikrobán. Utána visszabújt az ágyba. Kilométerekre volt tőlük a következő ház, és gyönyörű a kilátás. Végül csak fölkeltek, és körüljárták a kertet, hogy igennel válaszolhassanak Maryának, ha netán rákérdezne, mit szólnak hozzá. Utána visszabújt az ágyba, ahonnan elő sem kerültek egész délután.

Felhívták Maryát, és megköszönték, hogy a gyönyörű házában lakhatnak.

– Örülök, hogy tetszik – mondta az asszony boldogan. – Nagyon romantikus, ugye? – Kuncogott, akár egy kislány Francesca mosolygott.

– Az.

– Én is csak mostanában jöttem rá. Nekem mindig csak egy szép ház volt.

Francesca tudta, hogy sose fogják elfelejteni az itt töltött napokat. Egy helyi fogadóban vacsoráztak, amelynek a főztjét Marya nagyon – és teljes joggal – dicsérte. Utána bejárták a holdfényes kertet, aztán kiültek a tornácra, összebújtak és csókolóztak. Egyikük sem akart visszamenni New Yorkba. Itt akartak maradni örökre. Francesca irigyelte Maryától a házat, és napok helyett szívesebben töltött volna itt heteket Chrisszel.

Mosolyogva felnézett a férfira, miközben lustán ringatóztak a tornác hintaágyában.

– Egész jól teljesítünk ahhoz képest, hogy mindketten borzadunk a párkapcsolattól. Te mit gondolsz?

– Azt gondolom, hogy szexőrültté fogsz változtatni. Már másra sem bírok gondolni – vigyorgott Chris. – Teszel valamit az ételembe?

– Ja, salétromot³. Alig bírok ülni. – Fölnevettek. Olyan volt, akár egy nászutas hétvége, és nekik épp erre volt szükségük. Ez volt az, ami még hiányzott, hogy végleg összekösse őket. Hónapokig épült ki a barátságuk, nyártól mostanáig kivirágzott a románcuk, és most a testük egyesülése koronázta meg azt, amit egymás iránt éreztek. A szerelem köre bezárult.

– Francesca, te sose akartál férjhez menni? – kérdezte Chris.

– Sose akartam. Attól féltem, hogy úgy végzem, mint az anyám, tizennégy férjjel.

– Légy méltányos! Csak öt volt neki – ingerkedett a férfi.

– Nekem egy is sok volt. Az apám örökké félrelépett. Az anyám mindenkire férjhez ment. Én egyiket se akartam, és féltem a gyerekvállalástól – mondta őszintén a nő. – Az már túl sok lett volna nekem. Mi van, ha lebőgök? Tönkreteszek egy másik embert! – Chris hallgatta, és nem győzött csodálkozni a sors iróniáján.

Francescából csodálatos anya lett volna, de nem lett, mert attól félt, hogy megsebez valakit vagy elhibáz valamit. Bezzeg Kim, az a két lábon járó kiélesített bomba és emberi pestisbacillus habozás nélkül megszülte lant, és még többet is akart! Chris persze nem hagyta, holott ő is örült volna, ha nem csak egy gyereke van.

³ A salétromot a korábbi időkben a nemi vágy ellen használták – a ford.

– A fiad az első gyerek, aki miatt sajnálom, hogy nem szültem. De továbbra sem vagyok meggyőződve róla, hogy a gyerekekhez szükséges a házasság. Ezt a kettős kockázatot sose mertem vállalni.

– Szerintem jobb nekik, ha házasságban születnek. A házassággal megmutatod, hogy vállalod a másikat, és bízol benne. – Egy percig töprengett, aztán vállat vont. – Mellesleg mit tudom én? Az én házasságom is katasztrófa volt.

Mi más lehetett volna azzal a házastárssal?

– Azt hiszem, másként alakult volna, ha a megfelelő nővel kötöz házasságot.

– Rosszabbul nem is választhattam volna. Alighanem vak voltam, de Kimberly a borjút is ki tudja beszélni a tehénből, és mindketten fiatalok voltunk. Ma már több eszem van.

– Hajlandó lennél megnősülni még egyszer? – kérdezte Francesca. Nemleges válaszra számított, és megdöbbenették a férfi szavai:

– Veled szívesen összeházasodnék – felelte halkán. A nő sokáig hallgatott.

– Ez megrémít – mondta. – Nem akarom elrontani, ami kettőnk között van.

– Ha ez jó, akkor csak még jobb lesz a házasságtól. Ha rossz, akkor azt kívánod a házasságban, hogy bár meg se születnél volna. Nem tudom elképzelni, hogy veled ezt érezhessem. – Francesca megcsókolta a férfit, majd ajkára illesztette az ujját. Nem akarta, hogy Chris olyat mondjon, aminek a meghallgatására ő még nem kész. Ám a férfi bevallotta éjszaka a nagy mennyezetes ágyban, hogy szereti, amire Francesca azt válaszolta, hogy ő is szereti. Egymás karjában aludtak el.

Napkeltekor ébredtek, és a tornácon reggeliztek. Beültek fürdőköpenyesen a hintaágyba, pokrócot terítettek magukra, úgy itták a kávéjukat a csípős hidegben. Francesca az esti beszélgetésre gondolt, amelyben szóba került közöttük a házasság, de nem hozta szóba. A férfi is hallgatott, holott neki is ez járt az eszében, de nem akarta sürgetni a nőt.

Délután ismét szeretkeztek, aztán tiszta ágyat húztak, elmosogattak, és Francesca egy üzenetet hagyott Maryának a konyhapulton: „Köszönöm neked életem leggyönyörűbb hétvégéjét!”

Chris elolvasta a cédulát, és kijavította az „életem” szót „életünk”-re. Francesca elmosolyodott, és megcsókolta.

– Neked is köszönöm – mondta. A férfi kivitte a csomagjaikat az autóhoz.

Bekapcsolták a riasztót, bezárták az ajtót. Alkonyaikor jöttek el a gyönyörű házból. Francesca odahajolt a mosolygó férfihoz, és megcsókolta.

– Szeretlek, Chris.

– Én is szeretlek, Francesca. – Megsimogatta a nő arcát. Egy ideig hallgattak. Nagyon sok mindenről kellett gondolkodniuk, nagyon sok mindenre kellett emlékezniük. A világ olyan lett, mint amilyennek lennie kell. Még soha egyikük sem érezte ezt.

19. fejezet

Francescának és Chrisnek néhány héten át nem volt más gondolata, csak a vermonti csodálatos hétvége. Marya nagyon örült, hogy használták a házát, és azt mondta, visszamehetnek, amikor csak akarnak.

Megpróbáltak illedelmesen viselkedni addig is, amíg ismét elszabadulhatnak, de már másnap rá kellett jönniük, hogy ez lehetetlen. Ahogy lan elaludt, Chris fellopakodott a nő szobájába. Bezárták Francesca ajtaját, és ugyanazzal a szenvedéllyel szeretkeztek, mint Vermontban. Utána a férfi lement a fiához.

Az egyik éjszakán panaszkodott, hogy magára kell hagynia szerelmét. Utált kiszállni az ágyából, visszamenni az első emeletre, Francesca nélkül tölteni az éjszakát. De nem volt választásuk.

– Nem költözhetsz fel hozzám, nem hagyhatod egyedül a fiad – mondta józanul Francesca. – Megharagudna.

– Tudom, de akkor is hiányzol, amikor lent vagyok. Túl messze vagy. – Francesca örült ennek a vallomásnak.

Ő is ezt érezte.

Egy reggelen elaludtak, és lan majdnem rajtakapta őket. Francesca felhívta Maryát a mobilján, és arra kérte, csalja le a kisfiút a konyhába. Pár perccel később Chris besétált a konyhába, hóna alatt az újságokkal, és azt állította, hogy kintről hozta őket. A gyerek nem is gyanította, hogy az apja Francesca ágyában feküdt, és Marya segítsége nélkül lebuktak volna.

Olykor a szeretkezés után együtt fürödtek Francesca hatalmas kádjában, és beszélgettek. A fürdés után többnyire ismét az ágyban kötöttek ki. Aranyidő volt ez. Tudták, hogy sose felejtik el ezt a novembert. A ház népe izgatottan várta a hálaadást.

Thalia közölte Francescával, hogy a hálaadást a barátaival ünnepli San Franciscóban. Volt ott egy férfi nagy jachttal, akit be akartak mutatni neki. Henry és Avery Sun Valley-be utaztak régi barátaikhoz. Chris családja összegyűlt Martha's Vineyardon, mint mindig, ám ő az idén New Yorkban akart maradni Francescával. Charles-Edouard és Marya felajánlották, hogy készítenek hagyományos hálaadási pulykavacsorát. Boldogan fogadták az ajánlatot. Francescának nem volt hova mennie, Chris nem akart hazamenni a családjához. Otthon akart ünnepelni a szerelmével és a fiával. Most már a Charles Street-i ház volt az otthonuk.

Charles-Edouard és Marya mennyei vacsorát főzött. Volt mindenféle zöldség és körítés, a pulykasült képeslapba illett volna. Voltak franciás fogások, voltak hagyományosak: áfonya, gesztenyepüré, tört burgonya, piskóta, borsó, sárgarépa, spenót és spárga, amely Marya híres hollandi mártásában úszott. Alighanem ez volt a legfenségesebb hálaadási lakomájuk. Alig bírtak mozogni, mire felálltak az asztaltól. Charles-Edouard és Chris kimentek a kertbe, szivaroztak, és Château d'Yque-met iszogattak, ami a kedvenc édes boruk volt. Charles-Edouard megismertette őket az élet finomabb dolgaival. Chris szerette a kubai szivart, de csak az ilyen trakták után, és sose dohányzott a házban.

Marya és Francesca rendet raktak a konyhában, lan elaludt tévzés közben az asszony szobájának ágyán. Chris elmagyarázta Charles-Edouard-nak az amerikai futballt. Nagyon jól érezték magukat. Kezdetben négy idegen lakott a házban, most két pár és egy gyerek.

Összeforrtak, szerették egymást. Francesca valóban őszinte szívvel adhatott hálát ezen az ünnepen. Szegény Eileen tragédiája ellenére is jó volt ez az év.

Éppen ezért volt megdöbbenő Marya és Charles-Edouard bejelentése a meccs után. Marya bizonytalanul nézett a kedvesére, aki bólintott.

– Visszamegyünk Franciaországba – mondta könnyes szemmel az asszony.

– Karácsonyra? – kérdezte Francesca. Ez inkább mulatságos, mint sírni való. Marya a fejét rázta.

– Hat hónapra, talán hosszabb időre. Akár egy évre. Charles-Edouard-nak fontos dolgai vannak. Be akarja zárni az éttermét, és keresni valami mást. Tisztáznia kell a vagyonmegosztás részleteit a feleségével. És Provence-ban is töltenünk kell egy kis időt, hogy befejezhessük a könyvet. Most béreltünk ki ott egy házat. Remélem, meglátogattok minket – mondta, és könnyesen fénylő pillantása ide-oda járt Chris és Francesca között. Nem szívesen vált meg tőlük, de most már volt egy társa, akit ugyancsak nem akart nélkülözni. Van annál rosszabb dolog is, mint hogy az embernek Franciaországban kell töltenie egy évet, esetleg ott is kell élnie, mert már ez is szóba került közöttük.

Francesca megrendült a hírtől, és nagyon elszomorodott.

– Eladod a vermonti házat is? – kérdezte. Marya a fejét rázta.

– Arra nem lennék képes. Használjátok, amikor akarjátok. Charles-Edouard megígérte, hogy jövő nyáron ott töltünk egy hetet. Azt hiszem, előbb nem jövünk vissza. – Charles-Edouard-t Francia-országhoz kötötte az élete, csak Marya kedvéért töltötte az elmúlt négy hónapot az Egyesült Államokban. Sok dolga volt otthon, és egy vállalkozást vagy irányítani kell, vagy eladni, de semmiképpen sem lehet otthagyni, mert a gazda szeme hizlalja a jószágot.

Sem Francesca, sem Chris nem tudta elképzelni a házat Marya nélkül. A férfi tudta, hogy lan is szomorú lesz. Marya olyan volt neki, mint egy nagymama, csak sokkal kedvesebb a vér szerinti nagy-anyjainál. Maryának a kisfiú jelentette az unokát, akit sose kapott meg az élettől, főleg miután Charles-Edouard-nak se voltak gyerekei.

– Ígérjétek meg, hogy átjöttök és meglátogattok minket, amikor csak kedvetek van! Mi most már egy család vagyunk! – mondta Marya, és megölelgette barátait, akik ugyanezt érezték.

Fölmentek Francesca nappalijába, hogy megbeszéljék a terveiket. Chris lefektette lant a saját ágyába; a kisfiú meg se moccant, amíg az apja felvitte a lépcsőn. Utána a férfi lejött a nappaliba, és tüzet gyújtott a kandallóban.

Francesca megkérdezte Maryától és Charles-Edouard-tól, hogy összeházasodnak-e. Az asszony mosolygott.

– Még nem. Bár Charles-Edouard eddig nagyon hűséges volt! Le vagyok nyűgözve! – Francesca és Chris ugyancsak le voltak nyűgözve. Charles-Edouard megmaradt vérbeli franciának a szó legjobb értelmében, de mintha már nem felejtette volna rajta a tekintetét minden nőn. Egyedül Maryát látta a világból, aki feltétlenül hitt benne, Charles-Edouard pedig erősködött, hogy minden alapja megvan a bizalomra. A feleségének sose mondott ilyet, mert becsületes ember volt minden csapodársága ellenére. Fia az asszony rákérdezett, elismerte a kalandjait. Sose hazudott, se Arielle-nek, se Maryának.

Az asszony elmondta, hogy pár hete döntötték el, hogy visszatérnek Franciaországba. Nehéz elhatározást jelentett ez neki. Viszont logikus volt, és helyesnek érezték. Egy új élet kezdetét jelentette mindnyájuknak.

– Mikor indultok? – kérdezte Francesca, és visszafojtotta a lélegzetét.

– Egy hónapon belül. Charles-Edouard Párizsban akarja tölteni a karácsonyt. Valószínűleg december huszonharmadikán indulunk. – Ez azt jelenti, hogy feladják a lakrészüket a Charles Street-i házban. Ha Párizsban laknak, nincs szükségük albérletre New Yorkban. Megszállhatnak Francescá-nál, valahányszor New Yorkba látogatnak, de

semmi értelme lakbért fizetniük. Francesca most nem gondolt arra, hogy eladja a házat, noha az új fejlemény nagy anyagi terhet jelentett számára. Ő, Chris és Ian boldogok itt. Majd ki kell találnia valamit. De új albérlőket nem akart fogadni. Még egy Marya nincs. Még egy Eileen nem akart megkockáztatni. Az túlságosan fáj.

– Remélem, nálunk szálltok meg, ha New Yorkba jöttök – mondta bánatosan. Marya átölelte.

– Nálatok. Ti pedig eljöttök hozzánk Párizsba. Bármikor átküldheted Iant látogatóba – mondta Chrisnek. – Mi boldogok lennénk, ő pedig izgalmasnak találná.

– Ha egyszer összeházasodtok, visszaköltöztök még az Államokba? – kérdezte Francesca.

– Nem tudjuk. Attól függ, hogyan szervezi át Charles-Edouard az üzletét. – Erre azért volt szükség, mert a férfi a volt feleségének adta a vagyona felét, így érezte korrektnek. A válás költséges dolog. A férfi sosem panaszkodott, még Maryának se.

Bejelentésük nagy változást jelentett, és keserűes érzelmeket ébresztett mindenkiben. Chris és Francesca el fogják veszíteni kedves barátaikat, vagy legalábbis nem találkozhatnak velük naponta. Most már Charles-Edouard is a családhoz tartozott.

Ian sírt, amikor másnap reggel megmondták neki a hírt. Francescának is sírni lett volna kedve. Levert volt Marya bejelentése óta. A gyerek nem akarta, hogy Marya és Charles-Edouard elmenjenek. Az asszony azzal vigasztalta, hogy ő is eljöhét Párizsba, megnézheti az Eiffel-tornyot, a Diadalívet, és hajókézhat a Szajrán.

– Én nem beszélek franciául – búslakodott Ian.

– Párizsban sokan beszélnek angolul – nyugtatta meg az asszony. – Charles-Edouard és én majd segítünk. Vigyázunk rád, és én azt szeretném, ha édesapád és Francesca is átjönne. – A fiúcska bólogatott, de nem volt meggyőzve. Párizs messze volt. Ian nagyon szerette Charles-Edouard-t és Maryát, akik ugyancsak szerették őt.

Vasárnap Chris bejött Francescához, aki számlákat nézett át az irodájában. Ettől azokra a napokra kellett gondolnia, amikor a házat és a vállalkozását próbálta megmenteni, és félt, hogy egyik sem fog sikerülni. Marya távozása után nagyon a fogához kell vernie a garast. Eileen szobáját nem adta ki többé, és a jövőben sem szándékozott ezt tenni. A tetőtér augusztus óta le volt zárva, és ő így is akarta hagyni. Borzasztó emlékek fűződtek ahhoz a helyhez, ott nem lakhat senki többé. Ennyivel tartozik Eileennek. A tiszta, üres szobákat lelakatolták. Francesca nem járt odafent a gyilkosság óta. A rendőrség tartotta vele a kapcsolatot, tőlük tudta, hogy Brad tárgyalása valószínűleg még hónapokig várat magára. Gyakran gondolt rá, hogy telefonálnia kellene Eileen anyjának, de sosem tette. Úgy érezte, nem örülnének a hívásának. Azt tervezte, hogy ír nekik képeslapot karácsonyra. Annak idején küldött nekik egy kondoleáló levelet, amelyben megírta, milyen csodálatos lány volt Eileen. Nem válaszoltak neki. Talán csak nem tudják, mit mondjanak, vagy hogyan mondják.

Chris látta, hogy gondterhelten arccal hajol a számlák fölé.

– Rossz hír?

– Olyasmi. Nem tudom, miért, de rossz hónapot zártunk novemberben. Alig adtunk el valamit. Az október prima volt, a szeptember egész jó. De ahányszor azt gondolom, hogy megvetettük a lábunkat, becsúszik valamilyen gikszer. Nincs kellő tartalékom vészhelyzetekre, és még mindig törleszteni a számlát annak a nyavalyás vízvezeték-szerelőnek a nagy csőtörés miatt. – Kétezer dollár nagy érvágást jelentett. A szerelő elfogadta két részletben, ami könnyebbség volt, de akkor is ki kellett fizetni. – Több értelemben is csapás, hogy Marya elmegy – mondta szomorúan. – Nagyon fog hiányozni. – Az asszony egyszerre volt a pótanyja és a barátnője. Nagyszerűnek bizonyult mindkét szerepében. Francesca élvezettel diskurált vele nap mint nap. – És nem akarom újra kiadni Eileen lakrészét. Egyszerűen nem bírom. Különben sem költözne be senki.

Ami ott történt, túlságosan nyomasztó, hogy bárki is abban a szobában akarjon aludni. És nem is akarok befogadni idegeneket. Túl kockázatos. – Most az egyszer mégis Thaliának lett igaza. A lánynak először szerencséje volt, de most már nem akart kockáztatni, és zavarták volna a kívülállók.

– Velem jól jártál – évődött Chris. Francesca mosolygott. Nagyon boldogok voltak.

– Veled igen. – Csakhogy miután nincs Eileen, és nem lesz Marya, elveszíti a házból származó bevétel kétharmadát. Ez tetemes összeg, és nagyon megnehezíti a dolgát. Marya bérlői viszonya különben is lejárt volna. Chrisé úgyszintén.

– Hogy boldogultál, amikor Todd is itt lakott? – kérdezte kíváncsian a férfi. Még sosem tette föl ezt a kérdést.

– Fele-fele arányban törlesztettük a jelzálogot. Meg kellett fognunk minden centet, de sikerült, és működött. Egyedül nem bírom.

– Mi lenne, ha megfelezném veled, és nem adnánk ki senkinek a házat, csak mi élnénk itt mint egy család?

– Az bejönne – tűnődött Francesca –, viszont nem lenne tisztességes veled. Csak két szobát laksz. – Chris elnevette magát.

– Arra gondoltam, hogy felhurcolkodhatnék hozzád, ha nincs ellene kifogásod. Ián maradhatna a szobámban. Fizethetném akár a jelzálog kétharmadát, miután mi ketten vagyunk, te pedig egymagad. – Ez nagylelkű és korrekt ajánlat volt. Meg akarta könnyíteni a nő dolgát. Megengedhette magának. Egyszerűen élt, nem szerette a rongyrázást. Keresett reklámgrafikus volt, és baj esetén számíthatott a gazdag családjára is, nem kellett úgy küzdenie a megélhetésért, mint Francescának.

Neki össze kellett húznia magát, és csak végveszélyben akarta eladni az apja utolsó képét. Máig búsította, hogy a többi muszáj volt.

– Szerintem legyen fele-fele – ajánlotta körültekintően. Hálás volt a segítségért. – A te lakosztályodat átalakíthatjuk Ián birodalmává, hogy legyen játszószobája. Használjuk a földszinti nappalit, alszunk az én szobámban, és Marya szobáját átalakíthatjuk a te tervezőirodáddá. Mutatós lenne. – Napfényes, világos helyiség volt, és a kertre nézett. – Ott szívhatnád a kubai szivarokat – ugratta a férfit. A terv, amelyet felvázolt, logikusnak és működőképesnek tűnt.

– Nekem tetszik ez az elképzelés. Én sem akarok albérlőket – mondta Chris egyszerűen. – Szerintem is túl kockázatos. – Most már csak ők hárman laktak a házban. Ha ő valaha elköltözik, vagy ha szakítanak, Francesca ismét fontolóra veheti az albérlőket, de amíg ő fizeti a fele jelzálogot, nem kell ilyesmivel foglalkoznia.

– Így jó lesz – mondta a nő hálásan. – Már kezdtem izgulni.

A férfi látta is rajta, és sajnálta, amiért ilyen nehéz helyzetben van. Gyanította, hogy Marya távozása súlyos terhet jelent számára, bár nem tudta, hogy pontosan mennyire súlyosat. Anyagi szempontból Francescának nagyon kevés mozgástere volt. Chris segíteni akart neki. Ha megfelel vele a jelzálogot, a mostani lakbére kétszeresét kell fizetnie, viszont használhatja az egész házat. És ezentúl nem négy lakótárs osztozik a házon, hanem egy pár lakik benne egy gyerekkel.

– Vannak más ötleteim is, hogy miként könnyíthetnék a dolgaidon – mondta a férfi egyszerűen. – Majd máskor megbeszélhetjük. – Francesca bólintott. Kíváncsi volt, hogy mik lennének azok az ötletek. Egyelőre mélységesen hálás volt, hogy Chris megoldotta a problémáját.

Másnap együtt főztek vacsorát Maryával, aki megkérdezte, hogy Francesca jól van-e.

– Borzasztóan érzem magam, hogy ilyen sebbel-lobbal hagylak itt. Igazság szerint Charles-Edouard már hetek óta előrukkolt az ötlettel, de én csak a múlt héten álltam rá. Jól elleszel itt?

– Máris jól elvagyok – felelte Francesca. – Chris segíteni fog.

– Reméltem is. Ti mit terveztek?

– Egyelőre semmit – mosolygott Francesca. – Együtt lakunk itt, és majd meglátjuk, mi lesz belőle. Reméljük, csak jó. – Az asszony azt remélte, hogy előbb-utóbb összeházasodnak. Francesca ugyanezt remélte velük kapcsolatban. Charles-Edouard azonnal feleségül akarta venni Maryát, mihelyt kimondják a válását. A válókereset pár héten belül a bíróság elé kerül, és amint a bíró lepecsételi, ő szabad.

De Marya nem sietett. Francesca sem. Egész életében ódzkodott a házasságtól, és nem akarta most meggondolni magát, akármennyire szerette Christ.

– Nem akarok olyan lenni, mint az anyám – ismételte meg azt, amit már Maryának és Chrisnek is elmondott.

– Egymillió év alatt se lehetnél olyan – biztosította az asszony. – O egészen más egyéniség, mint te. Én kedvelem, de egyszerűen nem vagytok egy súlycsoportban. – Marya annak látta Thaliát, aki valójában volt. Léha, elkényeztetett, önző, felületes asszony, még ha mulatságos is, és egy kissé olyan, mint önmaga karikatúrája. Viszont Francescát szívből tisztelte, és úgy szerette, mintha a lánya vagy az unokahúga lenne. – Még ha tízszer férjhez mész, akkor se leszel olyan, mint ő.

– Inkább nem kockáztatom. Kíváncsi lennék, talál-e új áldozatot. Évek óta a hatodik férj megtalálása az életcélja. Az ember azt hinné, rég beleunt és megfélemedezett róla, de nem! Kilencvenévesen is férjhez akar majd menni! – Nagyot nevettek. Ez alighanem igaz.

Francesca és Chris este a terveikről beszélgettek. A nő azon töprengett, megmondják-e Iannek.

– Mit gondolsz, nagyon kiborul, ha felköltözől hozzám? – kérdezte aggodalmasan. A férfi megcsókolta.

– Ne izgulj már! Örülni fog, hogy lesz játszósobája. Veszek neki egy nagy képernyős tévét, hogy nézhessen filmeket. És mi csak egy lépcső-fordulóra leszünk. – Izgatottan várták, hogy végre legyen egy közös hálószobájuk. A románcuk kezdett életté komolyodni.

Sok mindent kellett megfontolniuk és megbeszélniük. Francesca emlékeztette a férfit, hogy a következő hétvégén utaznak Miamiába, az Art Baselra, a világ egyik legtekintélyesebb művészeti vásárára. A miami rendezvényénél csak az a tekintélyesebb, amelyet júniusban szoktak tartani a svájci Bazelban. Ugyanazon a hétvégén több kisebb művészeti vásár is lesz Miamiában. Francesca alig várta az eseményt, amelyre a férfi is el akarta kíséreni. Még mindig meg volt rendülve attól, hogy Marya elköltözik Párizsba, ráadásul ilyen sietve, de sok minden marad, amire ők ketten várhatnak, és még csak most kezdődik a közös életük.

Chris azt szerette volna, ha Francesca elmenne vele Bostonba a családi karácsonyra. A nő beleegyezett, mert Ian is kérlelte, de a gondolattól is rettegett. Mi lesz, ha utálni fogják, vagy úgy gondolják, hogy nem elég jó a fiukhoz? Ő csak egy kis műkereskedő West Village-ben, egy neves festő lánya. Chris családja viszont pukkadásig van fontos emberekkel.

– Ígérem, imádni fognak! – nyugtatta meg a férfit, és Francesca úgy döntött, hogy elhalasztja az aggodást akkorra, amikor vége lesz a miami vásárnak. Marya elmegy, a távozása után át kell rendezni a házat, Chris családjánál karácsonyoznak, és nem egészen egy hét múlva kezdődik a vásár Miamiában. Lesz mit csinálnia decemberben.

20. fejezet

Marya és Charles-Edouard szívesen vállalták, hogy vigyáznak Ianre, amíg Chris és Francesca Miami-ban lesznek. Francesca alig várta, hogy végignézhesse a különböző kiállításokat. Lent lesz az Art Basel mellett a Scope, a Red Dót és még tizennégy másik! Csillagászati összeget ér, amit itt kiállítanak. Az apja műkereskedőjének is lesz egy elárúsítóhelye. Henry Averyvel minden évben elutazott a nagy vásárra, és a lánya megígérte, hogy felhívja őket.

Francesca és Chris a Delanóban szálltak meg, amely nagyon tetszett a férfinak. Minden liftet más színű lámpával világítottak ki, és Philippe Starck tervezte a szobákat. Balzsamos melegbe érkeztek, Chris alig várta, hogy úszhasson egyet. Francesca egyenesen a vásárra akart menni. Több művészetet fognak látni a következő néhány napban, mint sokan mások egész életükben!

A nagy vásárt Miami Beachen tartották, a Convention Center egyik óriási csarnokában, a többit az Ice Palace-ban, vagy szétszórva a város különböző pontjain. A kisebb kiállítások némelyikéhez egész szállodákat foglaltak le, és minden szobában műkereskedők laktak. Tucatnyi helyen – diszkókban, hotelokban – tartottak fogadásokat. Francesca rengeteg meghívást kapott. Chris számára ez volt az első ízelítő a komoly művészet világából: rögtön bedobták a mély vízbe. Nagyon örült, hogy megoszthatja az élményt a barátnőjével, és készségesen rábízta magát a vezetésére. Ám közvetlenül elindulás előtt megállította Francescát, és szeretkeztek az ágyban. Kellemes nyitány volt a kórúthoz. Utána zuhanyoztak, átöltöztek és elindultak.

A szállodánál elcsíptek egy taxit, és a Convention Centerhez vitették magukat. Külön épületük volt a fiatalabb és az avantgárd művészeknek. Francesca álma az volt, hogy egyszer ő is szerepelhessen itt valamelyik kisebb kiállításon. Azt tervezte, hogy a jövő évben jelentkezik a Red Dot-nál; az idén még nem érezte felkészültnek magát. Így is arra számított, hogy több évet tölt majd a várólistán. Rafinált manőverezéssel lehetett csak bekerülni a vásárra; sokszor az ismeretségi körön múlt. Neki ugyan ott volt protekciónak az apja, de eddig még nem élt vele. Majd akkor, ha nem megy másképp.

– Bármikor hajlandó vagyok hason csúszni a művészeim érdekében – mondta Chrisnek, aki elnevette magát. Kiszálltak a hatalmas csarnoknál a taxiból. Francesca az apja műkereskedőjétől kapott belépőt, és pár perc múlva már a folyosókon sétáltak, megállva minden elárúsítóhelynél, hogy megnézzék a kínálatot. A férfit lenyűgözte a látvány. Óriási számban voltak jelen a hagyományos műkereskedők, akik fontos festményeket árultak. Chris nem egészen öt perc alatt három Picassót látott, iszonyú áron. Látott még egy Matisse-t, egy Chagallt, két De Kooningot, egy Pollockot, azonkívül Francesca apjának két festményét, Henry műkereskedőjénél. Az egyik mellett volt egy piros pötty, amely azt jelentette, hogy már eladták. A másikon fehér pötty volt, vagyis félre volt téve egy vásárlónak. Gazdag embernek kellett lennie, aki itt akart vásárolni.

– Honnan jön ez a rengeteg cucc? – álmélkodott a férfi. Soha életében nem látott ennyi művészetet, és mély hatást tettek rá a nagy nevek.

– Európából, az Államokból, Hongkongból. –A világ minden részéből érkeztek a műkereskedők.

Rengeteg avantgárd galéria is felvonult, sokan olyan választékkal, amelyet polgárpukkasztásra szántak. Voltak videoinstallációk, konceptuális művészet, és az egyik elárusítóhelyen egy hatalmas homokdomb, amelyet százezer dollárért kínáltak. Egy közismert művész neve fémjelezte.

Séta közben Chris megjegyzéseket fűzött a látottakhoz, Francesca elmagyarázta, kik a művészek. Szeretett itt lenni a férfival. Majdnem kilencig maradtak, utána taxiba ültek, és elvitették magukat egy Bed nevű étterembe, mert Francesca meghívót kapott az ott rendezett fogadásra. Az emberek a földre terített matracokon ülve és fekvve vacsoráztak, és másról se folyt a szó, csak a művészetről, a művészekről, a vásár színvonaláról, a drága műalkotásokról, amelyek már elkelték. Francesca sok ismerőssel találkozott, és bemutatta őket a barátjának. Remekül mulatott, élvezte a parti minden percét. Chris ugyancsak jól érezte magát. Elbűvölte ez a világ, amelyben mintha mindenki ismerte volna a barátnőjét.

Innen átmentek egy másik fogadásra, amelyet egy műkereskedő adott egy diszkóban. Táncoltak egy kicsit, és csak hajnali kettőkor kerültek vissza a Delanóba. Felmentek hófehér szobájukba, és ágyba zuhantak. Másnap reggel Ian telefonhívása a legmélyebb álmukból keltette föl őket. A kisfiú ellelkendezte, hogy megvették Maryával a karácsonyfát, most pedig díszeket csinálnak! Sütemény is lesz a fán! Chris büszkén mosolygott Francescára, amikor befejezték a beszélgetést. Ian megígérte, hogy később visszahívja őket.

– Remek kölyök, mi? – kérdezte, és odabújt a barátnőjéhez.

– Igen – helyeselt a nő. – Akárcsak te! – Megcsókolta a férfit. Pár perccel később felkeltek, és egy óra múlva kint voltak a vásáron. Ott töltötték az egész napot. Végül Chris elkezdett kegyelemért könyörögni: ő nem képes megnézni még egy műalkotást. Az Art Basellal majdnem végeztek, Francesca még meg akarta nézni a Red Dotot és a Scope-ot, de hajlandó volt engedélyezni maguknak egy óra szünetet az úszómedence mellett. Chris, kezében egy üveg sörrel, üdvözült boldogsággal nyúlt el mellette.

– Jesszus, ezek nem viccelnek! Ez tényleg a legnagyobb művészeti vásár a világon! – Olyan elgyötört képet vágott, hogy Francesca elnevette magát. Ő még mindig nagyon sok mindent meg akart nézni, bár nem bízott benne, hogy eljutnak az összes kiállításra. Őt kisebb bemutatót vett föl a másnapi listájára. Csak hétfő délután akartak visszarepülni New Yorkba, de még így sem lesz idejük mindenre.

Vasárnap Chris kijelentette, hogy túlادagolta magát művészettel. Francesca nevetett, mert a férfinak most pontosan olyan volt az arca, mint Iané. Vissza akart menni a hotelba, futballmeccset akart nézni. Francesca beleegyezett, hogy délután találkoznak a hotelban.

Este a South Beach egyik divatos éttermében vacsoráztak Henryvel, Averyvel és Henry műkereskedőjével, egy elragadó emberrel. Chris nagyon érdekes eszmecserét folytatott a műkereskedővel a középkori olasz művészetről, amelyet az iskolában tanult, és hosszasan beszélgetett Henryvel a munkásságáról. Avery, míg fél füllel a diskurzusra figyelt, rákacsintott a vele szemben ülő mostohalányára. Eddig tehát megvolnánk! Ahogyan Henry áradozott Chrisnek, abból látszott, hogy rokonszenvesnek találja a lánya mostani barátját. Francesca örült.

– Tetszik a barátod – jegyezte meg sűgva Avery, miközben kijöttek az étteremből. – Azt pedig kijelenthetem, hogy a papádnak is tetszik. – Hogy is ne tetszett volna? Chris okos, érdekes, komoly ember volt, jó társaság, és örült mindennek, amit megtudhatott kedvese világáról.

Lubickoltak a művészetben egész hétvégén. Vasárnap estére még Francesca is elfáradt, és örült, hogy visszamehet a hotelba. Már csak három kiállítás maradt hétfőre, de Chris ez ellen is fellázadt, és kijelentette, hogy nem mozdul az úszómedence mellől. A nő nem bánta. Annyi volt a megnézniivaló és az ismerős, hogy egymaga sem unatkozott. Hétfő délelőtt Averyvel ment el két kisebb vásárra, amelyeket kisebb hotelokban tartottak.

– Szimpatikus nekem Chris – jegyezte meg Avery, miközben a standok között sétálgattak. – Apádnak is az. Szórakoztató társaság, okos ember, és rajong érted, aminek nagyon örülök! – mondta mosolyogva.

– Én is rajongok érte. Mellesleg nem fogadok újabb albérlőket, miután Marya elmegy. Megosztozunk Chrisszel a házon. – Avery láthatólag megkönnyebbült, és beszédbe elegyedett az egyik barátjával, aki egy clevelandi galériából jött. Francesca retiküljében megcsörrent a mobil.

– Hol vagy? – kérdezte Chris rémülten. – Vissza tudsz jönni ide?

– Valamelyik hotelban, az egyik kisebb vásáron, a strand közelében. Miért? Mi történt?

– Nagy lárma volt körülötte, és a hotelban gyenge volt a térerő. Kiment az egyik folyosóra, hátha ott jobban hallja a férfit. Fogalma sem volt, miről beszél, és még sose hallotta ilyen riadtnak a hangját.

– Kim elrabolta lant! Az iskolából! Elrabolta? –felelte a férfi sírva.

– Úristen! De hát hogy? – Francesca pánikba esett. Főleg a gyereket féltette. Tudták, hogy az asszonyt két hete helyezték szabadlábba, és a fogda után rögtön bevonult New Jersey-ben egy divatos elvonóra. Elvileg karácsonyig kellett ott maradnia, de akkor távozható, amikor akart, és Chris bizonyosra vette, hogy meg is fogja tenni. Figyelmeztette Maryát, hogy legyenek óvatosak. Az asszony és a kisfiú ki sem tették hazulról a lábukat, azt leszámítva, amikor elmentek megvenni a karácsonyfát. Marya gondoskodott róla, hogy a gyerek ne unatkozzék: díszeket készítettek, kekszet sütöttek.

– Délelőtt beállított az iskolába azzal, hogy ma van a láthatás, viszi a fiát az orvoshoz, hogy megkapja a vitamininjekcióját. És elhitték neki! Isten nyilván örült, hogy látja az anyját, és elment vele. Az iskolaigazgató felhívott, hogy megerősítést kérjen tőlem, de addigra Kim kirohant a hátsó ajtón. Nem tudom, hol van! Sejtelmem sincs, mit fog művelni a gyerekekkel, vagy hogy hova megy!

– Nem lehet ennyire eszelős! – próbálta megnyugtani Francesca.

– De igen! – ordított rá Chris. Először használt ilyen hangot vele szemben. – Feljelentem az iskolát! Nagyon jól tudják, hogy lan csak felügyelet mellett lehet együtt az anyjával! Adtam nekik egy másolatot az ítéletből. Milyen gyorsan tudsz visszaérni ide? Hol vagy? Egykor indul egy gép New Yorkba, és rajta akarok lenni!

– Nem tudom pontosan, hol vagyok. Ma már egy másik vásáron is jártunk.

– Összecsomagolom a cuccodat. A reptéren találkozunk. United Airlines. – Francesca visszament, megkereste Averyt, elmondta neki, mi történt. Az asszony ugyanúgy megrémült, mint ő.

– Ugye nem lesz baja a kisfiúnak? Ugye nem fogja bántani az anyja?

– Nem gondolnám. Szándékosan biztosan nem. Valószínűbb, hogy magában tesz kárt valamilyen örültséggel. Talán csak rá akar ijeszteni Chrisre, vagy meg akarja mutatni neki, hogy ő megtehet mindent, amit akar. Sík hülye az az asszony? –Nem bírt másra gondolni, csak a borzalmak listájára, amit a tárgyaláson hallott. Viszont lan már nyolcéves. Talpraesett, és jobban tud vigyázni magára, mint a korabeli srácok többsége. Meg kellett tanulnia, amíg az anyjával élt.

Francesca sietve elbúcsúzott Averytől, aztán kirohant a hotelból, leintett egy taxit, és a repülőtérre vitette magát. Futócipőt, pólót, farmert viselt, de fürdőruhában is fölszállt volna a gépre, hogy Chris mellett lehessen. A férfi az elmebaj határán volt, amikor megtalálta a repülőtéren. Már feladta a barátnője csomagjait, és Francesca kabátja lógott a karján.

– Talán a lakására vitte! – vetette föl a nő. – Nem telefonálsz a rendőrségre?

– Már megtettem – felelte Chris. Valósággal vibrált körülötte a levegő az idegességtől.

– Nem tudom, miért ment el vele lan! Ennyi esze van? Tudja, hogy nem szabad!

– Hiszen az anyja – mondta gyöngéden Francesca. Futni kezdtek a repülő felé. Hajszál híján érték el a gépet, ők voltak az utolsó felszállók.

– Kim nem veszi fel a mobilját. Már keresik a rendőrök. Szóltam nekik, hogy lan szerintem veszélyben van. Az anyja eszelős.

Elfoglalták helyüket a gépen. Chris alig szólt az úton. Ez volt Francesca életének leghosszabb három órája: figyelte a férfit, és tudta, hogy a lélek kínpadára húzza a rettegés a fiáért. Egy idő után nem is próbált beszélni hozzá, csak fogta a kezét. Chris ivott két whiskyt, szóda nélkül, és pár perccel később elszundított. Mást úgysem tehetett, amíg le nem szállnak.

A repülőtéren taxiba ültek. Otthon Marya várta őket. Egyáltalán nem az ő hibája volt, mégis rettenetesen érezte magát. Chris a leszállás után azonnal felhívta a rendőrséget, de még nem jutottak semmire. Elmentek Kim lakására, de nem volt otthon. A liftkezelő és a portás azóta nem látták, hogy kijött a fogdából, és bevonult a rehabra. Chris leült a Charles Street-i ház konyhájában, a tenyerébe hajtotta a fejét, és töprengett, hogy hol lehet Kimberly. Hova vihette a gyereket? Hirtelen támadt egy ötlete. Ziláltnan nézett a nőkre, és abban a percben valóban nem volt eszénél.

– Ha nem éppen drogot vásárol, és nem is fekszik holtan valamelyik sikátorban, akkor egy bárban lesz a West Side-on, ahova gyakran elvitte lant. Van tivoli és játékgépek. A gyerek szereti. Közel van az anyja díleréhez is. – Megadta a rendőrségnek a díler címét is, amelyet a fiától tudott.

Kirohant a házból, mielőtt megállíthatták volna. Francesca leszáguldott utána a lépcsőn. Még a kabátját sem vette fel, holott hideg volt.

– Menj vissza! Majd szólok, ha megtaláltam? – vetette oda Chris, miközben leintett egy taxit. Még mindig feszült és rémült volt.

– Veled akarok menni! – közölte Francesca. A férfi egy pillanatig tétovázott, aztán feltépte az ajtót. Nem akarta, hogy a barátnője ilyeneket lásson, viszont ő is szereti lant, és most már hozzátartozik az életéhez, még ebben is. Becsusszant a hátsó ülésre, Francesca beugrott mellé. Chris megadta a címet a sofőrnek, és arra kérte, hogy siessen. A sofőr végigrepesztett a West Side sztrádáján, és tíz perc alatt megérkeztek.

Lepukkant hely volt, Francesca máskor nem mert volna bemenni. Chris berontott. Sötét volt odabent, a szeme annyira belekáprázott a gépek villogásába, hogy semmit sem látott egy percig. A csapos a pultot törölgette, a két pincérnő mélyen kivágott, műszálas formaruhát és neccharisnyát viselt. Két férfi dobálta a pénzt a gépekbe. És ekkor meglátta a fiát. A hátsó sarokban állt az apró alak, és az egyik gépen játszott. Egy asszony volt vele, aki úgy borult rá az asztalra, mintha aludna. Chris felkapta a fiát, és alaposan megnézte. Észre sem vette, hogy patakszanak a könnyei. Francesca is sírt a megkönnyebbüléstől. lan szeme hatalmasra nyílt.

– Nem esett bajod? – kérdezte Chris. A gyerek a fejét rázta.

– Semmi bajom – mondta cérnahangon. Az apja magához szorította. – Anyu beteg. – Értsd: most lótte be magát. Megszokott jelenet volt mindkettőjüknek.

– Ezt majd én elintézem – szúrte fogai között Chris, és odaadta a gyereket Francescának. Kimberly meg se moccant. – Vidd haza! – Francesca bólintott, kézen fogta lant, és kimentek.

Chris megbökte a volt felesége vállát. Nem mozdult. Csak nem adagolta túl magát, miközben a fia játékgépezett? Kereste a nyakán a pulzust. Ekkor az asszony felnyögött, és telehányta az asztalt. Az egyik pincérnő látta, mi történt, és odajött egy törülközővel. Chris belemarkolt az asszony hajába, és fölemelte a fejét. Kimberly kinyitotta a szemét. Hányás csepegett az arcáról. Chris letörölgette. Hogy gyűlölte ezt az asszonyt! Mindig ezt csinálta vele a heroin, főleg a kihagyások után. Két hétig el-vonón volt, persze hogy túladagolta magát.

– Jé... szia... – meredt rá a nő bambán. – Hol van lan?

– Hazament. – Megragadta az asszony nyakát, és megszorította, észre se véve, mit csinál. Kimberly tágra nyílt szemmel bámult rá, de annyira belötte magát, hogy nem ijedt volt, csak zavart. – Ha még egyszer meg mered csinálni... ha csak hozzáérsz, ha ellopod, ha elviszed valahova... ha felügyelő nélkül találkozol vele... akkor, Kim, esküszöm, hogy megöllek! – Ahogy állt ott és szorította a volt felesége nyakát, meg is akarta ölni: egy eszeveszett, fékezhetetlen pillanatban ki akarta törni a nyakát. Aztán elengedte. Egész testében reszketett. – Soha többé ne gyere a közelébe, amikor belövöd magad, hogy aztán ilyen helyekre vidd! – Szó nélkül felrántotta az asztaltól a dülöngélő asszonyt, és kivonszolta a napfényre, ahol az ismét hányt egyet, és most már valamivel jobban festett. – Gyűlöllek! – mondta Chris. – Gyűlölöm minden porcikádat, és gyűlölöm, amit az életünkből csináltál... Gyűlölök azért, amit Iannel művelsz. Nem ezt érdemli. – De a legjobban magát gyűlölte, amiért így lealacsonyodik ennek az asszonynak a közelségétől. Kimberly olyan méreg volt, amely őrvongó haraggal töltötte el. A bárban egy pillanatig meg akarta ölni. Csak ez az asszony ébreszthetett benne ilyen indulatot. Márpedig ez nem ér annyit. Sose ért. Zokogás fojtogatta a torkát, amíg fél kézzel az asszonyt fogva, leintett egy taxit. Kinyitotta az ajtót, belökte volt feleségét az autóba. Mindketten büzlöttek a hányástól. Kim még csak harminckét éves volt, de a régi gyönyörű lányból mára nem maradt semmi.

Chris a sofőr kezébe nyomott negyven dollárt, megadta neki Archibald címét, aztán undorral nézett Kimre. Vad dühe üszkös parázssá omlott.

– Menj az apádhoz, neki majd gondja lesz rád. És ne gyere lan közelébe, amíg nem vagy tiszta!

– Kösz – mondta az asszony, és ködösen bámult rá. Aztán az ülés támlájára hajtotta a fejét, és behunyta a szemét. Chris becsapta az ajtót, a taxi elhúzott. A férfi egész testében reszketett. Majdnem megölte Kimberlyt. Meg akarta ölni. Ez megrémítette. Gyalogolt néhány sarkot, aztán leintett egy taxit, beült, megadta a Charles Street-i címet. Útközben szótlánul bámult ki az ablakon. Ha egyszer elveszti az önuralmát, és megöli a volt feleségét, örökre tönkreteszi a maga és a fia életét. Soha többé nem akarta látni ezt a nőt. Ez a legnagyobb szörnyűség, ami életében jutott neki, mint ahogy lan a legjobb. Erre próbált összpontosítani hazafelé.

21. fejezet

Amikor hazaért, Marya, Francesca és Ian hangját hallotta a konyhából. Charles-Edouard valamit főzött nekik. Chris fölment az emeletre, zuhanyozott és átöltözött. Még mindig nem tért magához a megrendítő felismerésből, hogy képes gyilkolni. Amíg visszafelé jöttek Miami-ból, egyfolytában rettegett, mert nem tudhatta, miféle életveszélynek teszi ki a volt felesége a fiukat.

Szótlanul, összetörtén lépett be a konyhába. Ian azzal a koravén tekintettel nézett rá, amelytől mindig meg akart szakadni a szíve.

– Hol van anyu? – kérdezte aggódva. Attól tartott, hogy az apja haragszik rá. De nem haragudott, csak félt. Félt attól, ami történt, ami történhetett volna, és attól, amit majdnem elkövetett. Nem engedheti, hogy Kimberly még egyszer elrabolja a gyereket. Soha. Majdnem elvesztette az önuralmát.

– Elküldtem nagyapádhoz. Ő tudja, mit kezdjen vele. – Majd visszaviszi a rehabra, a sokadik alkalommal, aztán a lánya megint kísétál. Addig csinálja, amíg meg nem hal egy napon. Chrisnek nem kellett megölnie, mert halott volt már. Halott volt, jóval azelőtt, hogy kábítószerezni kezdett. Drogozott már az ismeretségük előtt, épp csak Chris nem tudta. – Nem lesz semmi baja, Ian. –Egyelőre. Egy kis ideig. De nem sokáig. Nem lesz jól soha többé. – Ne haragudj, nem akartalak megijeszteni, de nagyon aggódtam! Többé ne menj el anyáddal! Találkozhatsz vele, de ott kell lennie még valakinek. – A gyerek bólintott. Chris odament hozzá, és átölelte. – Sajnálom, hogy ezt kellett látnod. – Ki tudja, hányadik alkalommal. Hogy kérjen bocsánatot a fiától, amiért egy ilyen anyát adott neki? Vagy azért, amit majdnem elkövetett? Összerázkódott. Ian érezte, és megsajnálta az apját.

– Nincs semmi baj. Nem volt olyan rossz. Csak egy kicsit beteg volt.

Milyen lehangoló volt hallani ezt a meghatározást: „Nem volt olyan rossz!” Mindketten látták már Kimberlyt sokkal rosszabb állapotban. Chrisnek ismét kedve támadt fürödni, de most a belsejét és az agyát szeretne volna lemosni. De jó lenne, ha kisikálhatná Ian elméjéből az emlékeket! De ezt nem teheti. A fia egy napon maga lesz kénytelen rendezni őket. Ez az ő anyai öröksége. Kim végigrángatta őket a poklon. Chris elfordult a fiától, és csak most látta meg Francescát, akit észre se vett, amikor bejött a konyhába. Rámosolygott a nőre, és látta rajta, hogy ő is fel van dülve. Szörnyű jelenet volt, és még szörnyűbb lett Francesca távozása után.

– Köszönöm, hogy hazahoztad Iant. – Leült a konyhaasztalhoz. Barátnője helyet foglalt mellette, és a szemébe nézett.

– Nincs mit. Nem lesz semmi baj! – Rámosolygott a kisfiúra, aki hozzábújt. Francesca átölelte. –Csak volt egy kis izgalom. – Ian föl kacagott. Lassanként kezdtek ellazulni.

Marya feltálalta az ételt, aztán megmutatták Chrisnek és Francescának a karácsonyfadíszeket, amelyeket a hétvégén készítettek. Gyönyörű volt a kicsi fa, Ian nagyon büszke volt rá. Fokozatosan elszívárgóit az agyukból a lidércnyomás, amelyen átestek. Sokkal rosszabbul is végződhetett volna.

– Menjünk fel Vermontba a hétvégén! – javasolta Marya. – Valószínűleg ez az utolsó esélyünk, és olyan jó lenne együtt!

Francescának tetszett az ötlet. Az ő páros életük is ott kezdődött. Ian is örült neki, sőt még az apja is elmosolyodott.

Chris csak estefelé tudott négy szemközt beszélni Francescával a nő szobájában.

– Sajnálom, hogy ezt kellett látnod. Nem szép része az életnek. – Annyira szégyenkezett, mintha ő tette volna. Még jobban szégyellte, amit majdnem megtett a volt feleségével.

– Nem a te hibád – mondta Francesca halkán, és átkarolta. – Örülök, hogy ott voltam veled.

– Én is örülök. – Ha nincs ott Francesca, talán még jobban megvadul.

Megcsókolta, és úgy érezte, mintha kiemelkedett volna a régi életéből. Francesca elhozta az újat. Kim a lidércnyomás volt, ez a nő az álom.

Megvalósították Marya ötletét, és a hétvégén fölmentek Vermontba, ahol mindenki jól érezte magát. Hógolyóztak, nagyokat sétáltak, lefényképezték egymást. Helyi éttermekbe és vendéglőkbe jártak. Vasárnap délelőtt Chris elvitte lant egy közeli üdülőhelyre, sífelszerelést bérelt, és tett néhány kört a fiával. Megbecsültek minden percet, mert nem tudták, mikor lehetnek együtt ismét. Charles-Edouard döntött helyettük.

– Jövő nyáron jöttök mind Dél-Franciaországba. Marya és én kibérelünk egy villát. Júliusban. Ti pedig átjöttök mind a hárman! – Ian boldogan tapsolt, Chris és Francesca sem kérték magukat. Marya és Charles-Edouard augusztusban akartak Vermontba látogatni, tehát akkor ismét láthatják egymást. Barátságuk nemhogy nem ért véget, most kezdődött igazán. Mindenkire új élet várt. Chris reggel megmondta a fiának, hogy ő felköltözik Francescához, és neki mostantól saját szobája lesz.

– Nagyon jó – válaszolta komolyan a gyerek –, mert te horkolsz.

Francesca nevetett.

– Most mondod? – Örült, hogy lant nem zavarja a változás.

Hazafelé menet karácsonyi dalokat énekeltek franciául és angolul. Marya átadta nekik a vermonti ház kulcsait, és azt mondta, használják, amikor csak akarják. Vonzó kilátás volt.

Ian elaludt a hazaúton. Chris ölben vitte fel az emeletre. A gyerek egy pillanatra fölrezzent, és úgy nézett az apjára, mint aki valami nagyon fontosat akar mondani.

– Kaphatnék egy kutyát?

– Persze – felelte nevetve Chris. – Milyet?

– Dán dogot. – Ian álmosan mosolygott.

– Azt felejtsd el! Esetleg egy tacsót, vagy labradort. – A fia bólintott, és újra elaludt. Föltette a felső ágyra, ráterített egy takarót, aztán felment Francescához, aki éppen kicsomagolt a vermonti hétvége után. Megfordult és mosolygott, amikor Chris belépett. Szinte el se hitték, mekkora szerencsájuk van: megtalálták egymást.

– Álhatók ma éjjel nálad? A hálótársam kiütötte magát.

– Persze. – A nő is örült az ötletnek. Jó volt egy ágyban aludni a hétvégén, rosszul esett, amikor hazaérve el kellett válniuk.

Chris ágyba bújtt, onnan figyelte kedvesét, ahogy levetkőzik, és felveszi a hálóingét. Alig várta, hogy így nézhesse minden este.

– Nagyon fog hiányozni Marya – mondta Francesca szomorúan, míg lefeküdt az ágyba a férfi mellé. Chris pólóban és alsónadrágban aludt.

A zokniját, az ingét és a farmerjét a földre szórta. Már nagyon otthonosan érezte magát ebben az ágyban.

– Jövőre találkozunk velük Európában. Klassz lesz! – A nő bólintott. Örültek, hogy használhatják a vermonti házat. Hihetetlenül nagylelkű ajándék volt. Marya és Charles-Edouard igazán páratlan barátok.

– Szerinted összeházasodnak? – kérdezte Francesca a sötétben. Szerette, ha Chris fekszik mellette, és ha együtt ébredhetnek.

– Valószínűleg. Máris úgy viselkednek, mint akik házasok. – Francesca számított rá, hogy előbb-utóbb nekik is fontolóra kell venniük ezt a kérdést. Bizonyos értelemben jól

alakult, hogy csak az övék lesz a ház, bár mindig hiányolni fogják Maryát és Charles-Edouard-t.

– Jó éjszakát! – súgta. A férfihoz simult, és elaludt. Chris elmosolyodott. Sokáig nézte a nőt, aztán ő is elaludt, de még álmában sem engedte ki a karjából Francescát.

22. fejezet

Marya és Charles-Edouard utolsó hete New Yorkban maga volt a káosz. Francesca segítette csomagolni Maryának. Szétválogatták és feladták a dolgait Vermontba és Párizsba. Az asszony a konyhafelszerelése nagy részét Francescának ajándékozta, és egy csomó mindent jótékony célra szánt.

– Döbbenetes, mi minden összegyűlik egy albérletben egy év alatt! – mondta Marya, és körülnézett. Dobozok voltak mindenfelé. Külön toronnyá nőtt az, amit oda akart adni jótékony célra. Napokig tartott a csomagolás. Eljött Thalia is, hogy búcsút vegyen Maryától. Ő két nap múlva indul Zürichben át Gstaadba.

– Ha legközelebb Párizsban járok, majd felhívlak! – ígérte. – És ha férjhez mész Charles-Edouard-hoz, nehogy meghívj az esküvőre! Túlságosan féltékeny lennék! – A jachtos férfi, akivel hálaadaskor találkozott San Franciscóban, nem kereste azóta. Thalia tovább kergette a hatodik férjet, de Charles-Edouard, akinek különben is Marya volt az esete, nem felelt meg a kívánalmainak.

– Nem sietünk! – biztosította Marya.

– Mi van Francescával és Chrisszel? – kérdezte Thalia. Marya átadta neki az ajándékát, az egyik szakácskönyvét, amelyet az asszony nem talált az üzletekben, mert rég elfogyott, és nem készült belőle utánnnyomás. Thalia megköszönte, és mosolygott.

– Nagyon boldognak látszanak. Még csak most kezdődött a kapcsolatuk, azt hiszem, időre lesz szükségük, hogy kitalálják, merre tovább. Chrisnek borzasztó dolgokon kellett átmennie a volt felesége mellett, Francesca pedig, mint tudod, nagyon óvatos. – Töltött mindkettejüknek egy csésze teát. Thalia sajnálta, hogy Marya elmegy. Ő jelentette az egyetlen ablakot, amelyen ráláthatott a lánya életére. Francesca sose mondott el neki semmit.

Egy ideig csevegtek Párizsról, aztán Thalia felállt, és átölelte Maryát.

– Vigyázz magadra – mondta halkan. – Nem csak azért fogsz hiányozni, mert te tájékoztattál Francescáról. – Ez az asszony jó barátja lett mindenkinek, és Thalia örült, hogy megtalálja a boldogságot Charles-Edouard oldalán, mert megérdemelte. Marya nagyon sok életbe hozott derút, és jó volt látni, hogy ő is megkapja a sorstól, amit érdemel. Megígérték egymásnak, hogy tartják a kapcsolatot.

Thalia otthagyta az ajándékait Francescának, Chrisnek és Iannek, és megígérte a lányának, hogy felhívja Gstaadból. Egy nappal Marya előtt indul Európába, és addig még nagyon sok dolga lesz.

Avery is beugrott, hogy elbúcsúzzon Maryától, és elhozza az ajándékait Francescának, Chrisnek és Iannek. Francescáé irdatlanul nagy volt, könnyen ki lehetett találni, mi rejtőzik a csomagban: az apja festménye, kárpótlásul azért az ötért, amelyeket eladott.

Francesca este ujjongott, amikor meglátta, és Chris segítségével felakasztotta a nappaliba, annak a helyére, amelyet sose szeretett. Ezt egy olyan festő festette, akit már nem ő képviselt. A férfinak is tetszett az új kép. Részletesen elmesélték Maryának és Charles-Edouard-nak a miami vásárt, és Chris bevallotta, hogy a végére kifújta.

– Életemben nem láttam még ennyi művészetet egy helyen! – Marya azt mondta, hogy szívesen megnézte volna ő is. Mindig szeretett volna elmenni Bazelba a júniusi vásárra. Most, hogy Párizsba költözik, talán majd sikerül. Olyan sok terve volt! Szomorkodott, hogy el kell mennie, ugyanakkor napról napra növekvő izgalommal várta az utazást. Azt

tervezték, hogy a karácsonyt Courchevelben töltik Charles-Edouard barátainál. Courchevelnek, az elegáns alpesi üdülőhelynek volt néhány étterme, amelyeket Marya szeretett volna kipróbálni. Sokkal izgalmasabb élet várt rá, mint amelyet egy éven át a Charles Streeten és azelőtt Vermontban élt. Charles-Edouard sokat utazott Európában. Azt mondta, hogy el akarja vinni Maryát Prágába és Budapestre is.

Felvirradt a nap, amelyen el kellett menniük. Nem volt könnyű: Marya is, Francesca is sírt. Az asszony alig bírta elengedni lant. Charles-Edouard gyengéden kiterelte az ajtón, ahol egy autó várakozott, hogy kivigye őket a repülőtérre. Marya megígérte, hogy küld majd e-mailt, aztán még egyszer összeölelkezett Francescával.

– Vigyázz magadra! – súgta. Fiatal barátnője annyira sírt, hogy nem volt képes megszólalni.

– Annyira hiányzol majd! – nyögte ki végül. Borzasztó veszteségnek érezte Marya távozását, lan is elszontyolodott.

– Jövő nyáron találkozunk, de már előtte is beszélünk! – ígérte Marya. Lehajolt, és adott a kisfiúnak egy utolsó puszit. Chris átkarolta Francesca vállát, és fogta a fia kezét: így várták meg, hogy az autó elhúzzon, aztán bementek. Temetői csend lesz a házban az eltávozott barátok nélkül. Francesca nem is bánta, hogy pár nap múlva utaznak Chris családjához a bostoni karácsonyra. Továbbra is tartott tőlük, de inkább Harley-ék, mint ez a ház, amely túl nagyknak tűnt, amióta elment Marya és Charles-Edouard.

– Azt hiszem, a konyhánk most veszített el öt csillagot – jegyezte meg Chris, és szomorkásán mosolygott.

– Mit kérsz vacsorára? Pizzát vagy kínai készletet? – kérdezte Francesca. A férfi nevetett, lan a kínaira szavazott.

– Bajban leszünk ezután. Valakinek meg kell tanulni főzni!

Marya számtalan kis trükkre tanította meg Francescát, hogy ha lesz ideje, próbálja ki őket. lan szakértő lett mindenféle aprósütiben. Charles-Edouard hagyott Chrisnek egy dobozzal a kedvenc kubai szivarjából. De ezek a kincsek nem pótolták az embereket, akik elmentek. Nehéz lesz megszokni, hogy már nincsenek itt. A ház kongott az ürességtől, és gyászos volt benne a hangulat. Megkönnyebbülést jelentett, hogy el kell utazniuk Bostonba. lan már várta, hogy találkozhasson az unokatestvéreivel. Francesca iszonyúan félt, Chris szemcseppentővel adagolta neki az információkat a családjáról, amelyek úgy hangzottak, mint megannyi figyelmeztetés: „konzervatívak, vaskalaposak, nem olyan erényesek, mint mutatják, vallásosak, régi gárda”. Csupa piros viharjelzés.

– Mi lesz, ha utálni fognak a szüleid? – kérdezte tőle Francesca az ágyban, az utazást megelőző éjszakán.

– Akkor nem megyek hozzájuk többé – felelte Chris tárgyilagosan. – Elfelejtetted, ki volt a feleségem. Nála mindenki csak jobb lehet. Anyám egy kicsit komoly de az apám jó fej. Szeretni fognak – nyugtatta meg a nőt.

– Erről jut eszembe: Hogy van Kim? – kérdezte Francesca óvatosan. – Hallottál valamit róla?

– Az ügyvédem azt mondja, hogy visszament a rehabra. Nem tart sokáig nála. Sose tart. – Ő már feladta a reményt. Írtak egy jelentést arról, hogy Kim elrabolta lant az iskolából, mire a bíróság az ügyvédje útján szigorúan megróttta az asszonyt. Ez súlyos kihágásnak minősült. Még Chris sem hitte, hogy a volt felesége ilyesmivel próbálkozna még egyszer. Egyébként semmit sem küldött Ian-nek karácsonyra. Mindig megfeledkezett a karácsonyról, ugyanúgy, mint a fia születésnapjáról. Kim életében nem volt helyük az ünnepeknek. Túlságosan lefoglalta, hogy beszerezze a drogjait, vagy megpróbáljon leszokni a szerről. Ez minden idejét igénybe vette. A függőségből állt az élete.

Thalia aranyos kis pilótazubbonnyal lepte meg karácsonyra lant. A gyereknek nagyon tetszett. Francesca komolyan meghatódott, hogy az anyja vett magának ennyi fáradságot.

Chrisnek ezüst-tollat vásárolt, a lányának estélyi retikült, amelyet ugyan nem túl gyakran fog viselni, de azért szép volt. Ám a pilótadzseki mindenen túltett. Avery és Henry gyönyörű rajzkészletet ajándékoztak a gyerekeknek: voltak benne festékek, pasztellkréta, színes ceruzák. Ian ennek is örült. Új pótnagyszülei igazán kitettek magukért. Francesca pedig annyira szerette az apjától kapott festményt, hogy minden nap bement a nappaliba megnézni.

Elhatározta, hogy amint hazatérnek Bostonból, Marya szobájából irodát csinál Chrisnek. A férfinak tetszett az ötlet. Lassan belakták a házat. Most, hogy nem kellett helyet adni benne albérlőknek, kezdett visszaváltozni Francesca házává. Mintha Ian is érezte volna: a konyhában kupacban álltak a játécai, esténként szerette az apja mellől, Francesca ágyából nézni a tévét, a vasárnap reggeleken bemászott melljük az ágyba. Chris és Ian hazaért.

23. fejezet

Bostoni utazásuk előestéjén Francesca órákon át csomagolt. Nem tudta, mit vigyen. Elegánsát, kevésbé elegánsát, illedelmes kosztümöt a templomba vagy a szentestére? Koktélsruhát a vacsorára? Túl szexi lesz? Túl rövid? Túlságosan dekoltált? Túlságosan unalmas? Nem akart baklövést elkövetni, és rettegett, hogy mégis azt fog. Chris azt mondta, felejtse el az egészet, vegyen farmert, de a nő tudta, hogy az is baj lenne. Abból, amit a kedvese mondott, arra következtetett, hogy a Harley-család konzervatív és öntelt. Remélhetőleg Chris túlzott egy kicsit. De ez nem szüntette meg Francesca aggályait. Végül úgy döntött, magával visz mindent, és két nehéz bőrönddel száll föl a gépre. A férfi felnyögött, amikor meglátta a poggyászt.

– Mit hozol? – szörnyülködött.

– Mindent – mosolygott boldogan Francesca.

Nem kockáztatott: csakugyan bepakolt mindent. Aztán kihozott még egy kisebb bőröndöt, tele ajándékokkal Chrisnek, Iannek és a férfi szüleinek. Valahogy sikerült beleygőmészölni a kofferokat a csomagtartóba.

A repülőtéren emberek tolongtak. A gép nem indult, mert Bostonban havazott. Csak este tízkor szálltak fel, és éjjel előtt érkeztek Bostonba. Chris apja a kései óra ellenére is megvárta őket. Magas termetű volt, mint a fia, de szélesebb vállú, mély hangú. Kezet rázott Francescával, erős marka volt. Még mindig emlékeztetett ötven évvel ezelőtti önmagára, a Harvard középcsatárára. Szerető pillantást vetett Ianre, és vele is kezet szorított, amit Francesca szokatlanul szertartásosnak talált. Ettől függetlenül kedves embernek tűnt.

Olyan hóviharban szálltak le, hogy röviddel az érkezésük után lezárták a repülőteret. A vastagon behavazott utakon csak lassan juthattak be Bostonba. Apa és fia politikáról és futballról társalgott az autóban. Chris már figyelmeztette a barátnőjét, hogy ő a család fekete báránya, amiért nem iratkozott be a Harvardra, és elköltözött New Yorkba. Azt nem említette neki, hogy a családjának kifogásai vannak Francesca háza ellen. Annyit mondott, hogy nem értették, miért akar ő reklámgrafikus lenni, miért nem politikus vagy bankár. Kim lett a hab a tortán. Akármit gondoltak is most a volt menyükről, Christ hibáztatták érte. Francesca ijesztőnek érezte a belépést ebbe a világba.

Chris szülei a Brattle utcában laktak, ugyanott, ahol a Harvard elnöke. A Harley-család összes férfitagja a Harvardra járt, mielőtt szenátorok, kormányzók és elnökök lettek belőlük. Impozáns família volt. Chris nagyon szerénynek, egyszerűnek tűnt ahhoz képest, hogy milyen családból származott.

Chris anyja ébren várta őket a háznál. Alacsony, nagymamás külsejű, fehér hajú asszony volt, a szeme olyan szürke, mint a fiáé. Sötétszürke gyapjú-szővet ruhát és gyöngysort viselt. Egyáltalán nem követte a divatot, össze sem lehetett hasonlítani Francesca anyjával. Maga mutatta meg vendégüknek a szobáját. Arról szó sem lehetett, hogy a fiával egy szobában aludjon, még akkor sem, ha lan nem lett volna velük. Egy vendégszobában szállásolta el Francescát, a lehető legmesszebb a fiától. A szobabeosztás egyértelműen azt üzenete, hogy ebben a házban nincs összebújódsdi. Chris rákacsintott megszeppent barátnőjére, és ő is kiment a szobájából, miután az anyja jó éjszakát kívánt. Francesca nem tudhatta, visszajön-e hozzá. Ian az apjával annak gyerekkori szobájában aludt. Harley-éknél telt ház volt, mert megérkezett Chris fivére és nővére családostól,

azonkívül számos rokon, ugyancsak gyerekekkel. A ház irdatlanul nagy volt. Chris elmagyarázta, ki mindenki lesz náluk, de Francesca belezavarodott a másodunokatestvérekbe, nagynénikbe, testvérekbe, sógorokba, sógornőkbe és gyerekeikbe, akik közül sokan ugyanazt a nevet viselték. Kissé kábán üldögélt a szobájában, amikor kedvese besurrant hozzá, és gyorsan becsukta az ajtót. Francesca tulajdonképpen most jött rá, hogy Chris édesanyja mindig csak a fiához intézte a szavait, neki csak köszönt.

– Anyám még mindig járőrözik a házban. Később jövök! – A nő megértette, hogy amikor Chris itt van, betartja az itthoni szabályokat. Arról szó sem lehet, hogy megszegje őket, ezt még neki sem szabad. Többek között ezért élt New Yorkban, és ezért járt a Stanfordra a nyugati parton. A szülei ezt árulásnak tartották.

– Fogadni mernék, hogy nem alhatsz itt – súgta. A férfi nevetett.

– Anyám rögtön hívná az erkölcsrendészetet, és mindkettőnket kidobatna. Nagyon illemtudó asszony.

– Vettem az adást. – Chris harmincnyolc éves, de nem szabad nőt vinnie a szobájába. Ehhez képest az ő családja a zabolátlan ledérség fészke. Hát ez Boston. A régi Boston. A régi gárda.

Fél órával később elcsendesült a ház. Chris mezítláb, farmerban besurrant Francesca szobájába.

– Tiszta a levegő! – A fogkeféjét magával hozta. Nem maradt más dolga, csak az, hogy reggel hétig visszaosonjon a saját szobájába, mert az anyja minden nap hétkor reggelizett, és ezt olyan keményen betartotta, mint a Tízparancsolatot. Vaskézrel irányította a házat, és sasszemmel figyelte, mi történik benne, akár csak Vineyardon. Semmi sem kerülte el félelmetes pillantását.

– Anyám nagyon régimódi – magyarázta a férfi. Ezt eddig nem mondta, mert nem akarta megijeszteni Francescát, aki ezek után el sem tudta képzelni, micsoda ribillió lehetett itt abból, hogy Chris olyan nőt vett feleségül, aki iszik és drogozik. Hogy felháborodhattak a szülei! Azon meg nyilván még jobban felháborodtak, amit Kim a közelmúltban művelt, főleg mikor megszöktette az iskolából az unokájukat. Chris azt mondta, utálják Kimberlyt. Francesca csak abban reménykedett, hogy őt nem fogják utálni. El volt szánva rá, hogy nagyon tisztelettudóan viselkedik, akkor is, ha hülyeségnek tartja a törvényeiket.

Az éjszakát Francesca szobájában töltötték. Chris háromnegyed hétre állította be a mobiltelefonja ébresztőóráját. Ahogy csörögni kezdett a telefon, kiugrott az ágyból, megcsókolta kedvesét, farmert rántott, belebújt az ingébe, és rohant a folyosón a saját szobájába, ahol lan még mindig aludt. Ez érdekes hétvégének ígérkezik: bújócska a folyosókon és telefonébresztő, nehogy a férfi anyja tetten érje őket ugyanabban a szobában. Chris a fontos kérdésekben mindig szembeszállt velük, de most nem akart botrányt csinálni, nehogy rossz véleménnyel legyenek Francescáról. Reménykedett, hogy a szülei rokonszenvesnek találják a barátnőjét, és nem kifogásolják többé, hogy ő annak a házában lakik. Meg akarta mutatni nekik, milyen rendes ember ez a nő, és milyen jól bánik Iannel.

Francesca már-már attól tartott, hogy Chris anyja szobainspekciót fog tartani. Egy palack bort hozott a Harley-szülőknek, de most már kezdtek kételyei támadni, hogy elegendő ajándék-e ez egy egész hétvégére. Talán inkább virágot kellett volna küldenie. De itt olyan szigorúan betartják az etikettet, hogy mindig attól kell majd félnie, hátha rosszul csinál valamit. Egyfolytában kínosan érezte magát. A kedvese anyja udvarias volt, de hideg.

Chris az anyjával reggelizett, aztán bejött Francescához, aki éppen öltözködött. Ő fél kilenckor az ebédlőben kapott reggelit a válogatott vendégsereg társaságában, és

véletlenül éppen Chris nővére, Hilary mellé került, akit annyira lefoglaltak négyéves ikerfiai, hogy épp csak köszönt Francescának. Tízkor testületileg templomba mentek, Chris azt mondta, jó lenne, ha ő is jönne. A nőnek nem volt ellenvetése. Úgy látszik, Harley-ék mindent együtt csinálnak. Kissé olyan, mint egy katonaiskola vagy egy támaszpont. Chris sokkal kimértebben viselkedett, mint New Yorkban.

A férfiak közösen szoktak golfozni délután, de Chris azt mondta, nem fognak, ha elered a hó. Nyáron Vineyardon futballoztak. A ház tele volt a különböző rekordok trófeáival. Chris egyik unokatestvére aranyérmes nyert valamelyik olimpián. A bátyja a Harvard evezőscapatának a kapitánya volt. Francesca találkozott vele reggeli után; a báty végigmérte, és odavetett egy Helló-t. Négy évvel volt idősebb Chrisnél, és jövőre be akart jutni a képviselőházba. Összeismertette Francescát a feleségével, aztán felmentek, hogy felvegyék a templomhoz illő ruhájukat. Nagyon különböztek Chris-től. Francesca úgy látta, hogy a versengés a lételemük. Rendkívül fontosnak tartották a teniszt és a futballt. Ő semmit sem értett a sporthoz, csak a művészethez. Reggelinél nemigen tudott csatlakozni a társalgáshoz, úgyhogy inkább meg sem szólalt. Chris látta rajta, hogy nagyon ideges, amikor megkereste reggeli után. Fekete bőrfarmert és fekete pulóvert viselt. Az összes többi nő skótkockás szoknyát vett, összeillő pulóverrel-kardigánnal kiegészítve, és egyetlen szoknya sem volt rövid. Francescának nem volt skótkockás szoknyája, se rövid, se hosszú.

A templomban Chris anyja mellé került. Ő és Chris közrefogták lant. Jobbra is, balra is Harley-rokonok voltak. Francesca úgy vélte, hogy Chris anyja tudná, ő imádkozik-e, vagy sem, mímeli-e, vagy sem, mintha röntgenszeme volna. A templomhoz lecserélte az előző szerelését fekete kosztümrre, amiben túlóltözöttnek érezte magát. Chris anyja sűrű szoknyát, sötétkék pulóvert és sötétkék kardigánt viselt. Francesca egyetlen olyan ruhát sem talált a magával hozott gardróbban, ami megfelelő lett volna ide. Harley-ék sportosan, de hagyományosan öltöztek. Ám Chris anyja rendkívül udvarias és előzékeny volt, a rokonok kedvesnek tűntek, az apja kedélyes, a testvérek tartózkodók, de barátságosak. Chris nagyapja volt Massachusetts kormányzója. Félelmetes család! Francesca nem tudott elképzelni egyetlen olyan Harley-t sem, akinek el merne volna árulni, hogy az ő anyja ötször ment férjhez. Chris édesanyja el is ájult volna. A Harley-szülők negyvennégy éve voltak házasok. Francesca láthatta, hogy tősgyökeres, régimódi amerikai arisztokraták zárt világába került, ahol Chris az egyetlen kakukktójas. A Harley-család a régi gárda élő megtestesülése volt, ami egyre jobban nyomasztotta.

Idegtépő volt itt lenni, de estefelé Francesca kezdett fölengedni. Számos Harley elvonult teniszezni vagy fallabdázni a klubjukba. A gyerekeket eltűntették valahova. Havazott, így senki sem golfozott. Pontosan fél hétkor le kellett menni a földszintre, ahol koktélt szolgáltak fel. Fél nyolcra volt kitűzve a vacsora, ami, tekintettel a szentestére, aggályos szabályszerűséggel fog lezajlani. A gyerekeknek külön asztalt terítenek a hallban, a felnőttek az ebédlőben étkeznek. Fél tizenkettőkor éjfél mise. Chris anyja azt mondta, hogy csak az jöjjön a misére, akinek kedve van. Ez, magyarázta Chris, azt jelenti, hogy a részvétel halálbüntetés terhe mellett kötelező. Semmi, amit korábban mondott, nem készítette fel Francescát a rokonságra, a felső tízezer sziklaszilárd fundamentumára. Chrisbe egy csepp sem szorult a családja nagyképűségéből, de akkor is ebből a törzsből származott. Most aggódott, hogy kedvesét elriasztja-e mindez. Egyfolytában figyelte, hogy észleli-e rajta a pánik jeleit, de nem látott semmit. Francescának leginkább az szűrt szemet, hogy milyen hidegek ezek az emberek. Mindenkiel tökéletesen viselkedtek, és kifogástalanul udvariasak voltak. Kedvesen bántak a gyerekekkel, ha azok a közelükbe jöttek, de nem mutattak irántuk sem szeretetet, sem gyöngédséget. Nem nevetgéltek, nem ölelgették egymást, nem veszekedtek. Értelmesek és nagyon műveltek voltak. Francesca

elbúsult, ha rájuk nézett. Főleg Christ sajnálta. Ebből a családi körből egy dolog hiányzott: a szeretet.

Pontosan fél hétkor megjelent a nappaliban. Viszonylag szemérmes fekete koktéluhát vett fel, túlságosan magas sarkú cipővel, és az anyjától ajándékba kapott feltűnő párizsi retiküllel, amely villogott a strassztól. A haját sima kontyba csavarta, amit elég illedelmesnek vélt. Chris anyja magas nyakú, hosszú ujjú, sima fekete ruhát viselt, a védjegyének számító gyöngyfüzérrel, amelyet mindenhez felcsatolt, Francesca gyanúja szerint álmában sem vetette le. Ha elképzelte kettőjük anyját együtt, majdnem fuldokolni kezdett.

– Hogy ismerkedtetek meg a fiammal? – kérdezte Chris anyja koktélivás közben. Francescának sejtelve sem volt, mit válaszoljon. A házamban lakik nem volna helyes. Én vagyok a főbérletje... Panziót vezetek... Templomban? Nincs helyes válasz! Chris figyelmeztette, nehogy elárulja, hogy együtt élnek a Charles Street 44 szám alatt.

– Barátokon keresztül. – Chris hallgatózott, és odasomfordált hozzájuk, hogy megadja a választ. Francesca néma hálával mosolygott rá. Állandóan attól félt, hogy valami rosszat mond.

Chris apja megkérdezte, mivel foglalkozik Francesca apja. Azt felelte, hogy festő. Megmondta Henry nevét – hála istennek, ez hatott rájuk. Azt is megemlítette, hogy az anyja Gstaadban tölti a karácsonyt. Ettől egy kicsit meghökkentek. Az, hogy Henry Sun Valley-ben karácsonyozik, az rendben van. Sun Valley-t ismerték és kedvelték. De egy európai síparadicsom úgy hangzott Chris anyjának fülében, mint Szodoma és Gomora.

– Ezeket a vacsorákat kizárólag úgy lehet átvészelní, ha tökrészegre iszod magadat, és mosolyogsz! – súgta oda az ebédlőbe menet az egyik unokatestvér, és Francesca fölnevetett. Vonzó javaslat volt, de úgyse merte volna megtenni. Ébernek kellett maradnia, hogy háríthassa a kérdéseket. Tudni akarták, hol nőtt fel, hol járt iskolába, tanult-e internátusban, volt-e valaha férjné, és akkor természetesen nincsenek gyermekei, és hol szokott nyaralni. Maine jól hangzott. A galéria vezetése megkérdőjelezhető, de egy festő apa mellett megbocsátható. Időnként Chris nővére és bátyja is szóba állt vele. Mire végeztek a vacsorával, úgy érezte magát, mintha egész éjszaka teniszezett volna, és egy percre lerogyott az ágyára, mielőtt ismét elmentek volna a templomba. Sokkal impozánsabbak voltak, mint Francesca várta, és a társaságukban lenni még annál is fárasztóbb volt, mint képzelte. Főleg Chris anyjától rettegett. Elképzelte a saját anyjával egy szobában, és attól félt, hogy elájul. Rémitő kilátás volt. Ez azt jelenti, hogy ha Chris valaha feleségül veszi, meg kell szökniük. Olyan nincs, hogy összehozza Chris családját a magáéval egy tető alatt, főleg egy esküvőn. Egyedül Avery ütné meg a mércét. Az apja túl temperamentumos és fesztelen. Nem járt a Harvardra, utál sportolni, sejtelve sincs a futballról. Arról pedig szó sem lehet, hogy az anyját bemutassa ennek a nagyon jól nevelt, konzervatív társaságnak. Ezek abszolút nyárspolgárok: tiszták, erkölcsösek, templomjárók, ráadásul sportosak, ahogy illik. Továbbá sikeresek, jó közösségi emberek és befolyásosak. Egy lázadó sem volt köztük, kivéve Christ, aki csak az ő szabványaiak szerint számított hitehagyottnak.

Chrisből kipukkant a nevetés, amikor meglátta a barátnőjét. Olyan kimerültén hevert az ágyon, mint aki végigfutott egy maratoni, és tíz lehetséges toalett hevert mellette.

– Még mindig jól szórakozol? – csipkelődött. –Ne orrolj anyámra! Kicsit olyan, mint Szküllá és Kharübdisz, vagy kivel is őriztetik mostanában a pokol kapuját, de ha megállód a próbát, és megkapod tőle a stemplit, gyakorlatilag azt tehetsz, amit akarsz. Annyit kell tenned, hogy pontosan érkezel az étkezésekre, és nem csinálsz semmi olyat, amivel komolyan felbosszantod.

– Az anyád, tehát nem akarom megsérteni. –Meg sem fordult a fejében, hogy elnyerhetné Chris anyjának tetszését.

– Tapintatlanság ilyen sok kérdést feltenni másoknak. Neki kellene aggódnia, hogy megsértenek téged. Kezdd el te faggatni őt! Például hogy hova járt iskolába. Azt szereti. A Vassaron végzett még akkor, amikor csak lányok járhattak oda. Nagyon büszke rá. Így már könnyen át tudsz evezni a langyos csevegés vizeire.

– Soha életemben nem fordult még elő velem, hogy egy napon kétszer menjek templomba! – panaszkodott Francesca. – Ha Isten meglát, kiver onnan, és az egész gyülekezetbe belecsap a mennykő! – Chris nevetett. Hálás volt barátnőjének a türelméért.

– Jól jön még ez neked. Kapsz érte piros pontot a mennyekben – mondta, és felhúzta kedvesét az ágyról. – Ha már itt tartunk, igazán nem szívesen zavarlak, de ideje indulnunk a templomba.

Húszan mentek az éjféli misére. Francesca senkinek a nevét vagy státusát nem tudta megjegyezni, kivéve Chris testvéreit, akikkel egyetlen közös tulajdonsága sem volt. Neki ez csak egy Harley-tömeget jelentett, amelyben egyedül Chrisnek voltak egyéni jellegzetességei. Már-már haragudott rá, amiért ide hozta, viszont egyedül karácsonyozni New Yorkban túl nyomasztó lett volna. És szereti Christ. Úgyhogy aznap már másodszor baktatott engedelmesen a templomba. Henry hahotázna, sőt még Thalia is nevetne. Ő még az utolsó három esküvőjét sem tartotta templomban.

Francesca elbóbiskolt a szentbeszéd közben. Utána visszatértek a házba, ahol mindenki lefeküdt, szerencsére. Chris anyja, mint vezető erkölcsrendész, jó éjszakát és boldog karácsonyt kívánt, nem a „boldog”-ra, hanem a „karácsony”-ra helyezve a hangsúlyt, majd visszavonult a szobájába. Francesca megfigyelte, hogy senki sem csókoltta vagy ölelgette meg egymást. Az apák kezét rázták a fiaikkal.

Fél órával később Chris beosont a barátnője szobájába. A harmincöt éves Francesca tizennégy éves fiatakorú bűnözőnek érezte magát, és attól tartott, hogy végül egy javító-nevelő intézetben vagy a fiatakorúak börtönében köthet ki.

– Boldog karácsonyt, bébi! – mondta Chris. Megcsókoltta, és odaadta neki a kabátja alatt becsempészett csomagot. A Tiffany hosszú, keskeny doboza volt benne, abban pedig egy szívekkel díszített arany karkötő. Rögtön fel is csatolta a csuklójára, aztán újra megcsókoltta. A barátnője galambszürke kasmírsállal lepte meg, amely nagyon tetszett a férfinak.

Francesca öröme már csak két napot kellett kibírnia. De a következő nap, a huszonötödiké, már jobb volt. Felbontották az ajándékokat, volt egy hatalmas ebéd, harminc főre terített asztal, a gyerekek ismét a hallban ettek, a kislányok bársonyruhát viseltek. Ebéd után futball következett a fagyott udvaron, de ez alól Francesca, mint nő, fel volt mentve. Utána mindenki forró puncsot ivott a kandallónál. Chris anyja bridzselt a férjével, a lányával és az egyik unokahúggal. Chris odaült Francesca mellé a tűznél, lan az emeleten játszott a többi sráccal. Éjféltre ismét együtt lehetnek! Már csak egy nap, és távoznak! Francesca alig várta.

– Jól érzed magad?

– Igen – hazudta a nő –, de folyton félek, hogy rosszul csinálok valamit. Úgy érzem magam, mint egy kölyök!

– Ne végy tudomást róluk! Azt hiszik, ők találták fel a spanyolviaszt, pedig nem így van. Ezért van az, hogy évente csak kétszer jövök haza. Vineyardon jobb, ott lazábbak. – Tisztában volt vele, hogy családja képes az örületbe kergetni a legtöbb embert. Kiemelkedő teljesítményekkel dicsekedhettek mindenben, amibe belekezdtek, és elvárták mindenkitől, hogy ugyanilyen legyen, és alkalmazkodjon az ő törvényeikhez. Chris évek óta megszegte ezeket, épp csak már nem veszekedett miatta a családdal. Élte az életét, mint mindig. De azért szerette megülni a hagyományos karácsonyt, és hálás volt Franciscának, amiért vele tartott. Tudta, mennyire nehéz elviselni barátnőjének az örökös figyelmet. Készséggel elismerte, hogy az ő családja egy szabványosra gyalult világban él,

ahol mindenki egyforma és tökéletesen illeszkedik. Francesca olyan családból származik, ahol egyik szülő sem szabványos. Az egyik megbotránkoztató, a másik bohém művész. De ő is, Francesca is önálló emberek, akik saját életet alakítottak ki maguknak a szülői befolyástól mentesen.

– Anyád agyvérzést kapna a szüleimtől – borzongott Francesca.

– Azt – helyeselt Chris. – Na és akkor mi van? Én sem bírom a szüleim felfogását. Hihetetlenül korlátoltak, és annyira unom őket, hogy sírni tudnék. – Barátnője egyetértett vele, de nem akarta megsérteni Harley-éket. Rendes, tisztességes emberek, még ha ő excentrikusnak érzi magát és feszeng is közöttük. Kilóg a társaságból. De hát Chris is kilóg. Ez megvigasztalta.

A férfi ezen az éjszakán is nála aludt, és most is távozott hét előtt, hogy az anyjával reggelizhessen. December huszonhatodika volt, úgyhogy mindenki fölengedett, még Chris anyja is. Ezen a napon nem kellett templomba menni. Ismét teniszezett és fallabdázott mindenki, úgy látszik, ez közös szertartás volt, ha összejött a család. Francesca továbbra se tudta megjegyezni senkinek sem a nevét, amitől idiótának érezte magát. Ő volt az egyetlen Francesca a társaságban. Az összes férfit Chrisnek, Bobnak vagy Williamnek hívták, és mindegyik névre jutott legalább öt. A nők Elizabeth-ek, Helenek és Brooke-ok voltak. Chris anyját is Elizabeth-nek hívták, és számtalan utód viselte a nevét minden korcsoportban.

Igen volt az egyetlen, aki jól érezte magát. Szerette az unokatestvéreit, és morgott, amikor el kellett jönni. Chris együtt reggelizett az anyjával a távozásuk napján is. Az apja kivitte őket a repülőtérré, azt mondta, örül, hogy megismerhette Francescát, aki úgy érezte, mintha a szürkületi zónában időzött volna három napig. Ez volt élete legfurcsább karácsonya. Alig várta, hogy otthon lehessen New Yorkban, és lazíthasson. Visítani tudott volna a boldogságtól, amikor megálltak a háznál. Alig tíz perce lehettek otthon, amikor Gstaadból telefonált Thalia.

– Remélem, kellemes karácsonyod volt – csivitelte. – A létező legistenibb férfival ismerkedtem meg a szentestei vacsorán! New Yorkban lakik, de svájci, és bankár, és azonnal elvisz vacsorázni, mihelyt visszatérek! – Francesca szinte látta az anyja ragyogó arcát, és majdnem felnyögött. Úgy látszik, csak bejött a hatodik. Na, ezt hallják meg Harley-ék!

– Azért ne kapkodd el! – tanácsolta gyöngéden. Nincs, ami megállítsa az anyját, ha lehetséges férj tűnik fel a láthatáron, és az ő mércéje szerint már épp elég régen volt kénytelen nélkülözni a férjet, holott milyen szorgalmasan próbálkozott!

– Dehogyan kapkodom! Ez csak vacsora, az ég szerelmére, nem esküvő!

– Megnyugtató – sóhajtott Francesca. Az anyja nevetett.

– Nem bízol bennem, mi?

– Nem, nem bízom. Az az érzésem, hogy a közeljövőben rátalálsz a hatodik férjre.

– És az miért baj, ha én így vagyok boldog? – kérdezte az anyja. Francesca egy hosszú percig nem válaszolt.

– Nézd, tulajdonképpen igazad van. Ezen a ponton már nem nagyon számít, hogy ötödik vagy hatodik. Ha te boldog vagy, ott egye meg a fene, hogy ki mit gondol. – Most töltött három napot a világ legkonzervatívabb, legunalmasabb embereivel, akik sokkal ellenszenvesebbek, mint az ő anyja, akiben legalább van némi stílus meg spiritus. Elnevette magát. – Vágj bele, mama! Csináld azt, ami boldoggá tesz! De ha nekem dobod oda a bokrétádat a legközelebbi esküvődön, akkor megöllek!

– Jól van, drágám. Viszlát otthon! Lehet, hogy előbb beugrom Párizsba. – A lánya letette a kagylót. Chris kérdően nézett rá. Hálás volt neki, amiért elkísérte Bostonba, és derekasan kiállta a próbát. A szülei még azt is mondták rá, hogy szimpatikus.

– Az anyám egy hibbant – mondta Francesca tárgyilagosan. – De azt hiszem, most jöttem rá, hogy éppen ezt bírom benne. – Még sose nézte így Thaliát. Ez vélhetőleg azt jelenti, hogy ő végleg felnőtt, és elfogadja az anyját annak, aki. Ez is egy kezdet.

Felmentek a szobájukba. Francesca még sose örült ennyire, hogy a saját ágyában feket Chris mellett. Nem kellett válaszolnia senki kérdéseire. A kedvesének nem kellett kiugrania az ágyból hét előtt, és visszaloholnia a saját szobájába, neki nem kellett megfelelnie senki elvárásainak megjelenésben, fellépésben, öltözködésben. Önmaga lehetett, még akkor is, ha kilógott a sorból. A saját kis világából nem lógott ki, és tökéletesen boldog volt ebben a világban, ahol Chris fekszik mellette alsónadrágban és pólóban, és lan alussza az igazak álmát az első emeleten. Remek az életük így együtt.

24. fejezet

Mivel nem volt más programjuk, Chris és Francesca az utolsó percben úgy döntött, hogy felmennek Iannel együtt Marya vermonti házába, és ott töltik a szilvesztert meg az újévet. Amióta az asszony elment, nem volt pesztrájuk, de örömmel vitték magukkal a kisfiút egy családi hétvégére.

Szerettek együtt lenni, és egyiküket sem vonzotta a városi ricsajos dáridó. Mindkettőjüket meghívták több helyre is, de sokkal vonzóbbnak tűnt Vermontban ünnepelni. Így hát december harmincadikán elindultak.

Ahogy fölértek, Francesca elment az élelmiszer-boltba és bevásárolt. Chris begyűjtött a nappaliban. Ian magával hozott egy csomó DVD-t és játékot, hogy ne unatkozzon. El sem tudták képzelni tökéletesebb módját az ünneplésnek. Amikor szilveszter reggelén fölébredtek, olyan volt a világ, mint egy karácsonyi képeslap. Havazott. Francesca csak azt bánta, hogy Marya nem lehet itt velük. De ő az alpesi Courchevelben volt Charles-Edouard-ral, baráti társaságban. Francesca több e-mailt kapott tőle. Azokból ítélve jól érezték magukat.

Kártyáztak, capitalyt, szókirakóst játszottak. Reggel sokáig aludtak, hóembert építettek, hógolyóztak, korcsolyáztak egy közeli, befagyott tavon, habár Francesca féltette Iant. Aggódott, hogy beszakad a gyerek alatt a jég, de nem szakadt be. Csináltak süteményt pirított mályvacukorból, csokoládéból és kekszből, hogy teljes legyen hármásban ez a tökéletes hétvége.

Az újév első napján megszólalt Francesca mobilja. Olyan lusta volt, hogy először fel sem akarta venni. A telefon kétszer is átkapcsolt hangpostára, de a hívó mindannyiszor újra próbálkozott. Francescát annyira idegesítette a kitartó csengőhang, hogy végül csak felvette, és örült, amiért ezt tette, mert Marya kereste Párizsból.

– Találd ki, hol vagyunk! – lelkesedett Francesca. – Vermontban! Két napon át havazott, egyszerűen csodaszép! – Ok Marya szobájában aludtak, Ian a vendégszoba mennyezetes ágyában, ahogy Marya javasolta utolsó közös ittlétük alatt. – Boldog újévet! – Úgy gondolta, a barátnője ezért telefonált. – Milyen Párizs?

– Gyönyörű. Nálunk is havazott tegnap. Azt hiszem, megtaláltuk a megfelelő lakást a Varenne utcában. – Pontosan ott, ahova költözni szerettek volna, a hetedik kerületben. – Charles-Edouard egész héten alkudott rá! – Pillanatnyi habozás után folytatta. – Valamit el kell mondanom neked. Tegnap összeházasodtunk. Csak mi ketten voltunk ott, és néhány barát. Karácsony előtt kimondták a válást. A papírok már készen vártak, mire megérkeztünk. Kissé eszelősnek érzem magam, de örülök, hogy megtettük. És ha Charles-Edouard valaha is megcsal, akkor megölöm! – Nagyot nevettek, aztán az asszony adta a férjét, és Francesca gratulált mindkettőjüknek.

Csodálatosan kanyargósak a sors útjai! Marya azt hitte, holtáig egyedül lesz, erre Charles-Edouard-t otthagya a felesége, és minden megváltozott. Eltelt öt hónap, és ők házasok. Egy éve még nem álmolta volna, hogy ez történhet.

– Annyira örülök! – mondta Francesca őszintén. Chris arca is ragyogott. Marya és Charles-Edouard nagyon boldognak tündek, de meg is érdemelték.

– Bár itt lehettetek volna! – felelte Marya szomorkásán. Francesca ugyanezt szeretne volna. Ez volt az egyetlen esküvő, amelyen szívesen részt vett volna, két olyan emberén,

akik egyformán drágák voltak neki. Még akkor is mosolyogtak Chrisszel, amikor pár percnyi beszélgetés után bontották a vonalat.

Az ágyban is erről beszélgettek, meg hogy mennyire örülnek, amiért Marya rászánta magát a házasságra.

– No és mi? Mikor vágunk bele? – kérdezte Chris. Francesca sokáig hallgatott.

– Nem tudom. Minek sietni? Így is működik a dolog. – Még csak négy hónapja voltak együtt.

– Jobban szeretném, ha házasok lennének. Nem változol át az anyáddá, ha megteesszük! – biztosította a férfi. Francesca fölnevetett.

– Ez valószínűleg igaz – ismerte el. – Nem lenne energiám öt férjhez. És az halálbiztos, hogy nem keresnék egy hatodikat.

– Mit szólnál egyhez? – Francesca korábban az egyet is túl soknak tartotta. – Mit gondolsz? – Chris az oldalára fordult, felkönyökölt, és mosolyogva nézett a kedvesére. Francesca is mosolygott. Életében először nem rémítette meg a házasság gondolata. Neki nincs szüksége rá, de hátha nem is olyan rossz dolog. Akár még jót is tehet Iannek.

– Talán – mondta mosolyogva. Ebben a pillanatban eddig volt hajlandó elmenni. Ő nem olyan, mint az anyja, vagy Marya. Önállóan kell megtalálnia az útját.

– Egyelőre ennyi is elég – mondta a férfi boldogan. – Beérem ezzel –, és megcsókolta Francescát.

Berontott Ian. Délután kellett visszamenniük New Yorkba. Véget ért a három csodálatos nap.

– Csináljunk még egy hóembert! – követelte izgatottan a gyerek. A felnőttek is fölkeltek. Csináltak még két hóembert, hogy az első ne legyen egyedül. Most már egy hóembercsalád állt Marya ablaka előtt.

Ian integetett nekik, amikor elindultak New Yorkba. Francesca békés, kipihent lelkiállapotban volt a hazaúton. Nemrég hallotta, hogy Toddnak tavasszal lesz az esküvője, és egy cseppet sem dulta fel a hír. A régi barátja nélkül is megvolt a saját élete. Chris tökéletesen illett hozzá. A zsák megtalálta a foltját.

Késő este, hosszas autózás után érkeztek New Yorkba. Chris fölvitte a szobájába Iant, aki aludt, mint a tej, aztán Francescával együtt behordták a bőröndöket a házba. A nő körülnézett, miközben letették a bőröndöket a hallban. A ház csendes és üres volt. Francesca meglepett arcot vágott, és Chrishez fordult.

– El akarom adni a házat – mondta halkán. A férfi meghökkent.

– Komolyan beszélsz? Miért tennéd? Hiszen szeretjük! – Mindketten tudták, milyen nehéz küzdelembe került Francescának még a közelmúltban is, hogy megtarthassa a házat. Egy éve még három idegennel is hajlandó volt együtt lakni, csak el ne veszítse.

– Szeretem, illetve szerettem. De most friss kezdetet akarok, új startot... tiszta lapot... – Toddra és Eileenre gondolt, míg ezt mondta. – Túl sok minden történt itt. Túl sok a rossz emlék. – Feltétlenül bizonyos volt a döntésében, ugyanúgy, mint amikor egy éve meg akarta tartani a házat. Chris nem vitatkozott. Ő csak annyit akart, hogy Francescának ne kelljen eladnia addig, amíg szereti a házat, és szívesen lakik benne.

– Miért nem alszol rá egyet? Hátha holnapra meggondolod magad. – A nő bólintott, aztán fölmentek a szobájukba. Ian mélyen aludt egy emelettel lejjebb.

Francesca másnap reggel is ugyanazt mondta.

– El akarom adni – közölte, és határozottan nézett kedvesére az ebédlőasztal fölött. – Biztos vagyok benne.

– Oké – bólintott a férfi. – Hirdessük meg.

– Eltarthat egy ideig, amíg megveszik. Régi ház.

Francesca délután felhívta az ingatlanügynökét. Megegyeztek egy méltányos árban. Úgy döntöttek, hogy a hétvégén hirdetik meg. Aztán telefonált Averynek, és elmondta, mi újság.

– Szerintem okos ötlet. Most magasak az árak, tisztességes pénzt kaphatsz érte. Valahogy rossz érzésem volt azzal a házzal kapcsolatban, amióta Eileent meggyilkolták benne, csak nem akartam mondani.

– Nem Eileennel van a baj, hanem velem. Azt hiszem, kinőttem ezt a házat. Amikor kellett, megtartottam. De most új életet akarok Chrisszel, és nem kell egy olyan ház, amely a régi életemhez tartozik. Toddnak új élete van. Nekem is az kell. Úgy érzem magam, mint egy olyan macska, amelyiknek négyszáz konzervdobozt kötöttek a farkához. Szabad akarok lenni, és valami újra van szükségünk. – Logikusnak látta az érvelését. Megmondta, mennyire becsülte a házat az ingatlanügynök. Avery is méltányosnak találta.

– De ugye a galériát nem adod fel? – kérdezte, mert azt hitte, hogy a mostohalánya tökéletesen tiszta lappal akar indulni.

– Dehogy adom fel! – vágta rá Francesca. – Csak ezt a házat nőttem ki. Púp a hátamon. Több szempontból is túl nagy teher. Eileen, a rezsi, a jelzálogtörlesztés, a javíttatások. Túl sok ez nekünk így, hogy nem laknak itt mások, abba pedig nem akarok belevágni még egyszer. Inkább egy lakás, vagy egy kisebb ház. Egy időre bérelhetünk valamit.

– Előbb várd meg, mennyire lesz kapós, és mit fizetnek érte – javasolta Avery. Francesca kész volt várni, Chris pedig örült, hogy a barátnője vele közösen akar belevágni valami újba.

A hétvégén meghirdették a házat, két hét múlva Francesca kapott egy ajánlatot. A jelentkező majdnem a teljes árat hajlandó volt kifizetni. Fran-cescáék nem titkolták el, hogy mi történt Eileennel a tetőtérben, de az érdeklődőknek így is kellett. Négy gyerekük volt, megengedhettek maguknak egy ekkora házat. Francesca és Chris ujjongtak. A férfi sose kérte volna a barátnőjét arra, hogy adja el a házat, és szükség esetén kész volt segíteni, hogy megtarthassa, de most örült, hogy a nő tovább akar lépni. Tetszett neki a gondolat, hogy előlről kezdenek mindent. Francesca olyan életet akart, amely csak az övék. Elege lett a múltja maradékaiból.

Március tizenötödikén kellett átadniuk a házat. Bálint-napkor találtak egy bérlakást, amely tetszett nekik, épp megfelelő méretű volt, és két hét múlva beköltöztek. Az események gyorsan követték egymást, Francesca ebből is tudhatta, hogy helyesen döntött. A vásárló család összes tagja imádta az új otthont. Áldás volt ez minden érintettnek, főleg Iannek, Francescának és Chrisnek. Volt új otthonuk, új család lett belőlük, és együtt kezdtek új életet.

A költözködés utáni napon Francesca visszament a házba, hogy lezárja. Chris és Ian az új lakásban maradt, mert Francesca egyedül akarta bekapcsolni a riasztót, és lezárni a házat a Charles Street 44 szám alatt. Megrendelték a takarítást egy szolgáltatónál, hogy a ház patyolattisztán várja az új tulajdonosokat. Ezt az ingatlanügynök intézte, Francescának nem kellett jelen lennie, de akkor is el akart búcsúzni a háztól.

Végigjárta a szobákat, emlékezett a szép napokra és a rosszakra. Nem ment föl a tetőtérbe, ahol nyitva tátongott Eileen üres szobája, de mindenüvé máshová benézett. Mosolyogva megállt a konyhában, és visszagondolt a kellemes percekre, no meg a csodálatos ételekre, amelyeket itt főzött nekik Marya és Charles-Edouard.

A ház megtette a dolgát. Igaza van Chrisnek: szereti a házat, és egy része mindig is szeretni fogja. De az embereket is hagyni kell néha, hogy elmenjenek, és a házak sem mások. Időzítés dolga az egész, hogy kinek és mikor van helye az életünkben. Francesca most elengedte a házat. Még egyszer utoljára megállt a hallban, és visszanezett. Aztán beütögte a számokat a riasztóba, és bezárta a bejárati ajtót. Azt suttogta az ódon háznak,

isten veled, majd leszaladt a lépcsőn, és eltaxizott az új lakásukba, Chrishez és Ianhez. Ott kezdődik a vadonatúj élete, olyan társakkal, akiket szeret, és akik szeretik őt.

Finom illat fogadta, mert a kisfiú friss süteménnyel várta.

– Ide nézz, mit csináltunk neked! – ujjongott a gyerek. Négylevelű kis lóherék voltak Szent Patrik napjára, lan még zöld cukordarával is megszórta őket.

– Ez már igazi szerencsesütemény! – dicsérte Francesca. Lehajolt, megpuszilta a kisfiút, aztán csókot adott Chrisnek. – Én pedig nagyon szerencsés lány vagyok!

A zsák megtalálta a maga feltjét, úgy, ahogy Avery mondta, holott Francesca még csak nem is kereste: az találta meg őt. Igaza volt, amikor olyan keményen harcolt, hogy megtarthassa a házat. Ha nem teszi, sose találkozik Chrisszel. Tökéletesen alakult minden, kivéve szegény Eileennél. De hát őt semmivel se menthették meg. Van, ami lehetetlen.

Francesca vett magának egy sütit, és körülnézett. Mindenütt dobozok álltak. Rengeteg mindent kellett kicsomagolni, rengeteg dolguk volt. De milyen jó ez így, hármásban! Francesca megtalálta a családját és a helyét. És az már nem a Charles Street 44-ben van. A Charles Street egy másik időhöz, egy másik élethez tartozott, és most elmúlt, egy olyan családé lett, akik ugyanúgy szeretik majd, mint Francesca a maga idejében. A Charles Street 44 szám alatti ház nem csupán ház volt, hanem az életének egy része is, amely lezárult, és most kezdődik az új élete.